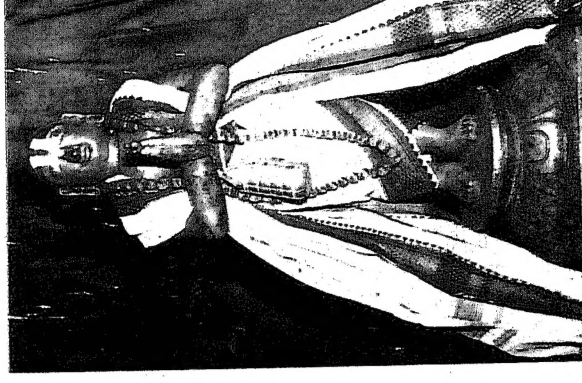

ரிருவரங்கள் செல்வர் எனும் கூத்து காவியம்
யந்து, அறிந்து ஆக்கியோன்: பெ.கி.மாயகூத்துத்

(ஐயங்கார்)

ஸ் :

திருவரங்கச் செல்வர்

எனும்

கூத்து காவியம்

ஸ்வாமி தொண்டரடிப்பொடிகளை தாளியின் மூலம்
உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்த அடியேனுக்கு விதப்பம்
இல்லை, அது அபசாரம். பாடல்களின் மூலம்
தெறித்த அவரது மேதா விலாசத்தை
வைத்துக் கொண்டு இக் கூத்தினை
உங்கள் முன் அரங்கேற்றுகிறேன்.

ஆய்ந்து அறிந்து ஆக்கியோன்

பெ. கி. மாயக்கூத்த ஐய்யங்கார்

3, தெள்ளிய சிங்கப் பெருமாள்

முதல் சந்து

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

மத சம்பந்தமான நூல்கள் வெளியீடுவதற்கான
பொருளுதவி என்ற திட்டத்தின்படி திருமலை
திருப்பதி தேவஸ்தானங்கள் வழங்கிய பொரு
ளுதவியைக் கொண்டு இந்நூல் வெளியிடப்
படுகிறது. இதனை ஆய்ந்து அச்சிட ஏற்ற
தன் ஆதரவு நல்கிய பெரியோர்களுக்கும்
திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானங்
களின் அதிகாரிகளுக்கும்
எனது நன்றி கலந்த
வணக்கம்.

பெ.பி. சி. மாரயகடந்த ஸ்வயம்பங்கார்

விலை ரூபாய் / 25-00

அச்சிட்டோர் : குகு அச்சகம்
19, இருசப்ப கிராமணி தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-5. ☎ 8544371

முன்னுரை

வைணவக்காவியின் நறுமணத்தை அதன் வடிவழகை சிறிது மாந்திய மாண்புக்கு ஏதேனும் பெருமையுறச் செய்ய எண்ணினேன். அந்த முயற்சியின் முகிழ்வுதான் “திருவரங்கச் செல்வர் எனும் இக் கூத்து”.

ஆய்ந்து அறிந்து ஆக்கினேன் என்பதற்கு பதில் சான்று ஆராயிரம் ஆண்டுக்கு முந்திய ஆழ்வார்களின் வரலாற்றைக் கூறும், அவர்களது பாசுரங்களின் பதிப்போடு கூடிய புத்தகம் தான்.

டாக்டர் பட்டம் பெற்ற பேராளர்களைப் போற் அடியேன் இதில் ஏதும் செய்யப் பெற்றேனில்லை ஆற்றலும் இல்லை.

ஏனெனில்? இறைக் கடலில் ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து அகழ்ந்து அனைந்து மகிழ்ந்து முகிழ்த்த ஆழ்வார்களின் நிறை கூற முறையாண்டு உளது!

பெரியோர்களே! இச்சிறியேன், திருமகுவும் தடந்தோளன் செங்கண்மால் தடமார்பில் பிராட்டியையும் சேர அழகட்டும் மாலாவனமலை எனப்பெயர் பூண்ட ஒரு மாலையின் அம்சமாய் உதித்த விப்ர நாராயணனை கதாநாயகனுக்கி காவியம் புனைந்த மைக்குக் காரணம் அவர் தொண்டுக்குத் தன்னை சந்ததூய்மை!

திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடல்களின் ஒவ்வோர் வரியும் பரவசம் மட்டும் அல்ல. காலே போழ்தின் கவினை, நடைமுறைகளை, உயிர்ப்பை உன்னதத்தை உணர்வோடு விளையாட விடுகிறது.

“விடை மணிக் குரலும்” எனும் போழ்து கன்று ஒன்று கல கல என மணிக் குரல் ஒலிப்ப துள்ளி ஓடுவது போன்ற மயக்கில் தள்ளுகிறது.

“களிவண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த” வண்டு மிழற்று முன்னர் ஆரங்கனுக்கு ஒரு கலம்பக கதம்ப மாலையைச் சூட்டி அழகு பார்க்கிறார் ஆழ்வார்.

“எழுந்தன மலரணைப் பள்ளிகொள் அன்னம்

சன் பனி நனைந்த தம் இருஞ்சிறகு உதறி”

கைபுனைந்து இயற்ற கவின பெறும் வனப்பு! கற்பகக் காவிலே பாரிஜாத மலர்கள் இப்படித் தான் ஒளிருமோ! உதிருமோ! வாழ்க வைணவம்!!

“சுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நாக்க”

இப்படி துளவத் தொண்டன் சொல்லையும் சுவையையும் தொடுத்துக் கொண்டே போய் அடியேனை அவருக்கு ஆட்படச் செய்தார் தொண்டரடிப் பொடிகள்!

மாலை கட்டி மாலையே பார்த்தவர் சேலை கட்டியவனை ஏன் பார்த்தார். சிருங்காரத்திற்காகவோ? இல்லை, ஒரு தெளிவு நமக்கு ஏற்படும்.

தெளிவின் தேர்வு அவரைத் தொண்டரடிப்பொடி ஆக்கியது.

தாமரையாள் தவமும் மார்பன் தமிழுக்கோர் பரிசைக் காண ஆடிய நாடகம் அரங்கேறக் காணலாமா?

வசுநங்கள்! சிறப்பினைச் சொல்லுங்கள்! தேய்வுக்கு பொறுத்து வாழ்த்துங்கள்

“திருவரங்க செல்வர் வருக! வாழ்க!

இன்னும் சில சொல்ல வேண்டியவனாகிறேன்.

அதுதான் சமயம்—பிற மதங்கள்

ஆழ்வார்கள் சிலரை அது அன்றே, இன்றைய நிலைகாட்டி எச்சரித்து இருக்கிறது.

வீணை விவகாரங்களின் விளைவு நாட்டை என்ன செய்யுமோ என்று இன்றைக்காக அன்றே அஞ்சியிருக்கிறார்கள்.

பாவம்! இறையருளில் ஆழும் போழ்தே அவர்கட்கு ஒரு சொத்தை முத்தும் கிடைத்திருக்கிறது.

நம் பாரதத்தின் பரிதாபம் ஆறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே அறுதியிடப்பட்டுள்ளது போலும்!

அடியேனுக்கு அதுபற்றியெல்லாம் கவலைகிடையாது எனினும் ஆழ்வார்கள் ஆழ்ந்த எண்ணத்தைக் குறிக்க வெளிப்படையாக தொண்டரடிப் பொடியின் கருத்தை எழுதுவது மூலம் சிறிது எழுத வேண்டியதாயிற்று, அந்த வரையில் மலரைத்தான் தூவிச் சென்றுள்ளேன் எல்லோரும் வாழ வேண்டும் என்று!

இவ் ஆழ்வாரின் உயர்வு கருதி மேலும் உங்களுடன் களிப்பாட ஆசை சிறிது நேரம் செலவிடுங்கள்.

அரங்கள், ஆழ்வார் இறுதிச் சுற்று விளையாட்டு திருமாலை என்னும் பாசுர சிறப்பால் முடிவு பெறுகிறது.

இதில் தன்னை கேட்பவனாக வைத்து கொண்டு பாடச் சொல்கிறார் அரங்கள்.

அவ்வளவுதான் ஆழ்வாரின் உற்சாகம் காட்டாற்று வெள்ளமாகிறது.

ரங்க ரதம் என்னும் ஒரு ராஜ சாரட்டில் ஏறி அமர்ந்து கொள்கிறார்.

கவிநயம், மொழிநயம், சுற்றநயம், சுற்பித்தோர் நயம் என நான்கு குதிரைகள் திமிறிக் கொண்டு நிற்க.

ஆழ்வார் இதை இப்படியே ஓடிச் சென்று நமன் துமர் தலைகளை நசுக்கிக் காட்டுகிறேன் பார் என்று புறப்படுகிறார்.

கலியுகத்தின் பொல்லாத நடைமுறைகளின் தாக்கம்! அதற்கு காரணமானவர்களை எமன் இன்னும் விட்டு வைத்திருக்கிறானே என்ற ஏக்கம் கவி தன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து என வெளிப்படுகின்றது.

விடவில்லை ஆழ்வார் “நாவிலிட்டு உழி தருவின்றோம் என என கோஷமிடுகிறார்.

நாவலிடுதல் என்றால் வெற்றி கூறுதல் வாய்மை போற்றுதல் எனப் பொருள் போலும்.

நம் மண்ணிற்குக் கூட (நாட்டிற்கு) நாவலந்தீவு என்றோர் பெயர் உண்டு.

கண்ணனின் வண்ணத்தை காட்டுவதால் தான் ஒரு பழத்தை நாவல் பழம் என்கிறோம்.

இளமையும் வளமையும் தாவில் தெறிப்போரை நாவலர் என்கிறோம் நாவல் என்கிறோம்.

இத்தனை சுருத்தூடு ஆர்பரிக்கும் ஆழ்வார் மூவுலகம் உண்டு உமிழ்ந்த முதுகிலா என அரக்கனை விளித்து இத்தனை பேக விவேகங்கள் அடியேனுக்கு எப்படி வந்தது தெரியுமா?

நின் நாமம் சுற்ற ஆவணிப்பால் அதனை அடியேனுக்கு நீ உடமையாக்கியதால் என பெருமை பூணுகிறார். விரிவஞ்சி விடுகிறேன் கூத்தின் கூறுக இறுதியில் மேற்படி பாடலை கண்டிப்புறலாம்.

தொண்டு தந்நலமற்றது-எதனையும் எதிர் பாராது தொண்டுக்கு தொண்டே துணை என இருப்பது.

அந்த வேறுபாடு காண முடியா செயல் பாடு கொண்ட நிலையினை ஊழியம் எனவும் போற்றலாம்.

கனிவும் பணிவும் முந்துறும் இந்நிலை வாழ்வின் அணியாம்

இந்நிலைப் பாட்டில் தன்னை இழந்த ஆழ்வார்க்கு தொண்டிற்கு தடையாக நிற்கும் எதுவுமே தூசியாகப் பட்டது.

அதனை துடைப்பதும் ஒரு தொண்டு என்று மூன் நின்றார்.

எங்கணும் மலிந்து மக்களை பவமுறுத்தும் கலியின் காட்டாட்சி
சாதி சமயங்களின் சந்திப்பு

ஈசலைப் போல் இறங்குமறியாகித் கொண்டிருந்த பிற சமயத்
தவர்களின் போட்டி, பொருமை, ஆன்மீகத்தல், அடகு வைத்தல்
என்பன போன்ற ஈனம்.

ஆழ்வாரை அவற வைத்திருக்கிறது.

காரணங்களை இன்னும் கூர்ந்து பார்க்கிறார்.

தொண்டே துணை என்கிறார் ஆம்! தொண்டு பூண்ட அமுதம்
உண்ணு என்ற கழிவிரக்கம் ஆட்கொன்கிறது நம்மையும்

சமயங்களின் சமூகக்கு சான்று கூற வந்த ஆழ்வார்
தலையறுப்பு உண்டும் சாணை எனவும்.

சமயங்களின் மலிவும் சார்ந்த செயல்களும் பேச்சுக்களும்
நாட்டில் நோயாகி விட்டதே என்று நோகும் இவர் அவைகளை
கண்டிக்கும் முகத்தால் அவைகள் பரவக் கூடாது என்ற
ஆளுமையும் கொண்டு. உண்மை இதுவே யானால் ஊரழிந்து
வாமும் வகையே கேள்விக்குறியாகும் என்று கரைந்து பொறுப்பு
ஆரியனகள் பேசுவோரை கறிப்புடன் சாட்சிகளுடன் தண்டிக்க
வேண்டும் என்று பொறுமி தலையை ஆங்கே அறுப்பதே கருமம்
கண்டாய் என வெடிக்கிறார் விம்பி.

தனி மனித ஆசைகள், சாகசம், முறைகளை அழிந்த முன்னேற்றம்
இவைகளை விரும்பாத இவர் அதன் காரண காரியங்களான மாத
ரார் வேட்டை மயக்கு பிறப்பு இறப்பு இவைகளை வெறுத்து
விறைத் துவிரைகிறார் அனைத்தும் அரங்கனே அழகனே என்று.

கொடுமை கூறாரம். கொதிப்பு குழம்பம் அமைதியின்மை.

இவைகளை நாம் தரகமென்கிறோம்.

இவைகள் அழிந்து பட ஆழ்வார் ஈடுகமே சொர்க்கமாகும்
நாமங்கள் உடைய நம்பி என்று அரங்கனை விளித்து ஆருயிர்காக
இரங்குகிறார்.

"வண்டினம் மலாலும் சோலை மயிலினம் ஆலும் சோலை
சொண்டல் மீதானவும் சோலை அண்டர் கோன் அமரும் சோலை"

என்றெல்லாம் அரங்கத்தை அடையாளங்காட்டி அரங்கனை
அர்ச்சிக்கிறார்.

"காசிராணி வண்ணனே! கார் திரள் அனையமேனி கண்ணனே!
என் மதுர ஆற்ற என் வாழ்கை" என்று,

தமிழ் தவழ்ந்து சென்று காவிரியாய் கொள்ளிடமாய்
அரங்கனின் அடியை தழுவுகிறது.

பூரிப்பில் புரளுகிறார் ஆழ்வார்.

போதரேல் என்று ஆதாம் தந்தவனை படம் போட்டு காட்டு
கிறார் ஒரு இடத்தில் [இனி நிரை தினை மொத ஈறியும்தன்வரவை
மீதே-தனி கிடந்து அரசு செய்யும் தாமரைக் கண்ணை எம்மான-
கனியிருந்தனைய செவ்வாய் கண்ணைக் கண்டகண்கள் பனி
அரும்பு உதிருமாலோ] என்று

இன்பமயமான மெல் இகரச்சல் இன் ஓசை.

சுகானுபவத்தின் நாதநந்தம் தருவது இனி நிரை தினை
களின் சல் ஜங் சல் ஜங் சப்தம்.

தண்பரவை இதமான குளிர்வால் விரிந்த ஈறறு.

தனி கிடந்து அரசு செய்ய - அமைதியின் ஆழ்ந்த ஆளுமை-
உலகை உயிர்களை காக்கும் யோடு, சிந்தனையின் ஓலக்கம்.

தாமரைக் கண்ணை-உள்ளார்ந்த சிந்தனையின் விரிவு
தாமரையின் மலர்வு மணம்.

கனியிருந்தனைய செவ்வாய்-உலகு உயிர் அதன் உன்னதம்
உயிர்ப்பு அன்பு, அருள் என கருணைக் கனிவினால் முகுகி எழுந்து
முகிழ்த்தலர்ந்த அரக்கேறிய முத்திரை குத்தப்பட்ட செவ்வாய்.

இனி பனி அரும்பு உதிருமாலோ என்ற வரி பரவசத்தின்
எல்லை அதனை பகீரங்கப் படுத்துகிறார் ஆழ்வார் நீர் வாரர்க்கும்விழி
களுடன்.

இறை இன்பம்-அதன் இறுதி-பெறும் பரிசு!

மெல்லரும்புகளை ஒவ்வொன்றும் நீளவாக்கில் உதிர்த்தால்
அடுக்கடுக்காக அடுத்தடுத்து அது விழ்ந்தால்-சிந்தித்து பாருங்கள்
பனி அரும்பு உதிருமாலோ!

இதையார் செய்வது செய்ய முடியும்.

ஆழ்வாருக்காக அரங்கன் செய்கிறார்.

செய்தாக வேண்டும் ஏன் என்றால் இந்த ஆழ்வார் ஒருவர்
தான் அரங்கனை மட்டும் தந்து எடுத்து பாடியவர், பேசியவர்.

பேசுகிறாரே! பேசிற்றே பேசலல்லால் என்று,

அரங்க மாநகளுளான அரங்கமாநகருள்ளே என விதித்
தழைத்து வேணவாக்கொண்டு கேள்வியும் பதிலுமாக நிறையப்
பேசியிருக்கிறார்,

நேரில் சந்திக்கும் இருவரை காண்பது போல ஒரு உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

ஆழ்வாரின் சொல்லும் அணியும் சுவையும் பொருளும் பக்திப் பெருக்கும் பாங்கும் அரங்கனை நகரவிடவில்லை போலும்.

சாதி சமூக சமயம் சடங்கு உயர்வு தாழ்வு இம்மை மறுமை இன்மை உண்மை இவைகளெல்லாம் கூட இவர்களது சந்திப்பில் அலசப்படுகிறது.

பொதுமை பொதிந்த இவ்வாழ்வாரின் கருத்து நம்மை புதுமைக்கிட்டு செல்கிறது.

நிறைவாக அரங்கனை வேண்டி நிற்கும் இவர் அரங்கனின் பரிவுக்கும் தெரிவுக்கும் உவமை காட்டுகிறார்.

[பெண்ணுலாம் சடையினாலும் பிரமன் உன்னைக் காண்பான் எண்ணிலா ஊழி வாழி தவம் செய்தார் வெள்கி நிற்ப-விண்ணு-ளார் வியப்ப வந்து ஆனைக்கு அன்று அருளை +ந்த-கண்ணா-உன்னை என்னோகனை கருக் கருதுமாறே]

ஆதிமூலமே என்றழைக்கும் போழ்து ஆனைக்கருள் புரிந்த உன் திறல் மலிந்த செயல் ஆளுமையின் உரிமை,

அடியவர் பால் கொண்ட அன்பு இவை கண்டு விண்ணோத வியப்பு.

நிரந்தரமான ஒரு பேற்றை தர முடியாத அதிகாரமில்லாத பிரமனையும் சிவனையும் நம்பி காலம் காலமாக தவம் செய்கிறோமே என்று வெட்கத்தால வெதும்பியவர்கள் புறமே நிலையழிய.

நம்மால் இது போல் ஏன் செயல்பட முடியவில்லை என்ற கேள்விக் குறியுடன் பிரமனும் சிவனும் அரங்கா என்று என்னை போல் உன்னைப் பார்க்க!

அடே எங்கப்பா நீ யாருன்னு தெரிந்து கொண்டேன்! அரங்கா புரிந்து கொண்டேன்.

என்பால் என்ன அனைத்து உயிர்களையும் காப்பவன் நீ கதியும் நீ.

உன்னை என் சமமாக எண்ணி இத்துனை போழ்து விளையாடி பதற்கு இறைஞ்சுகிறேன்.

என் தொழுகையும் நீ துணையும் நீ பொறுத்தருள் வேண்டு-
றேன். மாப்பளித்து [மன்னிப்பு] எளியேனின் புன்கவியை ஏற்ற-
நள்! இப்படி அரங்கனிடம் அடைக்கலம் ஆகிறார் இவ் ஆழ்வார்.

மீ 1

திருவரங்கச் செல்வர்

எனும்

கூத்துக் காவியம்

காட்சி 1

வைரமணித் காட்டின் மத்தியிலே
ஒரு மாணிக்கச் சோதி மரகதச்
சுடர் பைம் பொன் அணிபுனைந்து
படுத்தாற் போன்று
பாற்கடலுள் பரமனின் துயில்
அணிமா மலர் மங்கையின் அடி வருடல்

“ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:” என்று தொடங்கும் மறையார்ந்த மங்களத் தொடர்”

தன்னுள் அவனைக் கண்டு அவனுள் உலகைக் காணும் நித்ய சூரிகள் எனும் காப்புக் குழாம்

வசிஷ்ட வாமதேவாதிகள் பிரமன் உட்பட செய்கின்ற பிரார்த்தனை

நாரதனின் யாழில் விடியல் பண்

இப்படிப் பண்ணும் இசையும் பல்லாண்டும் சேர அங்கு ஒரு இனிய குழல்

பாம்புப் படுக்கை சிறிதே அசைகிறது

செந்தளிர் கரத்தாள் திருமாமகள் ஐயனின் சேவடியை அமுக்கிப் பிடிக்க

கருணைக் கனிவினால் மலர்ந்த திருமுகத்தில் ஒரு மின்னொளி

வேதமே தானான விமலனின் செவ்விதழ்கள் ஒரு செங்கீற்றை சிதறவிட அதன் பூரிப்பில் புலனம் எழுகையும் தொழுகையும் பெற்றது.

சதுர் மறையாளர்களின் சரண இசை இறைவனை தந் நிலைப் படுத்த அருளார்ந்த பூமகள் “ப்ரபோ” என பணிந்து நின்றாள்.

பாற்கடலுள் முத்துக்களின் சிதறல்கள்

நேரில் சந்திக்கும் இருவரை காண்பது போல ஒரு உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது.

ஆழ்வாரின் சொல்லும் அணியும் சுவையும் பொருளும் பக்திப் பெருக்கும் பாங்கும் அரங்கனை நகரவிடவில்லை போலும்.

சாதி சமூக சமயம் சடங்கு உயர்வு தாழ்வு இம்மை மறுமை இன்மை உண்மை இவைகளெல்லாம் கூட இவர்களது சந்திப்பில் அலசப்படுகிறது.

பொதுமை பொதிந்த இவ்வாழ்வாரின் கழுத்து நம்மை புதுமைக்கிட்டு செல்கிறது.

நிறைவாக அரங்கனை வேண்டி நிற்கும் இவர் அரங்கனின் பரிவுக்கும் தெரிவுக்கும் உவமை காட்டுகிறார்.

[பெண்ணுலாம் சடையினனும் பிரமன் உன்னைக் காண்பான் எண்ணிலா ஊழி வாழி தவம் செய்தார் வெள்கி நிற்ப-விண்ணு- ளார் வியப்ப வந்து ஆனைக்கு அன்று அருளை வந்த-கண்ணனா உன்னை என்னோகளை கருணைக் கருதுமாறே]

ஆதி மூலமே என்றழைக்கும் போழ்து ஆனைக்கருள் புரிந்த உன் திறல் மலிந்த செயல் ஆளுமையின் உரிமை,

அடியவர் பால் கொண்ட அன்பு இவை கண்டு விண்ணோத வியப்பு.

நிதந்தரமான ஒரு பேற்றை தர முடியாத அதிகாரமில்லாத பிரமனையும் சிவனையும் நம்பி காலம் காலமாக தவம் செய்கிறோமே என்று வெட்கத்தால் வெதும்பியவர்கள் புறமே நிலையழிய.

நம்மால் இது போல் ஏன் செயல்பட முடியவில்லை என்ற கேள்விக் குறியுடன் பிரமனும் சிவனும் அரங்கா என்று என்னை போல் உன்னைப் பார்க்க!

அடே எங்கப்பா நீ யாருன்னு தெரிந்து கொண்டேன்! அரங்கா புரிந்து கொண்டேன்.

என்பால் என்ன அனைத்து உயிர்களையும் காப்பவன் நீ கதியும் நீ.

உன்னை என் சமமாக எண்ணி இத்துணை போழ்து விளையாடியதற்கு இறைஞ்சுகிறேன்.

என் தொழுகையும் நீ துணையும் நீ பொறுத்தருள் வேண்டுகிறேன். மாப்பளித்து [மன்னிப்பு] எளியேனின் புன்கலியை ஏற்ற ருள்! இப்படி அரங்கனிடம் அடைக்கலம் ஆகிறார் இவ் ஆழ்வார்.

மீ 1
திருவரங்கச் செல்வர்
எனும்
கூத்துக் காவியம்

காட்சி 1

வைரமணித் காட்டின் மத்தியிலே
ஒரு மாணிக்கச் சோதி மரசுதச்
சுடர் பைம் பொன் அணிபுனைந்து
படுத்தாற் போன்று
பாற்கடலுள் பரமனின் துயில்
அணிமா மலர் மங்கையின் அடி வருடல்

“ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:” என்று தொடங்கும் மறையார்ந்த மங்களத் தொடர்”

தன்னுள் அவனைக் கண்டு அவனுள் உலகைக் காணும் நித்ய சூரிகள் எனும் காப்புக் குழாம்

வசிஷ்ட வாமதேவரதிகள் பிரமன் உட்பட செய்கின்ற பிரார்த்தனை

நாரதனின் யாழில் விடியல் பண்

இப்படிப் பண்ணும் இசையும் பல்லாண்டும் சேர அங்கு ஒரு இனிய குழல்

பாம்புப் படுக்கை சிறிதே அசைகிறது

செந்தளிர் சுரத்தான் திருமாமகள் ஐயனின் சேவடியை அமுக்கிப் பிடிக்க

சுருணைக் கனிவினால் மலர்ந்த திருமுகத்தில் ஒரு மின்னொளி

வேதமே தானான விமலனின் செவ்விதழ்கள் ஒரு செங்கீற்றை சிதறவிட அதன் பூரிப்பில் புவனம் எழுகையும் தொழுகையும் பெற்றது.

சதுர் மறையாளர்களின் சரண இசை இறைவனை தந் நிலைப் படுத்த அருளார்ந்த பூமகள் “ப்ரபோ” என பணிந்து நின்றாள்.

பாற்கடலுள் முத்துக்களின் சிதறல்கள்

இராஜசிம்மம் முழங்கிற்று "தேவி" ஆன்மையின் கோலோச்சல்
மாமகளைப் பார்த்தபடி வந்தவர்களை வரவேற்றான் இறைவன்

தேவி : "ஸ்வாமி, இந்திரனுள்ளிட்ட இவர்களெல்லாம்
தங்களிடம் ஏதோ கூறத் துடிப்பதாகத் தெரிகிறது!
[இரந்தாள் இலக்குமி, தாயல்லவா]

இறை : "நான் கேட்க மாட்டேன் என்று சொல்கிறேன்,
என்ற இறைவன் சிறிது திரும்பி" நாரதா உனக்குத்
தான் உலகவிஷயம் அத்துப்படி நீதான் சொல்! [என்றார்
நளினமாக]

நாரதா : சரிதான், என்னை விட மாட்டீர்கள் போலும் எல்லா
வற்றிற்கும் நாரதன் தானா

இறை : ஆமாம் நீயும் எல்லாவற்றிற்கும் எப்பொழுதும் என்னைத்
தானே வம்பு இழுக்கிறாய்

நாரதா : அது...அது வேறொன்றுமில்லை தேவரீருக்கு உயிர்களிடத்
திலுள்ள அன்பு அக்கறை அதைத்தான் சொல்லிக்
கொண்டு திரிகிறேன்.

இறை : நீ திரிந்து கொண்டு இருப்பதைச் சொல்லவில்லை
தெரிந்து மகாண்டு வந்து திரிக்கிறாயே கயிறு அதில்
எத்தனை பேர்களை இழுத்து வலித்து உன் எண்ணங்களை
பூர்த்தி செய்து கொண்டுள்ளாய்.

நாரதா : ஐய்யயோ அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை ஸ்வாமி
அடியேன் அடியேனுக்கானிருக்கிறேன், எல்லாம் தங்கள்
செயல்

தேவி : பாவம் நாரதனை ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள் அவன்
குழந்தை மாதிரி

நாரதா : சரி சரி, அன்னைக்கு அடியேன் மீதுள்ள இந்தப் பரிவு
ஏதோ ஒரு கவலையைக் காட்டுவது போல் தெரிகிறது.
அப்படி ஏதுமில்லை தாயே.

இறை : சொல்லு நாரதா தயங்குவது ஏன்?

இந்தி : [முந்திக் கொண்டு] தாங்கள் அறியாததையா
சொல்லப் போகிறோம், பூவுலகம் என்ற தாங்கள் தானே
அழைப்பீர்கள் பூலோகத்தை-இம்போழ்து மென்மையும்
இல்லை தன்மையும் இல்லை புரட்சி என்ன பெயரால் எங்கு
நோக்கினும், புரட்டு, திருட்டு, கையூட்டு-மதஸ்தர்கள்
கட்சிசேர்த்துக்கொண்டு செய்யும் கயமை, மொத்தத்தில்
மக்கள் அமைதிக்காக அலைகிறார்கள்.

வந்த : ஆமாம் ப்ரபோ! செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கும் மக்களை சமயத்தின் பேரால் தனதாக்கிக் கொண்டு தான் மட்டும் வாழ எண்ணும் போலித்தனம் மலிந்து விட்டது ஐயனே

இறை : பிரமனே நீயேன் பேசவில்லை.

பிரமன் : பேசுவதால் பிழைபழிந்து விடுமா ப்ரபோ! சார மற்றசமயங்களைச் சார்ந்துமூலும் மக்கள் சங்கடப்படுவது இயல்பு தானே! காலத்தை கலிதேவன் அட்சி செய்ய முற்பட்டு விட்டான் போலும்! கவனமாக இருக்க வேண்டியது மக்கள்கடமை.

இறை : அப்படியென்றால் நீயும் நானும் எதற்கு

பிரமன் : நானு, நான் என்ன செய்யட்டும் குறைவற அறிய வாய்ப்பை கொடுத்துத் தான் அனுப்புகிறேன். உயிர் கட்டு இனி கார்க்கும் கடவுள் தாங்கள் தான் மக்களை வழிபடுத்த வேண்டும். வேண்டுகிறேன்!

இறை : நல்லது நீங்கள் போங்கள் ஆவன் செய்கிறேன். தேவி...

தேவி : உண்மைதான் ப்ரபோ, நாராயணு என்று நாரதனைத் தவிர வேறு யாருமே சொல்லக் காணோம் பூவுலகில் என்ன இதுமெனனம் பேச்சைக் காணோம் யாது செய்வ தாக திருவுள்ளம்?

இறை : கமலையே, அடியவர்கட்கு எது உகந்தது என்று முந்தி முடிவு செய்வது நீதானே!

தேவி : புரிகிறது ஏன் கனிவுறப் பார்க்கிறீர்கள் என்று அணியுள் அணியாக என் னோடு போட்டியிட்டு தங்கள் தடமார்பில் தவமும் வனமாலையை தமிழகத்திற்கு, உவந்து மகிழும் காவிரிக்கரைக்கு அனுப்புவதாக உத்தேசம் போலும்? அப்படித்தானே!

இறை : அனுமதியுடன் தானே அனுப்பப் போகிறேன்.

தேவி : ஸ்வாமி வனமாலைக்கு கடினமான பணியைக் கொடுத்து கலங்க அடிக்காதீர்கள்!

இறை : இவ்வை ப்ரியே வனமாலை எப்படிப் போகிறது என்பதை எடை போட்டு பார்த்துக் கொள். அப்படியே திரும்ப

வரும் கவலை வேண்டாம். நல்லது கெட்டது நிறைந்த பூவுலகவாழ்வில் நிறைந்த அடைவு அனுபவங்களைப் பெற்று திரும்புவான் வனமலை.

—திரை—

காட்சி 2

களநிலை = திருவரங்கம் பெரிய கோவில் ஆசாரவாசல் அந்தணர்கள் ஊர் பெரிய மனிதர் குதிரைமீது வர அவரது மனைவி பல்லக்கில் வர உடன் வருபவர்களும் உயர்ந்த ஆடை அணிகளுடன் கோயிலுள் செல்கின்றனர். கோயில் விசேஷச் சிறப்புடன் விளங்குகிறது

ஒருவன்! அந்—(தன்னைச் சார்ந்தவர்களிடம்) போவது யார் என்று தெரிகிறதா? வெல்ல மண்டி முதலாளி வேத விலாச முதலியார்

மற் : அவருடன் போவது... அவர்

முதல் : தானி கட்டிய மனைவி சங்கரத்தம்மாள். அவர்கட்கு பேரன் பிறந்திருக்கிறோம். அந்த பூரிப்பு பார்த்தீரா இன்று அரங்குவுக்கு [அரங்கன்] ஐந்து முட்டை வெல்லம் அக்கார வடிசலாம்.

அடுத்த : ஏன் ஸ்வாமி இவர் வெல்ல வியாபாரம் செய்தா பெருமாள் உபாயத்தைக் கூட வெல்லத்தில் தான் செய்யணுமா கற்கண்டு அடிசில் செய்யக் கூடாதா?

முதல் : எதில் செய்தால் என்ன பெருமாள் வேண்டாமென்று சொல்லப் போகிறார். ஐந்து முட்டை வெல்லம் அடிசில் கோவில் கொள்ளாத கூட்டம் வரும் அவருக்கு ஆசீர் வாதம் ப்ரசாதம் தரும்போது அவசியம் கலந்துக்கணும்.

மற்ற : அதுக்கும் வெல்லத்தையே வெகுமானமாகத் தந்து விடப்போகிறான் ஜாக்கிரதை.

முதல் : யார் சொன்னது அப்படி பொன்னைப் பரிசாகக் கொடுக்கும் பூபதியாக்கும் அவன். சரி சரி அங்கே பாரும் ஒரு பல்லக்கு [எல்லோரும் வாசலைப் பார்க்க] யாரோ ஒரு பெரியமனிதர்

மற்ற : ஸ்வாமி இன்று நிஜமாகவே நல்ல நாள் தான் பார்த்தால் நம்மவர் மாதிரி இருக்கே [வந்தவர்கள் இவர்களை நோக்கி வர] அட்டா வாங்க வாங்கோ நம்ம மணவாள ஸ்வாமி எங்கே இப்படி அம்மங்காருடன் [அம்மங்கார் — டீனேனி]

வந்த : மண்டங்குடி சென்று வருகிறோம்,

முதல் : என்ன விசேஷமோ!

ஒரு : தாங்கள் தருக்கி நிற்பதைப் பார்த்தால் பெரிய சேதிபொன்று எங்களை அதிர வைக்கப் போவது போலிருக்கிறது சொல்லுங்கள் சீக்கிரம்.

வந்த : ஒரு காப்பிடல் காரணமாகப் போய் வருகிறோம் [காப்பிடல் — திருஷ்டிகழிப்பு] அதேவேளை, மற்றொரு குழந்தைக்கு காப்பிட வேண்டியதாயிற்று.

ஒரு : ரொம்ப சரி தேவரீர் புளகம்மாந்திப் பூரிப்பதைப் பார்த்தால்...

வந்த : ஆமாம் மற்றொரு குழந்தையென்றேனே!

கூ. எ. : சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி தயக்கமேன்

வந்த : மறையாயிரம் மகிழ்ந்து உரைந்த மாறனின் மறு அவதாரமோ என்னலாம்படி ஒரு தேசு. நம் அழகிய மண வாளருக்கு சாத்துவோமே வகுச்சல் அப்படி பகிர்ந்து நேர்ந்து படைக்கப்பட்ட அவயவப்பூர்த்தி (வகுச்சல் என்று மாலை பலமலர்களானது)

மற்ற : எப்படியோ நல்லாயிருக்கணும். பின்னை நம் அரங்கனுக்கு ஆயிரங்காலம் தொண்டு செய்துகொண்டு ஒருகுறை வின்றி வாழவேண்டும்.

வந்த : அதற்காகவே பிறந்தவன் போலிருக்கிறது கையும் காலும் மூக்கும் முழியும் அட்டா மொத்தத்தில் வடிவங்கள் விப்ரநாரயணன் என்று பெயர்வைத்துள்ளான் ஆனால்.....

ஒரு : அதென்ன ஸ்வாமி விசனமான ஆனால்?

வந்த : வக்கிரவாழ்க்கை, என்னாலும், அரங்களின் தொண்டால் ஆயிரம் பெறுவான்.

முதல் : எப்போழுதுமே தொண்டு செய்யத் துணிபவர் வக்கிர
மான வாழ்க்கையை நான் பெறமுடியும். ஒரு வகையில்,

ஒரு : சரி, எப்படியோ ஒரு நல்ல பிள்ளை. தேசம் திகழ்வு
மாகத் வைணவத்தை வாழவைக்கப் பிறந்திருக்கிறது.
வாழ்த்துக்கள்.

—நிறை—

காட்சி 5

களநிலை — திருவரங்கம் வீதியில் ஒருபுறம். அடியவர்
அவருக்கு அடியவர் அடியவரான விப்ரநாராயணன் மழித்துச்
சுழித்த அழகில் குடுமி டன்னிரு திருமண, கா தில் கடுக்கண், மணி
மாலைகள் கழுத்துடன் அசைய அரங்கனுக்கு தனை ஈர்ந்து அவனையே
தான் பெற்ற மயக்கில் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அமைதியில்
ஆழ்ந்த மக்களிடையே பரவசம்

பாடல் — நாமவளியின் சாயல் — மோகனப் பண்

விப் : நாராயண லெட்குமி நாராயண!
நாராயண ஸ்ரீமன் நாராயண!

அடி : நாராயண லெட்குமி நாராயண!
நாராயண ஸ்ரீமன் நாராயண!

விப் : நாராயண எனும் நாமம் அது
நல்லவர் உள்ளத்தின் நாதம்
தீராத வினைகளைத் தீர்க்கும் தெய்வ
திகழ் தன்னில் கொண்டு சேர்க்கும்!

அடி : நாராயண லெட்குமி நாராயண
நாராயண ஸ்ரீமன் நாராயண

விப் : சொல்லச் சொல்ல சுவை கூடும் சித்த
சுத்தியினால் பக்தி கூடும்
நல்லன நம்மைநாடும் நாடும்
வீடும் வீடும் நயந்து கொண்டாடும்

அடி : நாராயண லெட்குமி நாராயண
நாராயண ஸ்ரீமன் நாராயண

விப் : கல்லைக் கனிவிக்கும் திருநாமம் பரந்த
கடலைக் கடைந்தவனின் திருநாமம்
எல்லை யில்லாத ஆநந்தம் தருகின்ற லட்சுமி
நாதனின் நாமம் திருநாமம்

அடி : நாராயண லெட்சுமி நாராயண
நாராயண ஸ்ரீமன் நாராயண

(பாட்டு முடிய ஒரு சிற்றூரை நிகழ்த்துகிறார் விபரர்)

அரங்கனின் அடிபணியும் அன்பர்களே! அமைதி என்பது
விலை கொடுத்து பெறமுடியாத ஒரு அவசியமாகும். மனித
வாழ்வின் கடைகாலாண் அதைப் பெறுவதற்கு தொண்டு ஒன்றே
துணைபுரியும்.

வேதம் சிந்திய சித்தாந்த சாரங்களின் பிழிவு, அதனை
வேர்த்து நீர்த்துப் போய்விடாமல் காத்து வழிப்படுத்தி வடிகட்டி
வடிகட்டி இன்று நாம் அருந்தும் தெய்வீகப் போகமாகத்
தந்திருக்கின்றனர் நம் பெரியோர். நம் பெரியோர்களைப்
போன்று வாழ்வின் நெறிமுறைகளைப் பகுத்தவர், உரைத்தவர்
யார் என்ற கேள்விக்கு பதில் கூறுவது அரிது.

மீண்டும் சொல்லுகிறேன்—பிறப்பினால் ஆன பயன் அமைதி
அந்த ராஜபாட்டையில் இட்டுச் செல்லும் பணி விளக்கு நம்
பெரியோர்களின் கோட்பாடு அதன் வழிச் செல்லோம் மாயவாதி
களை வெல்லோம்.

நண்பர்களே! அலையும் உள்ளத்தை அடக்கி ஆள்வதே
ஆன்மீகம் ஆநந்தம்!

இதைக் கூற வந்த தென் புலத்து வல்லோன் மாறன்
உள்ளம் உரை செயல் உள்ள இம்முன்றையும் உள்ளி எடுத்து
இறை உள்ளில் ஒருங்கே என்னுள்" சொல்லின் துள்ளலைப்
பாருங்கள்! உள்ளம் உரை செயல் மூன்றும் தானே மனித
வாழ்வின் தொகுப்பு, தொடர், இதில் எது வேண்டுமோ அதை
எடுத்து மற்றவற்றை ஒப்பிட்டு அதனையும் இறைவனுக்கு
வார்க்கச் சொல்கிறான், நம் ஆழ்வான் என்பவன் இப்படி நம்
சமயச் சார்பெல்லாம் தழுவி நிற்பது இறையருளை எங்கே
எங்கே சொல்லுங்கள் "தாராயண லட்சுமி நாராயண!"

ஓசு : ஸ்வாமி இதனால் என் போன்று உழைப்போர்க்கு என்ன பலன்?

விப : நன்பனே உழைப்பு என்பது பொது—இப்போழுது நாம் பாடிக் கொண்டும் பேசிக் கொண்டும் இருக்கிறோமே இதுவும் உழைப்புத்தான் என்றாலும் உடலால் உழைக்கும் வளம் பெருகவே என் போன்றோர் உள்ளத்தால் உழைக்கிறோம்.

தலைவனொருவன் சார்ந்தோர் பாடும் புகழுக்காக பாடுபவனைச் சார்ந்தவர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியம் அவசியமே.

அதே போற்தான் நாங்களும் நீங்களும் எங்கள் பிரதிபலிப்பு நீங்கள் என்றால், உங்கள் உழைப்பு நாங்கள் என்றும் முடிவு செய்யலாம்.

பகனை எதிரிட்டு செயலிலோ மற்ற உழைப்பிலோ ஈடுபடுவது சரியல்ல. ஆனாலும் அதன் மூலம் நம்மை ஊக்குவிப்பது நம்பிக்கை என்ற பலம் தான். ஆதலே நாம் சமயத்திடமும் இறைவனிடம் கொள்ள வேண்டும் அந்த நம்பிக்கையின் அடையாளமே தொண்டு! இறைவனின் திருநாமம் உரைப்பதுவும் தொண்டு தான் எங்கே சொல்லுங்கள் “நாராயண லட்சுமி நாராயண” (இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே பாடிக் கொண்டே அந்தக் கூட்டம் விப்ரரின் பின் செல்கிறது)

—திரை—

காட்சி 4

களநிலை—உறையூர் சோழ அரசன் பேரவை சிறுங்கார ஓலக்கம்—அரசன் மந்திரி புலவர் குழாம் சேவகர்கள் இன்னும் பெருமக்கள் பலர்.

ஓ வாசி: மாராத அன்புடனே மக்களைக் காத்துவரும் சோழப் பேரரசின் தொல் புகழ் மாண் புயர சொல்லிடுவேன் நல்வாழ்த்து

புல 1 : எழுந்து வணங்கி—கோழியர் குலத்துதித்த கோவே நீ இந்த ஆழிசூழ்புவியதனை அழகுறவே மாட்சி கொள்ள ஆழிவலவன் அரங்கத்தான் தாளிணையைச் சூழ்ந்திருந்து தொழுதிடுவன் யான்!

புல 2 : கோ என்றிர் பின்னும் கோக்கின்றேன் கோர்வையுள்
செம்பியர் குலத்துத் செம்மலே! உன்னை சீர் அறத்தில்
செய் திறத்தில், உள் கசிந்துகுருகின்ற பேரன்பில்
பகைவரெல்லாம் சொந்தமென வந்துன்னைச் சூழா
ரெனில் சொல்.

புல 3: கோ குருளைக்காகத்தன் கோகுருளைகதகத்தன்னைக்கடிந்த
கோக்குலத்தின் கோவே உனை கோற்கும் பல்லாண்டு
வாழ்த்தும் பார்புரக்கும் சேவகமும் எஞ்ஞான்றும்
இருந்திடுக நேர்

புல. 4 மக்களல்ல மாக்களல்ல மரஞ்செடி கொடிகளல்ல
பூண்டல்ல புல்லல்ல புன்மைதொ எதுவும அல்ல சோழ
மா ஏரசன்தொடருகின்ற ஆட்சியுல பண்ணால் மனை
கின்ற பாப் போற எழுச்சியுறும் புலமைதன்று புலமை
பெற்ற பூபாலன் வாழ்ந்திடுக!

(வலமான வாழ்த்திடையே மன்னனவன் முழ்கி நிற்க
பாடலுடன் ஒரு ஆடல்)

காமபோதி இராகம்

பல்லவி: தாவி உலகனந்த தாமரையாள் கேள்வனையே
கூவித் தொழுகின்ற குயிலாள் அவை தொழுதேன்—தாவி

அ. ப. : தேவ தேவி எனுமிந்த சித்திரத்தைப் பார் அரசே
அற்புதம் அனைத்தையும் நர்த்தனத்தில்
சொல்லிடுவாள் — தாவி

சரணம் : காவிரிக்கும் எழில் கதிர்விரிக்கும் ஒளி
போய் விரிக்கும் புகழ், புதித்தா சோழருக்கு
ஆவிரித்த குறைக் கறமீந்த சோழர் [புலம்]
பூவிரித் தென்கலையை போற்றிடல் ஆகா தா — தாவி

[பாட்டு முடிகிறது அரசனை வணங்குகிறாள் ஆடலரசி]

[அவையில் ஒரு நெகிழ்வு நிழலாட]

அரசன் : “இச் சொற் சரத்தைத் தொடுத்தது யார் பெண்ணே”

தேவ : அடியாள் தான் அரசே

அர : எழுதும் பழக்கமும் ஏந்திழைக்கும் உண்டு போலும்.
அற்புதம் அனைத்தையும் நர்த்தனத்தில் சொல்லிடுவேன்
என்றவளே! செம்பியன் குலத்துச் சீர்மை மீட்டிவந்து

உன் ஆட்டத்தில். பெண்ணே உன்னைப் போற்றுவதோடு அல்ல, வணங்கவும் செய்கிறேன். என்குலத்தை வழிபட்ட மாண்புக்கு!

தேவி : அரசே...

அர : தயக்கமென்ன பெண்ணே, சட்டென்று சொல் உன் விருப்பமென்ன, கண் சிமிட்டும் போழ்தினிலே சோழர் காவியத்தை விரித்தவளே! என்ன வேண்டும் சொல் பட்டமா பதவியா பரிசா?

தேவி : கேளாமலே கிடைக்கும் கீழ்த்தரங்கள் இவை!

அர : [சிறிது அதிர்ந்து] பெண்ணே, என்ன சொல்கிறாய்?

தேவி : அரசே தாஸி வேசி என்றழைக்கப்படும் நாங்களும் ஒருவனுடன் ஒருத்தியாக வாழும் மாண்பு வேண்டும். அதிலும் நான் முந்த வேண்டும் அதற்கான முறைகளை இன்றே இப்போழுதே செய்யுங்கள் அரசே

அர : செய்ய வேண்டிய முறைகளில் சிறந்ததைச் சொன்னாய் தாயே! சிரம் காழ்த்துகிறேன் உன் சீலத்திற்கு [வெளியில் ஆரவாரம் அனைவர் கவனமும் அங்கு, செல்ல சேவகன் ஓடி வந்து]

ஒன்றுமில்லை அரசே! மண்டங்குடி அந்தணரொருவர் மத போதகம் [பிரசாரம்] செய்து கொண்டு செல்கிறார்.

அர : அமைச்சரே வாருங்கள் போய் பார்ப்போம் (வெளியில் மக்கள் கூடமொன்று நம் விப்ர நாராயணரைத் தொடர்ந்து செல்கிறது பாடிக் கொண்டே) பாட்டு

மன்னனென முறை செய்து காப்பான்
மக்களெனக்கூடி நிதம் மகிழ்வான்
தென்னன் தமிழ்ச் சுவையைத் தருவான்
சித்தமிசை நின்றொளிர்ந்து வளர்வான்
நாராயண நாராயண லட்சுமி
நாராயண நமோ நாராயண;

அர : நல்லது! அமைச்சரே பாடலும் இசையும் பரவசமுட்டுகிறது. அந்தணர் செல்லும் வழியும் நல்லதாக இருக்கட்டும். இவரது சமயப்பணி தொடர்ந்துணை செய்யுங்கள் பார்ப்போம் இவரையும் (பெருமூச்சு)

களநிலை—தேன்பிலிற்றும் செழுங்கா ரங்கேச நந்தவனம் பக்கத்திலே கொணர்ந்து பல்லக்கை இறக்கிய பணியாளர்கள் தேவ தேவி—தமக்கை விப்ர நாராயணர்.

ப. தூ : உம் இறங்குங்கள் அம்மா இங்குதான் கொண்டுவிடச் சொன்னார்கள்.

தேவி : நல்லது ஐயா மிகவும் நன்றி

தமக் : தேவி நம்மை சரியான இடத்தில் தான் கொண்டு விட்டிருக்கிறார்கள்.

தேவி : நானும் அப்படித்தான் எண்ணுகிறேன் அக்கா மலர்களின் மணமும் வருடுகின்ற தென்றலும் நம்மை என்னவோ செய்கிறது இல்லையா! கார் இருக்க சீர் இருக்க நம் கண்களை அல்லவா கொள்ளை கொள்கிறது அழகோ அழகு! இன்பத்தின் அடித் தளத்தை இப்படி யார் உருவாக்கியது அக்கா.

தமக் : சொல்கிறேன் அதற்குமுன் நீ உன்னை சிறிது கட்டுப் படுத்திக் கொள்

தேவி : சொல்லுகிறேன் எனக் கூறி சிறை வைக்கிறாயே என்னை நன்றாக இருக்கிறது போ நீயும் உன் நிதானமும்

தமக் : அதோ வருகிறார் பார் விப்ர நாராயணர்

தேவி : அரண்மனையின் மாடத்திலிருந்து அரசருடன் பார்த்தோமே அந்த இளங்காளையா? அரசர் கூட இவரது பணிகளுக்கு பரவசமுற்றாரே! அந்த அந்தணரா! வா வணங்குபோம்.

தமக் : நில்லு தேவி (கையைப் பிடித்திருந்து) இப்படி வா அங்கு சென்று பேசுவோம். அவரை உனக்குத் தெரியாது பெண்கள் என்றாலே பின் வாங்கும் பெருந்தகை.

தேவி : இன்னும் இருக்கிறதா அக்கா சீக்கிரம் சொல் என் உள்ளம் அவரோடு பேசத் துடிக்கிறது.

தமக் : வேண்டாம் சொல்வதைக் கேள் அவமானப்பட்டு அலையப் போகிறாய்.

தேவி : அவமானத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை அக்கா, அந்த அந்தணரிடம் ஆவலை எதிர்பார்க்கிறேன். மழித்தசிகையும் மலர்ந்த திருமுடித்தில் மாலவனின் திருமுடியும் செஞ் சுடரும் (நெற்றி நாமம்) தாவடமும் தோளும் தட மார்பும் பூணூலும் தழுவாதா! என்னை வந்து என்று தகிச்சுகிறேன். அவர் ஒன்றும் அலி இல்லையே மாலின் பால் மையல் கொண்ட மறையாளன் என் மடிவீழ பாடம் ஒன்றுமில்லையா நம் பரம்பரையில்? மங்கையர்க்குத் தெரியாத மதுர வித்தை எங்கு உள்ளது அக்கா

தமக் : அட பைத்தியக்காரி தேள் கொட்டிய குறங்கின் கதையாச்சு உன்றிலே.

தேவி : ஆமாம் அந்நிலைக்கு நான் பெருமைப் படுகின்றேன் காசாசை பிடித்தலையும் வேசியர் குலத்தில் ஒரு விந்தையாக வியப்பாக விளங்கப் போகின்றேன். காசுக்கு உடலை விற்று காலமெல்லாம் தொழு நோயாளியாய் இருப்பதை விட அந்த மறையாளர் திருமார்பில் வசிக்கின்ற அரங்கனுக்கு சிறிதேனும் பணி செய்து சிறக்க விரும்புகின்றேன். நீ போ அக்கா இந்தா நான் வேஷமிடும் ஆடையும் அணிகலனும் எடுத்துச் செல் உனக்கு என்மீது அன்பும் நம்பிக்கையும் இருந்தால் நாங்கள் இருவரும் வரும் நாளில் ஆரத்தி சுற்ற ஆயித்தமாயிரு போ.

தமக் : நன்றுத்தான் பேசுகிறாய் தேவி நான் வருகிறேன் (போய் விடுகிறாள் அங்கிருந்து)

தேவி : (தனக்குள்) அப்பாட கயிறு ஒன்றை அறுத்துவிட்டேன் இனி அந்த அந்தணன் கண்ணில் படும்படி ஏதேனும் காரியம் ஆற்ற வேண்டும் சும்மா ஒரு நாடகம் ஒத்திகை மண்ணைக் கொத்தி தண்ணீர் ஊற்றுவது போல் நடிக்கலாமா (இப்படி இவள் தந்நிலை மறந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே விப்ரர் அவளைப் பார்த்து அதிர்ச்சியுடன் அருகில் வருகிறார்)

விப் : பெண்ணே நீ யார்

தேவி : ஒரு பெண் தான் அதைத்தான் தாங்களே கூறி விட்டார்களே.

விப் : உன்னை யார் உள்ளே வர விட்டது.

தேவி : தேன் பிவிற்றும் மலர்களின் தெய்வீக நறுமணம்! இக்காவில் கொழித்துக் கொப்பளிக்கும் குறைவருப்பசுமைதனை

தாலாட்டி வளர்க்க தவழ்ந்து வரும் பூந்தென்றல் இளமையும் இன்பமும் ஏற்றமுடன் கொலுவிருக்கும் ஒலக்கம் ஆமாம், இந்த வளம் சேறிந்த வனத்திற்கும் மறையாளராம் உமக்கும் என்ன சம்பத்தம்

விப் : பெண்ணே நன்றாகப் பேசுவதாக எண்ணிக் கொண்டு ஏதேதோ உளராதே

தேவி : உன்மையைக் கேட்பதா உளறல் சரி தாங்கள் தான் சொல்லி விடுங்களேன் இந்த காவின் பால் தங்களுக்கு உள்ள உரிமையை சும்மாவாவது ஒருபெண்ணிடம் வந்து அதட்டி அதிகாரம் செய்வது தர்மமா!

விப் : அதை அறிந்து கொண்ட பின்னர் நீ இங்கு அரைக் கணங்கூட நிற்கக் கூடாது. கேள், அரங்கனுக்கு என்றே படைக்கப்பட்ட இந்த ரங்சே நந்தவனம் அடியவனும் இந்த விப்ர நாராயணனுடையது.

தேவி : தாங்கள் தான் அந்த விப்ர நாராயணரா?

விப் : ஆமாம், தெரிந்து கொண்டாயல்லவா உடனே இங்கிருந்து போய்விடு

தேவி : உங்கள் துளவத் தொண்டில் யாரையும் அனுமதிக்க மாட்டீர்கள் போலும் பங்களராக

விப் : பாங்காளராகக் கூட அனுமதிக்க மாட்டேன் நீ இப்பொழுதே இந்த இடத்தை விட்டு அகலா விட்டால் இழுத்துக் கொண்டு போய் வெளியே தள்ளுவேன் ஒரு சகாக்கை கூட எட்டிப் பார்க்க முடியாத இந்த இளம் காவில் நீ எப்படி நுழைந்தாய்? உம்...

தேவி : ஒரு பெண் என்று கூடப்பாராமல் இப்படி உறுமுகிறீர்களே? [இப்படி இவள் சொல்லிக் கொண்டே வெளியேறுவதை இருவர் ஒளிந்திருந்து பார்த்து நகைக்கின்றனர்]

செய்வதறியாத தேவி நந்தவனத்திற்கு வெளியே இங்கு அங்குமாக நடையாடுகிறாள் அந்த இருவரில் ஒருவன் அவளிடம் வந்து "என்ன தங்கச்சி அக்காளிடம் போட்டயே சயதம் அது என்ன ஆச்சு என்று விளிக்கிறாள்.

தேவி : (கடிந்து) உம், மண்ணாச்சு யாரைய்யா நீங்கள் உங்களுக்கு

ஒரு : ஆங் அப்படிக்கேளு தங்கச்சி அதைச் சொல்லத்தான் நாங்க ரெண்டு பேரும் அரண்மனை தொடங்கி இவ்வளவு தூரம் உங்க பின்னாலே ஒளிஞ்சி ஒளிச்சி வந்திண்டிருக்கோம்.

தேவி : என்ன ஒளிந்து ஒளிந்து வருகிறீர்களா ஏன் எதற்காக அப்படி?

அடுத் : அப்ப தானே உன் நடவடிக்கையைத் தெரிஞ்சுக்கமுடியும் ஆமாம்ஹைகஜாலம் செய்தாயே அந்தப்பார்ப்பான் கிட்ட என்ன சொல்லுன் ஏதாவது குதிர்ந்ததா?

தேவி : உங்களுக்கேன் ஐயா அடுத்தவர் சமாச்சாரம் வம்பு பண்ணலா வந்தீர்கள் மரியாதையாகப் போய் விடுங்கள்.

ஒரு : (தேவியை கைபற்றி) அட சும்மா கிடதங்கச்சி துள்ளாதே உனக்கு அந்தப் பார்ப்பானை உண்மையிலே அடையணும்னா நாங்க சொல்வதைக் கேளு காதை இப்படிக்கொண்டா... (ஏதோ மெதுவாகச் சொல்லியப்படி) என்ன புரிஞ்சுதா? அப்புறம் பாரேன் உன் மடியிலே தான் அரங்கனே இருக்கார் என்பான் அந்தப்பார்ப்பான்

தேவி : (சிறிது யோசித்தபடி) நமக்கேன் இந்த நடைமுறை புலனாகாமற் போயிற்று, நல்லயோசனைதான் நாடகத்தை நாளைக்கே அரங்கேற்றுகிறேன் நன்றி சரி உங்களுக்கு ஏன் என் விஷயத்தில் இப்படி ஒரு அக்கறை யார் நீங்கள்

ஒரு : நாங்களா உன் பாட்டனின் பங்காளி ஏதோ பொட்டப் புள்ளே புருசனுக்கு அலையறயே என்று ஒரு யோசனையை சொன்னா எல்லாம் போகப் போகப் பாரு தெரியும்.

காட்சி 6

களநிலை - காலை நேரக் கவின்மிகும் பொழுது திருவரங்கத்தம் மாண துயில் உணர்த்த கூடி இருக்கின்றனர் பக்தர்கள் கிளி மண்டபத்தில் ரங்கா ரங்கா என்று கிளிககள் மிழற்ற, சுருதிகூட்டி ஒரு பெரியவர் வினையில் பிலஹரி ராகத்தை வாசிக்கிறார்.

மறையோடு இழைந்து நாதஸ்வரம் அமுதவாற்றை தோற்று வித்த அதில் அரங்கனுடன் எல்லோரும் குளிக்கின்றனர் நம் விப்ரரின் முறை, தாமியற்றி பண்படுத்திய திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடலை பவுளி ராகத்தில் இசைக்கிறார்.

பசு ஒன்று வந்து நிற்க பரமனின் கதவு திறக்கப்படுகிறது. கற்பூர ஆர்த்தி, சுடியிருப்போரின் பரவசம் நாட்கள் காணும் நடப்பு இது-விப்ரர் தலையிலே தாங்கி வந்த பூக்கடை, குடலையை பட்டரிடம் தர அதை அணிந்த அரங்கன் இன்னும் பேரொளியாய்த் திகழ் அது கண்டு புளகத்தில் ஆழ்கிறார் விப்ரர், பூரிப்பால் நெகிழ்ந்த நெஞ்சில் நிழலாடுகிறான் அரங்கன்.

விப் : ஹே ப்ரபோ! ரங்கய்யா! அடியேன் வணங்குறேனப்பா! மறையார்ந்த பேரறத்தை வகையாக முறைப்படுத்தும் பேராளா! வையமளந்த மகிழ்வோ திகழ்வோ எனக் கிடக்கும் உன்னை மாறன் தமிழ் கொண்டு அர்ச்சிக் கின்றேன்! மாமலராள் மணவாளா! அடியவரின் அமுத வாறே என்றும் போல் இன்றும் யான் யாசிப்பது ஒன்று தான் ஐயனே உன் கட்டளையால் காலம் கடுகி விரைய லாம் அதில் என் கைங்கர்யம் நின்று நிறைவு பெற அருள் எதன் பொருட்டும் என் கைங்கர்யம் சிதைவுபடக்கூடாது தேவா! இறையைத் தொழுது கொண்டிருக்கும் வீணை வாசித்த பெரியவர்

பெரி : விப்ர நாராயணரே! உமக்குப் பிறகு இந்தத் துளவத் தொண்டு தொடருமா? அதற்கான முறை என்ன செய் திருக்கிறீர் சும்மா இதையே பெருமானிடம் ப்ரார்த்தித்த வண்ணமிருக்கிறீர்

விப் : அடியேன் இருக்கும் வரை அழகாசச் செய்வேன் ஸ்வாமி!

அவர் : அரங்கனும் கோவிலும் உமக்கு பிறகும் இருக்கும் நித்ய வஸ்து, நிலையான பேரருள்

விப் : அழியாத உண்மை ஸ்வாமி! அடியேனுக்குப் பிறகு கோவிலார் கொள்ளாரோ ரங்கேச நந்தவனத்தை கைங்கர்யத்தை,

அவர் : கொள்வார்கள் நந்தவனத்தை ஆனால் உம்மை போற் பார்த்துப் பார்த்து அரங்கனை அளவெடுத்து மாலை கட்டும் மாண்பு யாருக்கு வரும்! பேசாமல் திருமணம் செய்து கொண்டு அழகிய மணவாளன் கைங்கர்யத்திற்கு ஒரு நல்ல பரம்பரையை வாரீசை உண்டு பண்ணுமே? உமக்கு என்ன குறை

விப் : தன்னிசையாக நடக்கும் கைங்கர்யம்! திருமணம் எதற்கு ஸ்வாமி! அரங்கனின் அருள்மணத்தால் ஆகாததும உண்டோ?

அவர் : எங்காவது தடுக்கி விழுந்து தத்தளிக்கப் போகிறீர் ஜாக்கிறதை, நம் சம்ரதாயத்தில் மோட்ச சாதனத்தின் முதற்படியே இல்லறம் தான் இது பற்றி உமக்கு தெரியா விட்டால் யாரிடமாவது கேட்டு தெளிவு பெறும்

விப் : ஏன் ஸ்வாமி அப்படி ஒரு வார்த்தை நம் சடகோப ரில்லையா! மோட்ச உலகத்தில் மூலை முடுக்குகளை எல்லாம் அளந்து பார்த்தது போல் அறுதியிட்டுக் கூறி மடி எடுத்தும் வைத்துள்ளாரே!

அவர் : (சிறிது வேடிக்கை விசனமுடன்) அவர் உம்மைப் போல் நந்தவனத்தைக் கட்டி அழவில்லை அந்த நாராயணனையே கட்டி அழுதார்! அழகிய மணவாளனை, அரங்கனை அவர் கணவனாகக் கண்டார், நீர் தெய்வமாகக் காண்கிறீர். அவர்தன்னை ஜடமாக ஆக்கி இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்தவர். ஜடம் என்றால் செயலற்றது என்று பொருள் அவர் அறுதியிட்டதை படித்துப்பாரும.

“கூடச் சென்றேன் இனியென் கொடுக்கேள் என்று கதறு கிராரே புரியவில்லையா! தனக்கென ஏதுமில்லாத தன்மை “பேரேன் பேரேன் என்று என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்று நித்ய வஸ்துவை தன் வயப்படுத்தியவர் உம்மைப் போற் பூக்குடலையும் புண்டரீகமும் தரித்து கைங்கர்ய ஆசையை வெளிக் காட்டவில்லை

போக்கொழிந்து புளிய மரத்தடிக்கு தண்டம் வசூலிக்க வந்த புரவலர்களைப் போல்; எம்பெருமான் பலவடிவெடுத்து என்னைப் பாடு என்னைப்பாடு என்று வேண்டினான் நம்மாழ்வாரிடம். இங்கு நீர் வேண்டுகிறீர். ஆழ்வார் தன்னை பராங்குச நாயகி ஆக்கிக் கொண்டார் வைகுண்டத்தில் மாலை அடைவதற்கு. எந்த நாயகி யாகவும் உமால் ஆக முடியாது முதலில் உமக்கு ஒரு நாயகியைப் பாடும் கைங்கர்யம் என்பது வேறு இரண்டறக் கலப்பது என்பதும்வேறு

விப் : [தந் நிலையடைந்து] ஸ்வாமி வீணை வாசிப்பதே போல் இருக்கிறது. தங்கள் பேச்சும் பொருளும் ஆனாலும் அடியேன் --

அவர் : புஷ்ப கைங்கர்யமே பெரிதென்பீர் போய் வாரும்

களநிலை—கோவிலை வலம் வந்து கொண்டிருக்கும் விப்பரை தென்திருச்சுற்றில் ஒரு கூட்டமும் பெண்ணின் பேச்சும் வரவேற்கிறது சிறிது எட்டிப் பார்த்து விட்டு ஒரு புறமாய் நிற்கிறார்.

தேவி : பெரியோர்களே! ஆதலால் அடியேன் சொல்லுகிறேன் நாரணன் சப்தமே எங்கும். ஒலிக்க வேண்டிய ஒரே சப்தம் அதை நெறிப் படுத்தி விளக்கும் விப்ர நாராயணர் போன்ற தன்மையும் தகவும் மிக்கவர்களை நாம் பின்பற்றுவதே நாட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் நல்லது நேற்றே இன்றே இறக்குமதியாகி ஏதேதோ கூறித்திரியும் பிற கோட்டுபாடுகளை நம்பி வாழ்வை பணயம் வைக்காதீர்கள்! வைணவம் அது ஒன்றே நம் வாழ்வில் ஒளிகாட்டும் மணி விளக்கு அது காட்டும் நல்வழியிற் சென்று அமைதியும் ஆநந்தமும் பெறுவோம் வைணவம் வாழ்க [இந்த வாழ்த்தொனியை கூட்டத்தில் சிலர் முழங்குதல்]

ஒரு : எழுந்து இப்படி எல்லாரும் நாங்கதான் பெரியவங்க நாங்கதான் பெரியவங்க அப்படின்னு, சொன்னா நாங்கதான் யாரை நம்புவது.

தேவி : எங்களை நம்புங்கள் இந்த நாட்டின் மக்களான உங்களை நம்புங்கள் ஏன், இவ்வளவு பெரிய கோவில் மீது உங்கள் நம்பிக்கை செல்லவில்லையா? அங்கு சயனிதது இந்த நாட்டின் சாத்தி அமைதி ஆநந்தம் இவைகளின் சான்றாக கண்வள நுகின்றானே பெரிய பெருமான் அழகியமணவாளன் அவனை நம்புங்கள் ஏன் நம்பெரியவர்கள் மீதும் உங்களுக்கென்று வாழ்நெறிகளை வசதி வாய்ப்புகளை கண்ணுக்கெதிராக்காட்டி வைத்திருக்கும் உங்கள் பெரியோரை நீங்கள் நம்புங்கள் அப்போழுது தான் நீங்கள் பெரியவர்கள் நாளைய உங்கள் வழி வம்சத்திற்கு காட்ட வேண்டிய கருவூலம் அதுவே! வந்தாரை வரவேற்று விருந்து வையுங்கள் வசப்பட்டு விடாதீர்கள் அருமையும் பெருமையும் எல்லோரிடத்திலுண்டு. நாம் நம் நிலையில் நின்று சிறிது நகர்ந்தாலும் அடிமைகள் என்று அடையாளம் குத்தப் படுவோம் பிறசமயத்தவரின் வேட்டைக் காடாக நாட்டை ஆக்கிவிடாதீர்கள். நண்பர்களே!

ஒருவன் : அருகில் அமர்ந்துள்ள விப்ரரிடம்—ஏன் சாமி யாரு இந்த பெண்பிள்ளை ரொம்ப நேரமா பேசுது ஆனாலும் எங்கள் நினைப்புக்கு பதில் இல்லை உம் உழைப்பு அதன் பலன் இது பற்றி ஒருவராவது பேச மாட்டேன் என்கிறார்களே!

[அப்போது சிறு சல சலப்பு]
 “இப்படித்தானப்பா போட்டு குழப்பரானுங்க”

“உருப்படியா ஏதுமில்லை”

அது போழ்து விப்ரர் எழுந்து தேவ தேவியின் பக்கம் வருகிறார் அவள் வணங்குகிறாள்.

விப் : என் அரிய உடன் பிறப்புகளே! அமைதியாக இருங்கள் வணங்குகிறேன். உழைப்பையும் பலனையும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் உங்களிடையே சமயத்தைப் பற்றி பேசுவதே தவறு. நீங்கள் வருவதும் தவறு

உழைப்பு என்று ஒன்றைச் சொல்வது சமயம்
 பலன் என்பது வாணிபம்
 உழைப்புக்குப் பலன் உழைப்புத்தான்

உழைப்பு உடைமையைத் தனதாக்கிக் கொள்கிறது அதே போல் உடமையும் உழைப்பவனுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்து ஊக்குவித்து இன்னும் பல கற்றுத் தத்து ஏன் உழைத்தமே கொள்ளச் செய்கிறது.

இன்று தங்கத்தை உருக்கத் தெரிந்த ஒரு தட்டான் நாளை ஒரு கை வளையலைச் செய்வான் பிறகு ஆரங்களை அணிகலனைச் செய்வான் நிறையச் செய்து கலைஞன் என நிமிர்வான்

அதன் மூலம் அவன் அடைந்த பலன் என்ன செயல் என்ற பெருமை ஒன்று தான் செயலும் அதில் தெரியும் உருவமுமே சிறப்பு பலன்

நண்பர்களே உங்கள் எதிர்பார்ப்பு ஊழியம் ஊதியம் என்பது உதற்கு வணிகர்களும் தனவந்தர்களும் ஏன் நீங்களும் தான் கூட வேண்டும்.

ஊழியம் என்பது அடிமைத்தனம்
 ஊதியம் என்பது எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றம் இயலாமை
 வாழ் நெறிகளை வகுத்துத் தருவது சமயம்
 வாழ்வின் தேவைகளைத் தருவது வாணிபம்
 வாணிபம் என்பது வளரும் தேயும்!

சமயம் என்பது நல்ல சமயங்களை உருவாக்கும் பொறுப்பில் உள்ளது. கலை பண்பாடு நம் அமைதி ஆற்றல் அறம் இவைகளை காத்து வளர்க்க மட்டும் வேண்டிய ஒரு அமைப்பு.

இதற்கு நாட்டுப் பற்று என்னும் வேள்வித் தீயை நெஞ்சிலே வளர்த்துக் கொண்டு உழைக்க வேண்டும். ஆம் இதுவும் ஒரு பேருழைப்புத்தான் நாடி நரம்புகளும் ரத்தநாளமும் மூளையும் எங்கெல்லாம் செயல் படுகிறதோ அங்கெல்லாம் உழைப்பைக் காணலாம்.

அன்பு அருள் பண்பு பரிவு இவைகள் தாய் என்றால் அறிவும் பகிர்வும் தகப்பன் முன்ன அலை சமயம் என்றால் பின்னவை வாணிபம். அதுவே ஊதியத்தின் பாற்பட்ட உழைப்பு! தொழில்!

எனக்கு முன் பேசிய மாதரசி சமயத்தைப் பற்றி அதன் அவசியத்தைப் பற்றி பொற்பந்தலிட்டு அதில் உங்களை புகலைத்து அனைவருள்ளத்திலும் ஒளி சமயயொளி வைணவ வாழ்வு எனும் மணிவிளக்கை ஏற்றி உள்ளாள் அதை எரிய விடுங்கள்.

அடியேனும் உங்கள் எதிர் பார்ப்பான உழைப்பு பலன் என்பவற்றிற்கு சிறிதேனும் பதில் தந்ததாக எண்ணுகிறேன் விடைதாருங்கள் மீண்டும் சந்திப்போம்.

கூட்டம் கலைகிறது தேவியிடம் முன்பு பேசிய அந்த இரண்டு முரடர்களும் முன் வந்து

“கொஞ்ச இருங்க சாமி வண்டியிலேபோகலாம் என்றுமாட்டு வண்டியைக் கொணர்ந்து” என்க சாமி நந்தவனம் தானே டேய் சாமியையும் இந்த அம்மாவையும் எங்கே போகணுமோ அங்க விட்டு வாங்கடா என்று பணிக்கிறான் வண்டி நகருகிறது.

—திரை—

அனைக்களம்—தேவியிடம் பேசிய இரண்டு முரடர்கள்

ஒரு : ஏன்னெனே, என்னென்னவோ ஜொலிப்பு வேலை எல்லாம் செய்யறையே, இப்போ அவங்க ரெண்டு பேரையும் வண்டி கொண்டு வந்து ஏற்றிட்டயே இதனாலெல்லாம் நமக்கு என்ன லாபம் அந்தப் பொண்ணு நம்ம கண்டுக் கவே இல்லையே.

அதே : கண்டுக்காமே போனா அவ கழுத்தைத் திருப்பிட மாட்டேன். என்ன லாபம்ன்னோ கேட்டே அவங்க ரெண்டு பேரும் ஒரே வண்டியிலே போகிறதே நமக்கு லாபம்தான் சரி வா நந்தவனத்திலே போய் என்ன நடக்குதுனு பார்ப்போம்,

நந்தவனம்—விப்ரர் தேவி

விப் : பெண்ணே வைணவத்தின் பால் நீ கொண்ட பக்திக்கும் பற்றுக்கும் என் பாராட்டு. நீ இனி இங்கிருந்து போகலாம்.

தேவி : எங்கு ஸ்வாமி போவது பாழும்? கிணற்றுக்கா பாய்ந்தோடும் காவேரிக்கா நிசி. நெருக்கும் வேளை-பசி கூடத் தெரியாமற் உங்கள் பாதம் பற்றி வந்த என்னை பெண்ணென்று கூடப் பாராமல் போக சொல்கிறீர்களே! இது தான் நீங்கள் கடைப்பிடிக்கும் வைணவ மாண்போ!

விப் : நிறுத்து பெண்ணே, உன் பேச்சின் சுவையறிய உன்னை நான் இங்கு அழைத்து வரவில்லை. தவிரவும் ஒரு பொதுக் கருத்தை போதகம் செய்யும் நம்மிடையே பிறர் பேதம் காணக் கூடாது என்று தான் உன்னுடன் வண்டியிலும் வந்தேன். தனியாகக் கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையில் காலம் தள்ளும் எனக்கு பிறர் ஒருவர் என்னுடன் இருப்பதாக எண்ணுவதே சுமையாகத் தெரிகிறது அதிலும் நீ பெண் அப்பப்பா தயவு செய்து

தேவி : இங்கிருந்து போய் விடு என்கிறீர்கள். அப்படித்தானே! அதைத் தான் நீங்கள் சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி தனியாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்ணை 'தட்ட நடு' நிசியில் எங்கு போகச் சொல்கிறது உங்கள் வைணவம்! சொல்லுங்கள் (பதட்டமடைகிறாள்)

விப் : குழப்பமடையாதே பெண்ணே எப்போழ்தும் எங்கும் யாரையும் அந்த அரங்கன் கைவிட மாட்டான் வைணவத்தின் பால் நீ கொண்ட நம்பிக்கை வாழ்வதற்காக உன்னை இன்றிரவு இந்த நந்தவனத்தில் தங்க அனுமதிக்கிறேன். அந்த மூல்லை புதரிடையே மூடங்கிக் கொள் நீ விடும் மூச்சுக் கூட என் காதில் விழக்கூடாது.

தேவி : வணங்குகிறேன் ஸ்வாமி (போகிறாள்)

களநிலை—சிறிது நேரம் சென்றிருக்கும் அங்கொரு பல்லக்கும் இரண்டு மூன்று குதிரை வீரர்களும் வருகின்றனர். வீப்ரரைக் கண்டு வணங்கு கின்றனர் தேவியும் சிறிது பதட்டத்துடன் அங்கு வருகிறாள்.

வீரன் : அந்தணாளரே நாளைக்கு நம் அரசபெருமான் செங்கோல் பெற்ற நாளை சிறப்பாகக் கொண்டாட இருக்கிறார் அதில் தாங்களும் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அரசரின் அவா.

விப் : மிக்க மகிழ்ச்சி, அதற்கு ஏன் இந்த நடுநிசி அரசவர்

வீரன் : மன்னிக்க வேண்டும் மறையவரே! நாளை விழா காவிரி அன்னைக்கும் களிப்பூட்டியது போற் ஆற்றில் வெள்ளம் சிறிது சுற்றி வந்து பயணம்

விப் : அட்டா தெரியாமல் கேட்டு விட்டேன் பாவம்களைப்பாய் இருப்பீர்கள் அதோ அந்த மல்லிகை மாடத்தில் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். விடிந்ததும் புறப்படலாம்.

வீரன் : (தேவியைப் பார்த்து) அம்மணி நீங்கள் கரம்பனூர் தாஸி தானே!

விப் : ஐயோ அரசங்கா! அடியேனை இப்படியொரு எரிமலையின் வாய்பட வைத்தாயே என்ன அபசாரம் செய்தேன்.

வீரன் : நீங்கள் நினைப்பது போல் அல்ல இவ் அம்மையார் உயர்ந்தவராகக் கருதப்பட வேண்டியவர். அன்று அரச அவையில் ஆட வந்த இவர் அரசனின் பரிசுப்பொருளை பரிகசித்து தன் ஆலத்தின் இழிவு அகற்றுவதே எனக்காகும் பரிசு அதற்கென முறை யொன்று காணல் வேண்டும் என முழங்கினார் அரசர் அதிசயத்துப் போய் ஆலனை செய்கிறேன் என்றார்.

விப் : அப்படியா நல்லது. வீரரே இந்தப் பெண் அரண்மனைக்கு அறிமுகம் ஆனவள் என்று சொல்லுங்கள். கேட்க பெருமையாக இருக்கிறது. சரி நீங்கள் போய் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் நாளைப் பொழுது நாட்டிற்காகப் புலரட்டும் (திரும்பி தேவியைப் பார்க்கிறார். கம்பீரமான நாணத்துடன் தேவி மெய்யாக இவ்வளவு செய்கிறாள்)

எனநிலை—சுருண்டு எழுந்த குழந்தை சுற்றிலும் பார்ப்பதே போல வைகறைப் போழ்து வனப்பினைச் சொரிய—உறையூரின் மாடக் கொடி மதின் மத்தியிலே புலிக் கொடியின் ஆரோகணக் கோலம் வீசிப் படர்ந்து விரட்டிக் கொண்டிருந்தது சிறுமை என்னும் பகையை.

எதிர்பார்த்த சீமான் வந்துவிட்டாற்போன்ற ஒரு நிறைவில் நிசப்தம் அரசவையை அலங்கரிக்க அமைச்சர் எழுந்து அனைவரையும் வணங்கி அரசனை அவன் ஆணையைப் பெற முயலுகிறார்.

அமை: அரசே,

அர : கூறுங்கள் அமைச்சரே, என் பொருட்டு இந்த எளியேன் செங்கோல் பெற்ற சிறப்பான இந்நாளைப் பற்றி கூறுங்கள், புலிக் கொடியின் அசைவிலே இச்சிறியேனின் பணி தெரிகிறதா என்று வந்திருக்கும் எதிரி, மாற்றாரிடமும் கேளுங்கள் இது ஒலக்கம் அல்ல அமைச்சரே உந்துகின்ற எண்ணங்கள் ஊற்றாகப் பெருக்கெடுத்து ஒரு நல்ல அரசை நாட்ட வேண்டிய கருத்தரங்கம். சமயச் சான்றோரும் நலம் சார்ந்திருக்கும் ஆன்றோரும் இந்த அரசில் விஜய ஆலய சோழன் முதல் குலோத்துங்கன் வரை கட்டிக் காத்த கோழியர் குலத்தின் அன்பும் அறமும் பண்பும் பரிவும் தெரிகிறதா என்பதை நயம்பட உரைக்க வேண்டிய ஒரு பேரரங்கம்.

மீசையிலே கை போட்டு வீரநடை போட்டு வேங்கை யென வரும் வீரத்தமிழனைப் பாரடா என்று என் குல ஏந்தல்களை ஏற்றியவர்கள் போற்றியவர்கள் இன்று இந்தச் சிறுவனைப் பற்றி செய்கின்ற இசய்தியை தெரிந்து கொள்ளத் துடிக்கும் எனக்கான தேர்வரங்கம்

ஒபெரி : எழுந்து செம்பியன் குலத்தோன்றலே! அமைதி அமைதி பெறுக நின்சீர் பெருக இன்னும் வாழ்த்துக்கிறேன் இங்கு உன் செங்கோல் திருவிழாவுக்கென வந்திருக்கும் அனைவரும் உன் மாட்சி கண்ட பெருமக்களே தீவிர தாழ்ச்சியைக் கண்டவர்கள் அல்லர். சோழர் குலக் காலிலே சூழ்ந்து விளையாடும் தென்றல் நீ இளமையே

என்றும் அதன் களநிலை வாழ்வு ஒன்றே அங்கு வளைய வரும் உன் தன்னிரக்கம் தகமையின் சான்று மன்றோ! இது போன்ற ஒரு விழாவும் அவையும் எங்ஙனம் இருக்குமோ என்பது ஐயமே! ஆதலால் உன் தன்மையை விடுத்து எங்களுடன் கலந்து இவ்விழாவினை முறைப்படுத்து.

அர : (அமைதியடைந்து) இச்சிறியேன் மீது மாறா அன்பு கொண்ட மறவர் குல மாணிக்கங்களே உங்கள் அனைவரையும் வரவேற்று வணங்குகிறேன்.

இக் கலையாவும் சீர் அவையில் ஆடலையும் பாடலையும் தவிர்த்து சில நோக்கர்களின் கருத்தாய விரும்புகிறேன். அந்த வகையில் இந்த அவைக்கு முதலாவதாக வருகை தரும் மறைவேதும் இல்லாத மறையாளர் விப்ர நாராயணரை அழைந்து மனத்தனவிலான அர்க்யம் வார்த்து என ஐயப்பாடுகளை அதன் காரண காரியங்களை பகிர்ந்து கொள்ள அழைக்கிறேன்.

விப் : பெரியோர்கட்கும் கலையும் கவினும் பேரட்டியிடும் இம் மனத்திற்கும் இம்மன்றத்திற்கும் அடியேனின் தெண்டன் களை சமர்ப்பித்து அரசருக்கு நன்று கூறுகிறேன்

ஒ வித் : நன்றியேன் கூறுகிறீர் வேதியரே?

விப் : வாய்ப்பினைத் தந்த வளமைக்கு

முதல் : நன்று, மனிதனுக்கு வேண்டியது?

விப் : தீராத நாட்டுப் பற்று! தேசாவேச ஓசையின் திகழ்வு!

அடுத் : இதற்கொரு களம் காட்ட முடியுமா!

விப் : நல்ல வேடிக்கை சற்று முன் தானே பாத்தீர்கள் நாட்டுப் பற்று என்னும் களத்திலே வீழ்ந்த காவலனை.

அமை : (ஆர்வமுடன்) இருக்கட்டும் இன்னும் சொல்லுங்கள்

விப் : போரின் வெற்றியை மட்டும் நாட்டுப் பற்று என்று சுணக கிடும் நன்மையின் பால் உடன்பாடு இல்லாதவன் நான்.

அமை : நல்லது புதிதாகச் சொல்லுங்கள்.

விப் : புறச் சமயங்களின் புறப்பாட்டை அந்த அந்த இடத்திலேயே ஏன் வந்த இடத்திலேயே கொண்டு நிறுத்தி

தடை செய்ய வேண்டும் என்ற என் போன்றோரின்
துடிப்பும் துன்னலும் நாட்டுப் பற்று எனும் எரிமலையாம்!
[சபையில் ஆரவாரம் சலசலப்பு]

அர : சலசலப்பு வேண்டாம் அமைதியாய் இருங்கள்

தேவி : மன்னிக்க வேண்டும் அரசே, காணல் நீராகாது என்கிறார்
விப்ரர் இதில் தவறென்ன அரசே

அர : நல்லது தேவி உன் முறை வரும் போழுது நீ சொல்

ஒரு : நல்லவை எங்ஙனம் இருக்கலாம் எடுத்துக் கொள்வதில்
என்ன தவறு

விப் : இணைத்துக் கொள்கிறோமே அது தான் தவறு

ஒரு : [பொறுமி] அரசே அதிகம் பேசுகிறார் இவர், இந்த ஓலக்
கத்தில் இவர் ஒருவரே கொலுவிருக்க ஆசை!

விப் : பூத்துக் குலுங்கும் செழும் தருக்களிலே காயும் கனியும்
தான் தொங்கும், கல்லையா கட்டி தொங்க விடமுடியும்.

ஒசை : அரசே அவையைக் கூட்டி எங்களை அவமானப் படுத்தல
என்ன நியாயமோ இனியும் இந்த அந்தணர் பேசினால்
நாங்கள் வெளியேறுவோம்.

அர : சுத்தானந்தரே சும்மா இரும் அவர் சொல்வது எதும்
எனக்கு ஒருமைப்பாடோ உடன்பாடோ அல்ல, முடிவும்
அல்ல, நீர் கூறும் விப்ரரே உங்கள் இல்லை நம் சமயத்தின்
இறைநிலையை இவர்கட்கு எப்படி உணர்த்துவீர்கள்.

விப் : தயிரைப் பெறுவதற்கு தயிரையே ஊற்றுதல் போல்
இறையைக் காண்பதற்கும் அறிவதற்கும் அவன் அருளே
வேண்டும். முருகியெழும் ஆன்பின் துணை கொண்டு
வேண்டி வேண்டி அதனைப் பெற வேண்டும்.

அமை : இந்த அன்பையும் அருளையும் கடைகாலாகக் கொண்டு
தான் எல்லாச் சமயமும் தன் பயணத்தை தொடங்கு
கிறது தயிரைப் பெறுவதற்கு தயிரை ஊற்றுதல் போல
என்றபடி ஏதேனும் ஒரு கருத்தை இங்கு விரியுமே

விப் : ஆயிரம் கூறிச் சென்றனர் நம் ஆன்றோர்! பாலில் நெய்
யாய், விரகில் தீயாய், வினையின் செயலாய் எத்தனையோ
ஆனாலும் இறைவனைப் பற்றிய ஒரு உயிர்ப்பினை கூறு
கிறேன் அமைச்சரே நேற்று அரங்கனின் நந்தவனத்திற்கு

நீங்கள் அனுப்பிய பல்லக்கும் வீரர்களும் வருவதற்கு சற்று முன்பு உங்களால் தேவி தேவி என்றழைக்கப்படும் இதோ இந்தப் பெண் பாரும் ஆற்றையும் பாழும் கிணற்றையும் தேடிக்கொண்டிருந்தாள், இது பொழுது உங்கட்கு ஏற்கனவே அறிமுகமானவளாகி, எனக்கென வந்த பல்லக்கிலே ஆரோகணித்து இங்கு வந்து எனக் கொஞ்சு கேள்வியாகி இங்கு ஒளிருகிறாள்.

நான் பிரமிப்பில்தான் இதைக் கூறுகிறேன். எப்படி வந்தது இந்த சன்னத்து என்று யோசிக்கிறேன்.

அர : சொல்லுங்கள் விப்ரரே சுவையாக இருக்கிறது.

விப் : அரசே சனாதன தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒவ்வொரு குடிமகனும் நீங்கள் உள்பட, செய்யவேண்டிய தொண்டினை நான்கு நாட்களாக அவள் செய்துவருகிறாள் ஐயமற ஒளிரும் அரங்கனின் புகழை அனைவரிடமும் பாட்டாக, பண்ணாக, சொல்லாக பரப்புகிறாள். பரப்பச் சொல்கிறாள் அதன் வீறு அவளுக்கு ஒரு பேறு ஆகி நம்மிடையே நடைபயாட்ச் செய்திருக்கிறது. இது வினையின் விளைவு மட்டும் அல்ல, வேண்டி அடைகின்ற பேறும் ஆகும்.

அமை : அருமையான விளக்கம் விப்ரரே அணித்தே நடத்து ஒரு செய்கையில் உண்மையில் நீர் இறையின் இன்னருளைக் காட்டியது பெருமைதான்.

அர : வைணவத்தின் மாண்பு இறை நிலைக்கு இடம் அணி யெண்ண!

விப் : பரம்—வியூகம்—விபவம்—அந்தர்யாமிதவம் அர்ச்சை.

ஒரு : பொருள் கூற வேண்டுகிறேன்.

விப் : பரம், இறைவனின் நிலையான இருப்பிடம் அரசனின் ஒலக்கம் சிம்மாசனம் போல்,

வியூகம்—ஒரு அமைப்பு அரசனின் மந்திர ஆலோரனை சபை,

விபவம்—மகிமையைக் கூறுதல். அவதாரங்கள் பல எடுத்து மக்களை அணுகி துயர்களைத் தல் மாறு வேடங்கள் மூலம் மன்னன் பணி தொடருவது போல்.

அந்தர்யாமிதவம்—காணுகின்ற பொருள்களில் எல்லாம் கலந்து காப்பது—அரசனை எங்கும் நீக்கமற நிறைத்திருப்பது போல்.

அர்ச்சை இது தான் பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளானது இன்று நாதத்திக வாதம் பேசுவோருக்கு நல்லதொரு வடிவாக ஆனாலும் வளர்ந்து கொண்டே வரும் ஒரு வாய்ப்பு இது. ஆமாம், இறைவனை அணுகி அம்மையாய் அப்பனாய் நண்பனாய், நம்மைப் போலவே அவனையும் நினைந்து, குளிப்பாட்டி உடுத்தி அணிந்து அழகுபார்த்து அறுகவை உணவளித்து பார்த்துக் களித்து, வாழ்வின் பாரங்களை இறக்கி வைக்கும் மையம், இந்த பேராற்றல் கொண்ட வாய்ப்பு, இது மன்னனிடம் நாம் கொண்ட அன்பை, பற்றுதலை, நன்றியை காட்டுபவன ஆகும்.

அர : உட்பட சிலர் நன்று நன்று விப்ரரே வென்றீர், வாழ்த்துங்கள் அதில் நடுநாயகமான ஒன்றை கூறுமே.

விப் : அரசே இன்று இந்த ஏழைக்கு ஏன் தேர்வும் திகைக்க வைத்ததும்.

அமை: நாங்கள் திகைக்கிறோம் விப்ரரே இத்தனை தான் உமது வித்தையின் விக்கிரப்பில் விழாமல் போனோமே என்று நீர் கூறும். இறைவன் அணித்தாக இருந்து காப்பதை.

விப் : ஏன் எல்லோருக்கும் தெரியுமே நரசிம்மாவதாரம் பற்றி ஒருபு எழுந்து— நிறுத்தும் நரசிம்மாவதாரம் உம் சமயத்தின் ஒரு சாபத்திடு கோட்பாடல்ல.

விப் : சரி. இப்படி ஒரு சாபத்திடு உங்கள் சமயத்தில் வேண்டாம். ஏதேனும் ஒரு சமயத்தில் இருந்தால் சொல்லுங்களேன்.

தேவி: இருந்தால் அவர்கள் ஏன் இங்கு வருகிறார்கள்.

ஒசை: அரசே எங்கள் சமயம் இது போன்ற அரங்குகளில் பெண்களை பார்வையாளராகக் கூட அனுமதிப்பதில்லை.

தேவி: அருமை தெரியாதவர்கள் அப்படித்தான் செய்வார்கள்; என்ன செய்வது எங்கள் சமயம் நல்ல வார்த்தை பேச வேண்டும் என்பதற்காக நானிலும், எப்போழுதும் இதயத் துடிப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நன்மார்பிலும், எதிலும் பெண்ணின் பங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பாதி உடலையும் நீதியாகச் செய்தவை ஆயிற்றே! நாங்கள் புறம் பார்க்க முடியுமா!

அர : இது போழ்து உன் குறுச்சேடு அவசியமா தேவி சிறிது பொறுமை பொறு, நாங்கள் இப்போழ்து விப்ரரின் வானவெளிப் பயணத்திற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கிறோம்! ஒரு தெய்வீகத் திகழ்வு தேன்மழையைப்பொழியப் போகிறது. இப்போழ்து எங்கள் குலதெய்வம் காவிரியாறு பொன்னித்தாய் அகிலை சந்தனத்தை அள்ளிக் கொணர்ந்து நம்மையெல்லாம் தழுவப் போகிறாள்! விப்ரரே ஏனிந்த செயலிழப்பு!

விப் : ஆச்சரியமாக இருக்கிறது வளவா. நீ என்னை அழைத்து அர்க்யம் வார்த்தது. துள்ளி வரும் உன் சொல்லழகிற்கு நான் தோற்றேன். என் உள்ளம் என்னை எச்சரிக்கிறது நீ ஒரு மானுக்கன்தான் என்று.

அரசே நரசிம்மாவதாரம் குறித்து என்னிலும் மிக்கோர் பொழிவதே சிறப்பு. நலம், அந்த அவதாரம் பற்றி என்னும் போழ்தே தனிவும் கனிவும் கொண்ட ஒரு பயங்கரம் சூழ்ந்து நம்மை எச்சரிக்கவில்லையா! ஆட்கொள்ளட்டும் அவன் அஞ்சு!

இறைவனைத் தொழுவதற்கும் சில பொழுதுகளை அடைவாகக் (அனுபவம்) கொண்டனர் பெரியோர் சுவைக் குழந்தைகள் சதா தாயைப் படுத்தும் போல எடுத்ததற்கெல்லாம் இறைவனைத் தேடக் அவனது நலம் குறைப்பதாகும் என்பது எனியேனின் எண்ணம்.

"ஸர்வபூத நிலானேஷா ஸி" என்பது இறைவன் முழுமையுறக் காணும் ஒரு வடமொழிச் சொல்.

இதனை மெய்பிக்க வந்த இறைவன் எங்கள் மால் அனைத்து உயிர்களையும் தன்னுள் அடக்கித் தரித்தவன் சடம், முடம் என்றில்லாமல் கீழ்மேல் காணாமல் அனைத்து இடத்திலும் தன்னை அடைத்துக் கொண்டு ஒரு கணத்திற்க்காக காத்திருந்தானே அதுவே சிம்மாவதாரத்தின் சிறப்பு.

உயிர்களை அவன் தேசிக்கும் மாண்பு!

உயிர்கள் அவன் மெல் கொண்ட தம்பிக்கையின் திறைவு!

அதிலும் ஒரு சிறுவனின் நம்பிக்கைக்காக தன்னையே ஒரு கடைக்காலாக அத்திவாரமாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இதனை அருள் என்கோ! அன்பென்கோ! அணித்திருந்து காக்கும் மெய்யென்கோ! என்கோ நீ கூறும் அறம் என்கோ! என்னென்கோ!

அடியவரைக் காக்க அவன் வந்த வழக்கம் கொண்ட வடிவமும் அட்டா!

மறைகாக்க மீனான் கடலாய!

வரை காக்க ஆமையானான் அதன் ஓடு குறையா வலிதென்று.

மண்ணவனைச் சிறை மீட்க பன்றியே ஆனான் தேடுதற்கும், பிறை போன்ற தன் செவ்விய பற்களால் உருண்டையான மண் மகளை தாங்குதற்கும் பொருட்டாக.

இதையே மாறன் சடகோபன் மகிழ்ந்துரைப்பான். “நீல வரை இரண்டு பிறை கவ்வி நிகர்ந்த தொப்பி” என்று

இப்போழ்து செங்கட் சீயம் செவ்வாய் கொப்பளிக்க பிடரி புடைத்து எழுகிறது.

[அலையில் அரசன் உட்பட அனைவரும் எழுகின்றனர்-பயமும் பக்தியும் மிக்கூற]

தன் கோர வல்உகிர் கொண்டு அடியவர்களைத் துன்புறுத்தும் தீமைகளைத் தேடுகிறது.

தூணைத் துணையாக சிலிர்த்து எழுந்து தர்ஜிக்கும் அந்த பேரிசையில் பிடிபடாமல் திசை திசைக்க கடல்கலங்க மண்ணும் தன் வயமிழக்க ஏதோ ஈதோ என பிற உயிர்கள் பிடரி பட அணுக்கர்களை இன்னும் அனைத்து மகிழ ஆவலுற்றது அச்சிங்கம்.

எங்கே எங்கே என்று தேடியது தன் இரையை அணுக்கர்களின் பகையை,

பீதாம்பரம் தவழ்ந்து தழையும் தன் திருமார்பகத்தை இன்னும் விரித்துக் கூற விசுவரூபமே எடுத்தான் என் றாயன்.

ஒரு பெரும் யாக குண்டத்திலிருந்து வரும் தீப் பிழம்பொன்று ஆசையும் ஓசையும் மிக அவைது போல் அவன் அதிர்ந்தான்.

தீ தீ தீ எங்கணும் சூழ ஒரு திகழ்வுத்தி ஜுவாலையை மாலை யாக்கி சொல்லொணா கதிர்கூட்டங்களை திருமுகமாக்கி சாடி ஆடிவ தீ தீமையே உருவான தீமையைப் பற்றியது!

அரக்கர் குலக்காவலன் ஆடித்தான் போனான் ஸ்ரீ ஹரியின் இந்த அவதார மாண்பு கண்டு.

சேவிக்க எண்ணினான். ஆனால் அகந்தை ஆட்கொண்டது.

போய் ஒளிந்து புறங்காட்ட நேரமில்லை. நினைவுமிகலை. அரக்கர் குலக் காவலனை அச்சம் தீண்டியது.

மிச்சமாயிருந்த மேனியையும் இழுத்து சிடத்தினான். கோனரி யாய்வந்த கோவிந்தன் தன் மடியிலே

ஆஹா! எத்தகைய பெரும் பேறு சார்ந்த தவம் எல்லாங் தானாக வந்தது போல் இறைவனின் திருமடியில் ஹிரண்யன். எதிரியை எதிர்பார்த்தவன்.

பல் முனைத்த நான் முதலாய் சொல் முனைத்ததல்லவா ஹரி ஹரி என்று தனயனுக்கு.

அந்த செய்தவம், தனயனால் தந்தைக்கு ஏற்பட்ட உன்னதம் உயர்வு.

கை கூப்பி நிற்கிறான் காவலனின் குருளை.

அஞ்சற்க அன்ப உன அப்பனின் அடிமனத்திலாவது ஹரியைப் பற்றிய அடையாளம் தெரிகிறதா என்று தடவிப் பார்க்கிறேன் என்றது அச்சிங்கம், சிறுவன் தேம்பலுற்றான்.

தாவடமும் பூவடமும் தவமுகின்ற திருமார்பில் தாமரை யானைக் காணாமல் தவித்தான்.

பாவடத்தைப் புனைந்து சிங்கப் பாதத்தில் சேர்த்தான்.

பூப் பொதிந்த புன்னகையாள் போனதெங்கண் என்று புலம்பினான். பொன்பெயரோன் தன் புதல்வன்.

அமைதி சூழ வேண்டுமென்று அன்னையை தியானித்தான்.

செந்தாமரையானை சிங்கத்தை சிநேகிக்க ப்ரார்த்தித்தான்!

இதற்கு மேலும் கதை வளர்க்க நான் இவிச்சலாயனில்கி, எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். எளியேனை விட்டு விடுங்கக், (கை குவித்தார் விப்ரர்)

இந்த இடத்தில் "தேவி குறுக்கிட்டு" மதியை நான் கூறவா ஸ்வாமி

அர : நீயா தேவி! (வியப்புடன் அவை நோக்கி)

தேவி : ஆம் அரசே அந்தணாளர் தந்த மறைகளின் வாய்மையை சேர்ந்து வைத்திருக்கிறேன்.

அர : உன் ஆர்வம் கண்டு மகிழ்கிறேன் தாயே, எங்கே உன் ஆசானின் பெருமைகளை அவை நிறையப் பேச ஆணையிடுகிறேன்.

தேவி : நன்றி மன்னவா! (அவையை வணங்கி)

பொன் பொழிந்த சோலையிலே பூத்தமலர்களிடையின் நிறைத்த கதிர் கூட்டம் வீசிய பேரொளி போல் என் திசையும் செம்மை எரிமலையின் குழம்பு.

குருதிக் குளத்தினிலே கோளரியின் நீராட்டம்.

பொன் பெயரோன் ஆகத்தைப் புரட்டி எடுத்த பின்னும் நரசிங்காவதாரத்தின் நாடகம் ஓயவில்லை.

பொறுமலும் உறுமலும் அச்சத்தை வளர்த்தது அமைதியை அழைத்தது.

நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் வருங்கால அசுரகுலக் காவலன் பாலகன்.

"குழந்தாய் ஏனித்த பயம் இன்னுமா நீ என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை

கோளரி நேசக் கரம் நீட்டியது.

"ஸ்வாமி என் தந்தையை நார்தாராகக் கிழித்த தங்களின் நகங்களிலே இன்னும் குருதிசூடக்காயலில்லையே அதற்குள் என் பால் கரம் நீட்டுகிறீர்களே!"

நீ விரும்பி தொழுதழைத்துவன் வந்திருக்கிறேன். நாராயண நாராயண என்று ஓயாமல் ஓலமிட்டாயே வா சிறிது அணைத்துக் கொள்.

இப்படி கோர நரசிங்கமாக வந்து கூத்தாட வர அழைத்தேன், வேண்டினேன்.

வேண்டியது உன் அப்பன் பிராமனிடம் பெற்றவரம் சூத்திரியம் காக்க வந்திருக்குறேனடா வா வந்து என்னைத் தழுவி சாந்தப்படுத்து.

புரியும்படி சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி

குழந்தாய் உன்னை உன் அப்பனின் கொடூர் தண்டனை களிலிருந்து எத்தனை முறை காத்திருக்கிறேன் அதன் காரணன் யார் என்று கூட உன் அப்பன் புரிந்து கொள்ளவில்லை நீயுமா அப்படி

“அடியேன் என் தந்தைவிடம் பெற்றதெல்லாம் தண்டனையும் தவிப்பும் தான் சிறிது அருள் கூர்ந்து பிரமனின் வரம் பற்றி பேசுங்கள் ஐயனே

“காலை இன்றி மாலை இன்றி அங்குமின்றி இங்கும் இன்றி அரக்கனின் மனிதனின் தேவனின் ஒரு மிருக மின்றி ஆயுதமின்றி சாடிதலின்றி ஒரு சாவு என்னை அணையும் போழ்துஎனமுடிவுரை எழுதப்பட்டு அறியபட வேண்டும் என்று பிரமனிடம் வரம் வேண்டிப் பெற்றான் அசுரர் குலக்காவலன். ஹிரண்யன் இப்போழ்து புரிந்ததா மகனே”

என்று வருந்தி உரைத்த நரசிங்கம்.

“பாவம், எந்த ஒரு நிலைக்கும் ஒரு முடிவு உண்டு என்பதை மறந்து விட்டான் உன் அப்பன் பகையை தூண் போல வளர்த்துக் கொண்ட அவன் எனது இருப் பிடமும் அதுவா என்று ஏளனம் இளக்காரம் எக்காளமும் செய்தான்.

என் இதுப்பிடத்தை குறிப்பிடமாக்க உண் மழலை செவ்வாய் யாது மொழியுமோ என்று சத்தியம் காக்கும் தவத்திலிருந்தேன்! மாதவம்!

அனைத்திலும் அனைத்துமானேன் நீ குறிப்பிட்ட அரண்மனை தூணுமானேன் சிறிது துயருமானேன் உன் பக்தியைப் புகுகியதால்.

அசுரர் குலக் கொழுந்தே இன்னும் விளக்கம் வேண்டுமா, அச்சம் ஒழிந்ததென அருகினில் வாயேன். உன்னை உச்சி முகர்ந்து பார் அறியச் செய்த பக்திகு மெச்சி பட்டாபிஷேகம் செய்கிறேன்.

நெகிழ்வும் மகிழ்வும் முகழ் இறைவனடி வந்து தழுவிக்கொள்கிறாள் அசுரர் குருளை.

நலம் பொழிந்து எனை நாளும் காத்த நாராயணன் எனும் நாமமே அடியேன் வேண்டுவது என்று விதிக்க

தான் இலக்குமி நரசிம்மமாக, தேவாரை தொழ ஆசைப் படுகிறேன் என்று.

நீதான் அடியேன் என்று கர்ஜித்தது சிங்கம்

அம்மவோ! என நினைந்தான் ஆழ்ந்தான் கரை தான் அன்பினிலே மிதந்தான் குருளை.

குழந்தாய் பிரகலாதா என்றபடி அருமையுற்ற அழைத்துக் கொண்டே வக்கரம் கொண்ட நாயகனின் மடியமர்ந்தான் செந்திசு.

நாற்புறமும் பார்த்தான் அந்த நாயகி

நன்றாக இருக்கிறது நரசிம்மாவதார நாடகம் என்று நையாண்டி செய்து நன்கதார்கள்.

புண்பட்ட இடமெல்லாம் அன்னையின் கண்பட்ட உடனே கவிஞர் காட்சி தந்தது.

வெந்தவர்கள் வந்தார்கள் வீழ்ந்தவர்கள் எழுந்தார்கள் விண்ணவர்கள் தொழுதார்கள் வினையிலே இசைத் தார்கள்.

பொன்னிக் கரை இரண்டும் பூச்சொரிந்துபொலிவது போல் மன்னன் பிரகலாதன் மனத்திலே பேரமைதி.

வாழ்த்தக் கரம் குவித்தான்

வானமே மூழங்கிற்று

நாமும் கதைமுடித்தோம்

நன்றி எல்லாம் மன்னனுக்கு

என்னையும் விட்டுவிட இறைஞ்சுகிறேன்

பேரவையை. (கரம் குவித்தல்)

எப்படி விடமுடியும் விப்ரரே மன்னர் செங்கோல் பெற்று சிம்மாசனம் ஏறிய இந்த நாளில் ஒரு சிங்கத்தையே காட்டி எங்கள் சிந்தையெல்லாம் பறித்தீர்கள் சில்விட்டு விட்டது நாடிநரம்புகள் அதற்கு ஏதேனும் இசை வைத்தியம் செய்தால் தான் செயல்படும்போலும்.

மற்ற : அதற்கென்ன, அரங்கனை துயிலுணர்ந்த பள்ளியெழுச்சி பாடியிருக்கிறார் விப்ரர் அதை நாமும்தான் கேட்போமே

உ.பு.ச. இவ்வளவு நேரம் சொல்லால் அசத்தியவர் இசையால் எழுப்பட்டுமே!

விப் : (சிறிது உணர்ச்சியுடன்) யாரோ வினை விதைக்கிறார்கள் வேந்தே! இந்த வினையாட்டை இத்துடன் நிறுத்த சொல்லுங்கள்.

அர : நான் கூட உமது இசை கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

விப் : அடியேனுக்கு பண்ணுடன் பாடிபழக்கம் இல்லை தவிர பள்ளி எழுச்சி பாடல்களை அரங்கன் முன் மட்டும் பாட வேண்டும் என்று அறுதியிட்டுள்ளேன் பொறையருள்க மன்ன!

அர : நல்லது அந்தணரே! இன்றைய விழாவில் இசையின் அவசியத்தை உணர்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் அவையில். அவர்கள் ஏமாறக்கூடாது பதவ பதவி ந்தான் பாடி நிறைவு செய்யேன். என பிறந்தநாளை கதை பகட்ட நெஞ்சம் கானத்தலை மிதக்கட்டும் எங்கே பாடி.

[தேவி எழுந்து வந்து மன்னனையும் அவையையும் வணங்கி குழல முடிவுடன் தனனை ஆயத்தமாக்கிக் கொண்டு பாடுகிறாள்]

இராகம் மோகனம்

பக் : கார் புரளும் திருமேனி கண்ணனவன் குழலிசையில்-பார் கிறங்கி போமன தென்ன பைங்கிளியே!-கார்

அ. ப : சீர்புரளும் திருவரங்கம் செழிப்பில் வரும் காவேரி பேராளன் கேட்க அதை பேசுதுயேல் பைங்கிளியே—கார்

சர : சிறுமையழிய திறலோங்க செகமெங்கும்-வறுமையொழிய அவன் வாழ்த்துகிறான்-குழலில்.

கலையும் நயமும் எங்கும் களிதடம் புரிந்திட-காட்டுகிறான் ஞானம் மீட்டுகிறான் குழலை—கார்

வாட்டுகிறான் வாழ்வில் வரும் துயர் இடும்பைகளை ஓட்டுகிறான் அடியார் உரு பிணி பசி மூப்பை ஆட்டுகிறான் உலகை அலகிலா வினையாட்டால் கேட்டிருவோம் குழலி சையை கெஞ்சிடுவோம் புவிவாழ்!—கார்

கொஞ்சிடும் அஞ்சகம்

குலவிடும்வேளை அவன் குழலின் தனிபாட்டே

மஞ்சமர் மலைகளின் வளங்கெழு

பசுமைகள் அவள வடித்ததோர் இசைக்கூற்றே

பஞ்ச அமர்குழவிகள் பாடிடும்
மழலை அவன் பகுத்தநல் உயிருந்நேற
விஞ்சிடும் அழகால் விளைந்திடும்
மேன்மையினம் அவன் விளையாட்டுப் பாட்டே! —கார்

அமை : பெருமக்களே கரவொளி நிறைந்தெங்கும் கவின் விரிக்க
கண்டீர்கள்-இங்கு இது போற் கூட்டங்கள் நிறைய நடப்
பதுண்டு பகைவர் செருக்கடக்கவும் யணிந்தொகை காப்
பதற்குமே பயன்பட்ட கூட்டமது.

பக்தர்களின் கூட்டம் இன்று தான் இங்கு நடந்தது.
அதுவும் ஒரு சிறப்பு நரசிம்மாவதார நாடகம். பேசு
முடியாப் பெருமிதம், தேவியை விப்ரரை எப்படி
பாராட்டுவது என்றே தெரியதில்லை. அலையை அரத்தி
விட்டார்கள்.

மந் : அரசே! விழாவின் விருந்தாளிகள் சிறப்புவிருத்தாளிகள்...
(என்று மென்மையிறக் கூற)

அர : [கை தட்டுகிறான் பரிசுப் பொருள் வருகிறது மறையவரே
உமக்கு என வாழ்த்துங்கள். மறையின் பொருளை இந்த
மறையின் பொருளை இந்த மன்றறியச் செய்தமைக்கு
நன்றி தொடரட்டும் உமது சமயப்பணி தேவிக்கும் என்
வாழ்த்துங்கள்,

—நிறை—

காட்சி 8

களநிலை—பிறர் பணிகளுக்கு உதவும் இருவர் அகற்றொத்த
உருவம்—கச்சு கையில் பாகை மீசை அறிவது அறிந்த ஒரு வேக
விறய நடை இப்படி வருகின்றனர்.

ஒரு : என்ன பேதனரே [பெயர்] கதை வேறு பக்கமல்லா
போகுது என்ன பண்ணறது நாம,

அடுத்த : போய் இழுத்துப் பிடிச்ச நம்ம பக்கமா கூட்டியாறது.

முதல் : அட அதுக்கில்லை அண்ணே இந்தக் கரம்பனார் தேவடியா
போற போக்கப் பார்த்தா ஒண்ணும் புரியலையே—அந்தப்
பார்ப்பான் அதான் விப்ரர் மதன காமராஜன் கதையை
பிட்டுவிடு அரசனையே. நரசிம்மாவது. ரமலன் எடுத்து

துட்டாரு அவரு சொன்ன ஜோர்லே நான்குட ஆடிப் போயிட்டேன் அண்ணே.

அடுத்: இருக்கட்டுமே அதனாலே நமக்கு என்ன அவங்க வேலையை அவங்க பார்க்கறங்க.

முதல்: எது அவங்க வேலை தேவடியா தேவ தேவிக்கு செங்கோல் ஸிழாவினலே சிறப்பிடம் [எரிச்சலாக] கேள்வி பதில்

அடுத்: [யோசனையுடன்] ஆமாம் இப்படியே போனால் கூட நமக்கு நல்லது தான் வேலை கலபவாக முடியும்,

முதல்: அது தானில்லை நமக்கு கையூட்டுத்தரும், அது தான் அந்தச் சாமியாருங்க என்ன செய்யச் சொன்னாங்க.

அடுத்: விப்ரரையும் தேவ தேவியையும் ரதிமன்பதோற்சாத்திலே தள்ள வஞ்சக வடிகால் என்ன உண்டோ அதனையும் பண்ணச் சொன்னாங்க.

முதல்: முடிஞ்சதா முடியலையே... [விரக்தியுடன்]

அடுத்: ஒரு வகையில் பார்த்தா இரண்டு பேரும் சேர்ந்ததானே சமயப்பணி செய்யறங்க அதுவே நம்ம கணக்குக்கு வராதா?

முதல்: எப்படி, எப்படி வரும் புறச்சமயச் சாமி யாருங்க அவங்களுக்கு உதவுவதற்காக நமக்கு அப்பப்போ ஏதோ கூலி தற்றுங்க; இவங்க ரெண்டு பேரும் என்னடான்ன அந்தச் சாமியார்களை பேச்சாலேயே மூட்டை கட்ட வச்சுற வானுங்க போல தெரியுது. அப்புறம் நாம அவங்களைச் சேர்க்கறது போயி பிரிக்கறதுக்கும் மருந்து போடச் சொல்வானுங்க சாமியாருங்க உம்ம்.....

அடுத்: ஆமாம் பிரச்சனையாத்தான் போச்சு... இன்னிக்குக் கூட கீழ் ஈடைய வளைஞ்சான் வீதியிலே பேசறாங்க எல்லாரா நாமும் போய்த்தான் ஆகணும் அப்பதான் நமக்கும் எதாவது வழி புலனாகும்.

முதல்: உம் என்ன பேச்சோ, கூட்டமோ ஏதோ உழைச்சு உண்டம் என்றில்லாமே யாருக்கு ஆகவோ யார் யாருக்கு நோவு

அடுத்: அது தான் ஏன் என்ன என்று தெரியலை.

முதல் : அதைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான் இந்தக் கூட்டம், ஆட்டம் எல்லாம். இன்னும் இதை யாரும் கண்டிலன் விண்டிலன் பண்டுமிலன் இன்னுமிலன் (நகைப்புடன்)

அடுத்த : ஏய் இந்த ஜாதி வார்த்தை எல்லாம் நமக்கு வேண்டாம் அந்தச் சாமியாருங்க கொடுத்த காசுக்கு உருப்படியா உழைக்கலாம் வா, இல்லேன்னா கண்ணை நோண்டி எடுத்திடுவானுங்க.

—போகின்றனர்—

காட்சி 9

களநிலை—ஒரு பெரிய வீதி அடைய வளைஞ்சான் எனப்படுவது ஆங்கோர் அரங்கு ஆர்வலரும் தேர்வலரும் பேர்வலரும் சீர்வலரும் தார்வலராய் நிறைந்திருக்க ஊர் வல்லார் ஒருவர் உவந்தெழுந்து உரைப்பலுற்றார் “கார் வழியும் மேனி கண்ணனன் எம் பெருமான் சார்புறையும் உம்மைவெல்லாம் தாள்” பணிந்து வருக என்றேன் வணக்கம்” என்றார் உடன் கூர் மிளிரும் மீசை குங்குமப் பொட்டாளர் யார் முகமும் பாராமல் அறையலுற்றார் அட்டவணை.

“மண்டங்குடியான் மறையாளன் பொறையாளன் இறையாளன் மாற்றார் வல் வினைக்கோர் சிறையாளன் இன்று இம் மாமன்றம் ஏற்று உலக்கும் பேராளன் ஆற்றுவதெது என்றால் ஆன்ம விசாரம்—ஆழ்வார்கள் எங்கண் புறசமயத் தலையீட்டால் புறப்படும் சீர்கேடு—எதிர்காலம் என்பன.

சுதில் வாதிடலை, வசையிலலை, வழக்குமிடலை.

இருப்போர் இருந்து எழிலாயந்து சிறந்திடுக என்றார்.

முறுக்கு மீசைக்காரர் முண்டாசைச் சரி செய்து அவைத் தலைவர் உரைக்கு ஆயுத்தம் தானானார்.

“ஏற்ற உடன் பிறப்புக்கு இணையான சோதரிகாள்! நீர் வாழ இன்று நினைக்கின்றேன் நெடுமாலை.

விப்ரரை அழைக்கின்றேன் விருந்து வைக்க உமக்கெல்லாம், என்றார் தலைவர், எழுந்தார் விப்பர நாராயணர்.

விப் : வாய்ப்பு சந்த தகமைக்கு வணங்குகிறேன் பெரியோரை நட்புடனே எனை மற்தோர், நானும் வாழ்த்திடுக.

ஆன்மீகம் குறித்து முதலில் பேச வேண்டும் என்பது அட்டவணியின் முதற்கட்டளை!

ஆன்மீகம் என்பது புற வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் ஒரு கல்வி.

அதன் முதற்படி ஆத்ம விசாரம் என்பது நம்மை நரமே ஆய்ந்து தேர்வுருதல் அதற்கும் ஒரு பேராசான் துணை அவசியம் அவனிடமும் அவனுடைய நடைமுறைகளை நுணுகி ஆராய்ந்து நமக்கு ஏற்ப வாழ் முறைகளை வகுக்க வேண்டும்.

எல்லாம் ஆக்க காணும் இறையவனை நம்முன் நினை நிறுத்தி ஒளியேற்றி உலந்து உருகி நாமா அவனு என்றில்லாது கசிந்து கரைந்து இன்னும் இன்னும் எண்ணி அத் தூய ஒளி ஆழ்ந்து தூய்மை பெற்று, அன்பு அன்பில் கலத்தல் அப் பேரொளி காட்டும் வாழ் ஒளியே.

ஆத்ம விசாரத்தின் அழைப்பு.

இறைவன் பரமாத்மா பேருயிர்.

நாம் ஜீவாத்மா, சிற்றயிர் அவனது அடிமை எங்கோ இருந்து கொண்டு பஞ்சபூதங்களை இயக்கியபடி அண்டர அண்டங்களை நினைப்பாலே நெறிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஆண்டவனுக்கு துணை போவதே நம் தொழில். அதற்கே உடல் தந்திருக்கிறான்.

ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் ஏவலான்.

ஜீவாத்மாவிற்கோ உடல் பணியாளன். ஆம் நம் சிறப்பிற்கும் செழிப்பிற்கும் உடல் தானே உதவுகிறது.

உடல் ஒரு உடுப்புத்தானே தவிர உயிராகாது.

ஒரு உயிர் மண்ணில் தான் பிறக்க வேண்டும் அப்படி பிறிக்கும் போழ்து அந்த மண்ணின் வாசனையை அன்னிக் கொள்கிறது. அதுவே அதன் வாழ்வழியின் குண விசேஷமாகிறது.

இதையே "பிரகிரதி" சுபாலம் மண்ணின் மணம் என்பர் பெரியோர்.

இதன் வழி குணநலன்களைப் பெற்ற நம் ஜீவாத்மா நல்லதும் கெட்டதும் புரிந்து தன் பயணத்தை நீட்டிக்

இறந்து காலக்கெடு காண அதன் பயணத்தாற் புலியின் வாழ்வும் உண்டு, அழிவும் உண்டு. இதுவே குணவசேஷம் என்பர்.

குணத்திலும் மூன்று வகை கண்டார்கள் நம் பெரியவர்கள். உன்னதம் மத்திமம் அதமம் என்று இடையே "தரிசுணதம ப்ரபாவம்" என்ற நல்லோர் உயிர்கள் எக்குணத்தில் நின்று எவ்வெப்பொழுது செயற்படுகிறதோ அதுவே நாட்டு நடப்பாகும் என்றனர்.

அது மனிதனோ மிருகமோ தாவரமோ எதுவாயினும் சரி.

இந்தக் குணமே மனம் ஆகிறது போலும்!

ஒருவனை குணம் உள்ளவன் என்னும் மனம் உள்ளவன் என்றும் சொல்லுகிறோம் அல்லவா.

ஆக பரமாத்மா ஜீவாத்மா தத்துவங்கள் செயலைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப் படுகிறது.

கண்ணிற் படும் செயற்பாடுகளே சத்தியமாகிறது சிலபொழுது.

அதனை ஆய்ந்து பார்த்த அறிவு கூறும் பொழுதுதான் அறம் முறைப் படுகிறது.

அதனான செய் செய் செய் என்று செயற்பாட்டின் திறம் உரைத்தான் தானே செய்கிறேன் என்றும் இறத்தான்.

ஆக செயற்பாடுகளின் சிறப்பே திகழ்வே ஆன்மீகம் ஆத்ம விசாரம்.

ஆம்! பேருயிராய் பரம ஆத்மாவாயிருக்கும் எல்லாம் வல்ல நம் அரங்கனுள் ஜீவாத்மாவாய் சிற்றுயிராய் இருக்கும் நாம் அவன் காட்டிய வழி நின்று துணை புரிவதேயாம். துணையெனின் அடிமை அடிமை என்பது ஏவுமுன் செயற்படுதல்.

ஆழ்வார்கள்! ஒரு வியப்பான சொற்றொடர் தேய்வா திகழ்வா தெரிவா?

அந்த சொற்றொடரில் கடந்த காலம் பெரிதிறமா திகழ்காலம் தெரிகிறதா இல்லை எதிர்காலம் தான் தெரிகிறதா?

ஒரு நிலை கருதி ஆயத்தமாக இருப்பவர்களை அழைப்பது போலிருக்கிறது இக் கூட்டுச்சொல்.

ஆமாம் உயிர்களின் நலங்கருதி இறையருட்கடவில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்து அனைந்து கிளரொளி இளமை என்னும் உயிர்ப்புகளை அள்ளிக் கொணர்ந்து தருபவர்கள்போதும் இவர்கள்.

ஆழ்வார்கள் நம்மை ஆள்வார்களா! இவ்வித நாம் அவருள் ஆழ வேண்டுமா!

நாம் தான், அவர்களது தெய்வீகத் திகழ்வில் தேன் பிலிறறும் தமிழில் சீர்த் தொளிரும கருத்துக்களில் நமக் காக நாம் என்ற பொது எண்ணத்துடன் ஆழ வேண்டும்.

இறைவனது வழிபாட்டிற்கு கமல மலர்களான கயம் சென்ற கஜேந்திர ஆழ்வானை ஒரு கயமை கதுவ அவன் அது போழ்து" உயிர காக்கும் உறவோன் வருளி நிறல் உரவோன் வருக! உரியோன் வருக! உயர்ந்தோன் வருக" என்று அர்ச்சித்து அலறு கையில் வந்தவன் அரங்கன் காத்தவன் அரங்கன்.

இறைவன் விரைந்து தன் உடமையை எப்போழுதும் காத்து ஆள்வான் இதுவே மெய் என்பது போல் அதோ நம் அரசபிரானும் மாற்று உடையில் இருப்பதை பாருங்கள்.

அரசே இதென்ன வேடிக்கை ஆசனமிட்டு அமர்ந்து அடியானின் பேச்சை அங்கீகரிக்கக் கூடாதா வாருங்கள். ஈண்டு வந்துமர்ந்து கொள்ளுங்கள் தாய் முகம் அறியாச் செய் உண்டா அரசே!

அரங்: அரங்களை எந்த திருக்கோலத்தில் சேலித்தாலும் அரங்கனே, அரங்கனே, அரங்கனே என்னுமாப்போல் தங்களின் தவள வெண்முறுவலை நான் மறப்பதே இவ்வித ப்ரபோ, அமைச்சே உம்மையுந்தான்.

[அவையில் சலசலப்பு எல்லோரும் முன்னால் வந்து அமர்ந்து கொள்ளும் அரசனையும் அமைச்சரையும் வணங்குகின்றனர் புன்னகையும் பூரிப்பும் செய்யப் பேரவையில் நிகழ்வு தொடர்கிறது]

தெண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன் மன்னவா

அர : ஆழ்வார்களைத் தொடருங்கள் அத்தணரே அடியேன் தொடர்ந்து அறிந்து அனுபவித்த ஏழு ஆழ்வகர்களுமே

நாட்டுநலம், மக்கள் நலம் காண இறைவனிடம் போட்டியிட்டவர்கள்தாம் முதலாழ்வார்கள் மூவருமே இறைவனை மிக எளிதாக்குகின்றனர்.

வையந்த களியா—வையத்தை அகலாகவார் கடலை நெய்யாக இன்புருகுசிந்தையை இஃதிரியாக்கி இறைவனை கண்டு தொழும முதல்வர் நமக்குப் ஒரு பாடமாகிற்று,

இரண்டாவதாக வந்தவர் இன்னும் எளிதாக அன்பையும் ஆர்வத்தையும் தூய சிந்தையையும் முன் வைத்து ஞானச் சுடர்வளக்கினால் நமக்கெல்லாம் விளக்குகிறார்.

அதன் பேரொளியில் இறைவனை தேவியுடன் தேவனாக கண்டுகளித்த அடுத்தவர் அவன் தான் மூலம் நாராணன் பொன்னாழிக்கை அம்மாளை புரி சங்குடன் கண்டடைமையால் பூரிக்கின்றார், திருக்கண்டேன் எனத் தொடங்கி,

அடுத்தாவதர்க் ஒரு ஆழ்வார் வேதம் சிறந்தவித்தகர்கள் ஆய்ந்த தேர்ந்த திருமழிசையிலே பிறக்கிறார், இல்லை பிறப்பிக்கப்படுகிறார். அவர் பல சமயம் பார்த்து பின் தெளிந்து பாற்கடல் வாசனே பரமன என்று அறுதியிட்டு நீங்கலும் சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து என பிரிந்து உரைக்கிறார்.

அடுத்து நம் ஆழ்வார் நான்கு மறையினையும் நாற்றமிழுக்கு ஈடு செய்ததால் நம் ஆழ்வார் ஆகிறார் இந்தப் பட்டத்தை அரங்கான அருளுகிறார்.

இறைவனை 'உயர் வர உயர் நறம் உடையவன் என அவன்' என விளித்து அடியார்க்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்

சதுர்மறையின் தத்துவங்களை தனதாக்கி தமிழுக்குத் தந்தவன்.

இறைவனுடன் இரண்டறக் கலப்பதற்கு நாயகி நாயக பாவத்தை தேர்ந்த குறுக்குவழியாளன் குருசூரில் பிறந்தவன்.

உடலால் வாழ்வதை உதறித் தள்ளிய உத்தம சடகோபன்.

இவனை மாறன் என்பார் வகுளன் என்பார் மாற்றுவனையும் வசம் கொள்வதால் பராங்குசன் என்பார்.

இவன் தந்த தமிழில் பொதுமையுண்டு புதுமையுண்டு பூத்துக் குலுங்குகின்ற கவிஞருண்டு கருத்துண்டு கனிவும் உண்டு,

மதுரம் உண்டு உதிரம் உண்டு மதிசார்ந்த மாற்றம் உண்டு.

இவை எல்லாவற்றிலுமே அவன் கண்ட மயர்வற மதிநலமுண்டு.

அனைத்துமே உயிர்களின் உயர்வுக்கு என்று அவனை கூறுகின்ற பண்புண்டு பாசமுண்டு அன்பும் உண்டு அருளும் உண்டு,

அதனாற்றான் "அருள் கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினான்" என்று மதுரகவி என்றோர் மறையாளன் மாறனின் மலர பற்றி உய்ந்தான்,

அவனையும் ஒரு ஆழ்வாராக எண்ணப்பட்டு போற்றப் படுகிறான் என்றால் புண்ணியத்தின் நன்நயத்தை என்னென்பது, ஆழ்வார்களுள்ளேயே ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து ஆணி முத்தொன்றை கண்டு எடுத்தவர் மதுரகவி ஆழ்வார் ஆகிறார்-

அடுத்தொருவர் குலசேகரன் என்பார். இவர் ஆழ்வார்களின் குலத்திற்கு நலம் சேகரிப்பதே போன்று அடியவர்கட்காக அரசும் துறந்து குடப் பாம்பையும் நண்பனுக்கிக் கொள்கிறார்,

ஸ்ரீ ராம சரிதத்தை செவிமடுத்து செவிமடுத்து சிந்தையிலே தேக்கி அத்தகைய அருளாளனை காக்கும் வரம்புக்கும் காத்திருக்கிறார். அப்படி ஒரு இறையாண்மை. அரசரல்லவா!

இப்போழுது எட்டாவதாக என்னுள்ளம் கவர்ந்து பணி கொண்டு நல்லதொரு பணியும் தந்த விட்டுவிட்டான்.

அவரது அரும் பெரும் துளவத் தொண்டே என்னையும் ஊக்குவித்து ரங்கேச நந்தவனம் அமைக்கத் தூண்டியது. பெருமை மிகும் பணி பெருமானின் கைங்கர்யம் அரசரும் அறிந்து உவக்கும் அறிமுகம். அடியேனின்

வாழ்வுக்கு அரண்தான் என்றாலும் விட்ணு சித்த வேதியன் போல் அடியேனுக்கும் அரங்கள் சேவை சாதிக்க வேண்டும் என்ற பேரவா பிடித்தாட்டுகிறது.

பாண்டியன் பேரவையில் பர நிர்ந்தாரணம்— இறைவன், உலக இயக்கத்தின் தலைவன் நாரணனே இலக்குமி நாயகனே என அடையாளம் காட்டிவிட்டு வேந்தும் விருதுகூற பட்டன் வேழமீது வருகையிலே வானில் வாத்ஸலயமுடன் வந்து வாழ்த்தினானே என்றயன் அப்போழ்து பட்டன் பாடினானே பல்லாண்டு! அப்படி அடியேனுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு! அரங்கள் தேவியுடன் வருகை தந்து அருளுவதெப்போ! (விப்ரர் விகசித்து விம்புகிறார் இறை அருளுக்கு ஏங்கி அனைவரும் நெகிழ்ந்துருக அரசன் எழுகின்றான்)

அர ! விசனம் வேண்டாம் விப்ரரே! உமது மாலைக் கைங்கர்யத்தில் மயங்கி மாலும் தேவியுடன் ஒரு நாள் உம்முன் தோன்றத்தான் போகிறான். எம் சோழர்குலச் சொல் எதுவும் தோற்றதில்லை இப்படி வாரும்,

அலையோர்களே! இப்படி தொண்டர்களைப்பற்றி தாமும் பூந் தொண்டிற்கே என்று தம்மை ஆக்கிக் கொண்ட, நாமெல்லாம் அறியும் இப்பெருமானே நம்மையெல்லாம் கவர்ந்த இவரை தொண்டருக்கு அடிப்பொடி என அறைந்து அழைத்து பெருமை கொள்வோம். இவரும் அவ் ஆழ்வார்கள் போல், நல்லோர் புடைசூழ நாரணனைக் கண்டது போற் நமக்கும் ஒரு இன்பப் பேறு நல்க வேண்டுவோம்,

வாழ்க விப்ரநாராயணர்...வாழ்க

வாழ்க தொண்டரடிப் பொடித் தூயவர் வாழ்க

(அரசர் வெளியேற முயலவும் மற்றவர்கள் ஆழ்வார் தொண்டரடிப்பொடி உள்பட வந்து வழியனுப்புகின்றனர்),

(திரும்ப அவரவரது இருக்கையை இருப்பை தொடருகின்றனர்)

விப் : புறசமயப் புறப்பாடு என்பது எந்ததொரு நாட்டிற்குமே கேள்விக்குறியாக அமைந்த களம்தான்.

ஆனாலும் அவசியமோ அறிமுகமோ இல்லாமல் யாரும் எதுவும் இருக்க முடியாது.

நாம் ஒருவரை அறிந்துகொள்ள முயலும் தருணத் தில்தான் நம்மையும் ஒருவர் அறியும் வாய்ப்பினைப் பெருகிறோம் இது நியதி.

மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் என்பர் எங்கள் பெரியோர்,

அந்திலை நின்று தொண்டு புரிபவன் அடியேன் புறச் சமயப் புறப்பாட்டால் இறை நிலை மட்டும் அல்ல எல்லாத்துறையுமே மயங்குதலுண்டு வழக்கொழித லுண்டு.

மொழி மாற்றம் தொழில் மாற்றம் முனைவேர்கள் தடுமாற்றம் உடை மாற்றம் உணவு மாற்றம் உண்ப வர்க்கு ஏமாற்றம்,

ஆன்று அவிந்தடங்கிய தமிழக மன்பதையில் மண மாற்றம் மனமாற்றம் மருளுட்டும் பேயாட்டம்.

சில போழ்து சிலமிழக்கும் வெறியாட்டம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

எது சொல்லுகிறார்கள் எதைச் செய்கிறோம் என அறியாமற் மக்கள் புண்படுகிறார்கள். புண்படுத்தப் படுகிறார்கள், ஏமாந்து செய்வதறியாமல் திகைத்து தேம்பி செயலிழக்கிறார்கள்.

பண்பழிந்த செயலினால் பகை எழாமோ என்ற அச்சம் பிடித்தாட்டுகிறது.

நம்மை நாம் இழுப்பதினால் தம்மீது நினைக்கப்படும் சுமை தூக்க முடியாமற் போகிறது.

வாழ்வு என்பது வருத்துக் கொண்டவதால் மட்டும் வருவதில்லை. இது கண்டு உவந்த உண்மை.

எங்கோ இருந்து ஒருவன் தஞ்சாவூர்தான் பெற வேண்டியுள்ளது.

அதனடிப்படையில் அமைவோர் நாம். நாம் உண்டு நம் செயலுண்டு நல்லது கெட்டதற்கு நாராண நாயகி

உண்டு என்றிருக்கும் நயங்கு புறச் சமயம் புது
போன்றதே.

எந்த சமயத்தில் எத்துணை ஏற்றம் இருப்பினும் சரி
அதை அடுத்தவருக்கு அலங்கரித்து காட்டுதல் என்பது
தற்பெருமை என்பதாம். தருக்கின்பாற்பட்டதாம்,

எப்படிப் பார்த்தாலும் அடித்தவரின் இடையீட்டை
ஆதிக்கமாக விடக்கூடாது! அதுவே அடிமையாக்கிவிடும்

அதேபோற் அடுத்தவர்களும் தடுப்பவர்களில்லையே.
என்று ஏமாந்து கண்பட்ட இடத்திலெல்லாம் கால்
பாவக்கூடாது.

புறச்சமயத்தை புரிந்து கொள்ள அவர்கள் உதவ
வேண்டுகுமே தவிர புகுத்த முயலக்கூடாது

அறிய உதாரணம் நம் சடகோபன் தந்தது.

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் எவன் அவன்
என்று காட்டியதோடு நில்லாமல் “அவர் அவர் தமதமது
அறிவறி வகைவகை “அவரவர் இறையவர் என அடி
அடைவர்கள்” எனவும் மொழிந்து

அவரவர் இறையவர் குறைவிலர்” எனவும் கூறியது
மேலுக்கும் மேம்பட்ட சான்று

அதோடு அமைதி பெறாத அந்த அமுத மொழியோன்
“அவரவர் விதி வழி அடையகின்றனரே என்றும் அறுதி
யிடுகின்றான்.

பொதுமை பொதிந்துள்ள இப்புதுமைய புறச்
சமயம்ஏற்றல் இனிது இருவருக்கும் எனக்கூறி
எதிர்காலம் காணச் செல்கிறேன்.

நடந்ததைக் கூறுவது வரலாறு

நடப்பதைக் கூறுவது கண்கூடு

நாளையைக் கூறுவது—ஏன் நாளே அடுத்த கணத்தை
கணிப்பது ஏமாளித்தனம் என்பது,

இதற்கு என ஒரு சாத்திரம் வகுத்த மேலோர்கள்
பக்கம் சென்று நான் நிமித்தான் ஆக விரும்பவில்லை.

அவர்கள் குறிப்பிட்ட நாளேக்குத்தான் அமாவாசை
பௌர்ணமி வருகிறது என்றாலும் அவர்களே சொன்ன
அயனம் அதுதான் உத்திராயணம் தெட்சிணாயணம்
இராமாயணம் என்னும் வழி காட்டும் மரபை பின்பற்றி
சில கூறி சொல்லியுறுகிறேன்.

இன்று நம்மிடையே கூலிக்கே மாரடிப்போர் பெருகி
லிட்டனர். இதற்கு புறச் சமயப் புறப்பாடும் ஒரு
காரணம். கோபப்படாதீர்கள் நண்பர்களே, ஒன்றினை
இழக்க ஒருவனுக்கு நான்கினைச் செய்ய வேண்டும்.
அதுவே நியதி அதற்குரிய வாங்க்பும் வசதி வருவாயும்
பெற்று வந்தவர்கள் நீங்கள்.

கூலிக்கு மாரடிக்கும் குணம் மிகுதலால் மனிதன்
வேறுபட வேறுபட ஒன்றினை செய்து புதுமையெனக்
கூறி மக்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருப்பான்.

ஐம்பூத குணங்கட்கும் அப்பால் ஒரு புதுமை
யுண்டோ!

எப்படி முயன்றாலும் இருக்கமுடியாது.

இப்போழுது நாம் பயன் கொள்ளும் பல்லக்கிலே
மாட்டு வண்டியிலே எத்துணை மாற்றம் நாம் காண.

இப்படி வேறுபட வேறுபட ஒன்றினைக் காணும்
போழுதுவியப்பு வளரும் விரிவு பெருகும் விரைவும் கூடும்

இங்ஙனே வளரும் தொழிலில் தன்னாதிக்கம் தரகு
போட்டியிடும்.

அப்போழுதும் மக்களக்கான பங்கும் பயனும் நூறை
வாகவே இருக்கும்.

தாலியிலும் தடயத்திலும் இருத்திய தங்கத்தை
வேலியிலும் இட்டு வித்தை காட்டுவும் விஞ்ஞானம்
என்பர். வானவர் நாங்கள் என்று மக்களிடை மகிழுவர்.

மலை கெல்லி எலி பிடிக்கும் மகத்துவமே பெரிது என்பவர்

ஆண் என்பர் பெண் என்பர் யார் என்பர் ஒருவர்

ஒருவர் என்ற காரணத்தால் நமக்கும் ஒன்றே போது என்பர்.

நாட்டிற்கும் நலத்திற்கும் நாதாசப் பொறி காண்பர் உழைப்போடு உழைப்பாக ஒழுங்கிணைத்த மனித மனம் உழையாமற் வாழுமோர் உத்தாரம் காணும்.

பொறியின் துணை கொண்டு பூரிப்பில் ஆழ்ந்தவர்கள் உழைப்பின் உண்மை கண்டு உணருவார் நன்மை, தீமை.

அப்போத்து தந்திலைகாணும் தத்துவமே மிகுந்து எழும் ஒரு கை ஒசைக்கு ஒலி உண்டா வலி உண்டா!

உயிர் கூட உடலில் உரையும் போழ்துதான் நடமாட்டம் காண்கிறது. இது தான் பொறியின் புறப்பாடு ஆழ்வார்கள் ஆழ்ந்தார்கள் அவ்வளவுதான் நானாய மனிதன் அகன்று திரிந்து விரிந்து விண்ணிலே விளையாடுவான்.

நமக்கு பிடிக்கிறதோ இல்லையோ இன்றய புறச்சமயவாதிகள் புதிது புதிதாக பல இங்கிதங்கள் செய்கின்றனர் அதனாற்றானே அரச அவையில் கூட இடம் பிடிக்கிறார்கள் இது ஒரு சான்று.

இப்படி ஒரு கணக்கில் பார்த்தால் நாளைக்கு நீ அண்மை நாடுகளின் சேர்க்கை நம்மை மக்களை ஆநந்தத்தில் தள்ளும் ஆச்சரியப்பட வைக்கும்,

புலன்களை கிறங்க வைக்கும் பொறிகள் புவிசைய ஆளும் தன்னை அதற்கே அடகு வைக்கும் மனிதன் திணருவான் திகைப்பான்.

அள்ளிப் போட்டுச் சொல்லுகின்ற கணக்கும் உண்டு அளந்து போட்டுச் சொல்லும் கணக்கும் உண்டு. இது ஆக்கும் பொழுதே சொல்லப்படும் கணக்கு.

அமாவாசையும் பெளர்ணமியும் நம்மவர் கணக்கு.

உலகம் உள்ளவரை மாறாது.

இதே போல் அடுத்தவனும் அண்டங்களின் சுழற்சியை அடையாளம் காட்டலாம் அல்லவா!

அப்படி பூத்துக் குலுங்கப் போவது தான் எதிர்காலம்.

சங்கமத்தின் சாகசங்கள் ஜாலம் செய்யுங் வான
வில்லின் வண்ணத்தை அள்ளி ஆடைகள் செய்யக்கூட
ஆசைப்படுவான்.

அதே வேளை, தேவைகளின் அளவறிந்து செயற்படும்
திறன் அழிவான்.

ஏன் என்றால் இவன் பூரணத்தின் பொலிவைக்காண
முயலாமல் வலுவைக் காண முயல்வதே.

அது பெற்றோர்களை ஆய்வதற்கு சமம்.

அந்தரங்கம் அரங்கேறுவது எப்போழுதுமே ஆபத்து
தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டவன் அமைதிக்கு
ஆலவட்டம் வீசி அழகு காண்பானாயின் மகிழ்வு
பொங்கும் மனித வாழ்வில்.

தேடுதல் என்பது தேவையைப் பொறுத்ததே
ஆனாலும் அளவு என ஒன்றிருப்பதையும் அறியவேண்டும்

அலைந்து வலிந்து அடைவதைக் காட்டிலும் அடைந்
ததை பிறர்க்களித்து ஆநந்தமுறும் போழுது மனித இனம்
மாட்சியுறும்.

பொறிகள் மனிதனிட்ட தறிகள்

புலன்கள் இறைவனீந்த நலன்கள்

முன்னது வீழும் பின்னது வாழும்

எதிர்காலம் எதைத் தேர்தெடுத்தாலும் அரங்கன்
அருள்புரிக, அதில் அறம் இருந்தால்.

நேற்றும் இன்றும் நமக்காக நாளை என்பது வாழ்
வாங்கு வாழ்ந்து நம்மை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்
போகும் மரபிற்காக

அந்த உன்னதம் இந்த மண்ணின் எதிர்காலம்

அதற்கு அன்பொளிரும் அறம் ஒன்றே ஆணி வேராக
வேண்டும்.

எனையடைந்தால் மனிதன் அமைதியுறுவானே அது
அது அவனுக்கு கிடைக்கட்டும்.

ஏன் என்றால் நாட்டுப் பற்றுள்ளோர் அனைவரும்
நினைப்பது இறையகூளை!

(என்று கரம் குவித்து அமைகிறார் விப்ரர்).
கரவொலிக்கிடையே தலைவர் எழுந்து நண்பர்களே திருவரங்கத்தில் மட்டும் அல்ல இத்தேர்வரங்கம் நாட்டின் முழைமுடுக்குகளில் கூட அவசியமாகி விட்டது, இவ் அரங்கங்கள் நாட்டு நலம் விரும்பும் அனைவருமே புறச் சமயப் புறப்பாட்டை வியந்து பார்க்கின்றனர், இது ஒரு வேலையாகி விட்டது மக்கட்கு. இது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது இன்று எந்நிலையிலும் தந்நிலையழியாமக்களாக நீங்கள் இழுக்க வேண்டும் என்று விடை கூறி விடைபெறுகிறோம் வணக்கம்!

திரை

உ. க. : விப்ரரின் பேச்சை அளவிட்டுக் கொண்டு செல்கின்றனர் இரண்டு மதியார்ந்த இளைஞர்கள்.

ஒரு : [எண்ணமாழ்ந்தயு] விப்ரரின் பேச்சில் விரிவு இருந்தது தெரிவுதான் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

அடுத்த : [வெடுக்கென்று] எதனைச் சொல்கிறாய் நண்பா.

முதல் : எதிர்காலம் பற்றி பொறிகளைப் பற்றி.

அடுத்த : [சிறிது சிரித்துக் கொண்டபடி] முதலிலேயே அடுத்த கணத்தைப் பற்றி ஆராய்வது கூட ஏமாளித்தளம் என்று சொல்லிவிட்டுத் தானே பேச்சையே ஆரம்பித்தார் அவரது திறமைக்கு ஒரு தேர்வு வைத்தது போலிருந்தது அந்நிகழ்வு எதிர்காலம் என்பது எத்துணை நுற்றாண்டோ காலமோ அதனை இதைவிட யாரும் அறுதியிட்டு பேச முடியாது. அடைவு அனுமானம் இவைகளைக் கொண்டு கால அளவு கணக்கிடுவது சுலபமல்ல.

காலில் மூள் குத்தியதும் மூலை வேலை செய்கிறது ஐயோ என்கிறது இது தான் விசையின் விளக்கம்.

இதைத்தான் அவர் வேறுபட்ட இருநிலை உராய்வு உயிர்ப்பு அதன் விளைவு என்றார்.

மனம் என்ற விசையினால் ஐம்பொறிகள் உடனே இயங்குகிறது. இங்கு மனம் ஒரு விசை அதை போடுவது இயக்குவது உயிர், மனிதன். இதனையே அவர் நானாய்

விந்தை விண்ணையாட்டு விஞ்ஞானம் என்றெல்லாம் சொல்லிச் சென்றார்.

முதல் : சில போழ்து விசனம் கலந்த குரலில் பேசினார்.

அடுத்த : ஆமாம் நண்பா! அதுவும் எதிர்காலநிலை சங்கமங்களுல் பொறிகளின் ஆதிக்கத்தால் வரும் நிலையழிவு அமைதி இன்மை குறித்து கூறினார். அப் பெருமகனார் இறுதியாகக் கூறியது என்ன "எதை அடைந்தால் மனிதன் அமைதியுறுவாரோ" அது அவனுக்கு கிடைக்கட்டும் என்றார்.

அலுக்கும் வரை அமைதியைக் கண்டு பிடிக்கும் வரை மனிதன் ஓயமாட்டான் என்றார்.

இதையாரு சிந்தித்தாலும் முடிவு ஒன்றாகத் தானிருக்கும்.

இந்தத் திருநாட்டின் திகழ்வு மறையார்ந்த வாழ்வு மணமார்ந்த அன்பு அறம் திறம் எங்கே தந்நிலையழிந்து படுமோ என்பது அவர் கவலை.

முதல் : எனக்கூட அது புரிந்தது நண்பா, சரி நாம் பேசிக் கொண்டே ரங்கேச நந்தவனம் வரை வந்து விட்டோம் அதோ பார் [திசைத்து] இரண்டு முரடர்கள் அவர்கட்கு அங்கென்ன வேலை வா போய் பார்போம் (மறைகின்றனர் [அப்போழ்து] [தேவ தேவியும் விப்ரகும் சிறிது உத்சாக முடன் வருகின்றனர்])

தேவி : அதோ பாருங்கள் வான்முட்டும் மேகக் கூட்டங்கள் உங்கள் ரசிகர்களை போல் முண்டியடித்துக் கொண்டு இனி உங்கள் பேச்சைப் போல் மழை கொட்டு கொட்டு என்று கொட்டப் போகிறது. இடையில் நான்தான் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறேன் எங்கே தங்குவது என்று தெரியாமல்

விப்ரர் : ஆமாம் நீ அதற்கு முன் உன் இருப்பிடம் செல்வது நல்லது.

தேவி : அடியாளுக்கு ஏது இருப்பிடம் ஸ்வாமி எல்லாம் உங்கள் திருவடி தாளே.

விப்ரர் : போலும் தேவி இந்தப் புலம்பல் என்ன நடத்து விடுமோ என்று நாளை பயத்து கொண்டு இகுக்கிறேன் [கலக்கத் துடன்]

தேவி : பயமா தங்கட்கா இரும்பைக் கரும்பாக்கி வாழும் தங்கட்கு இந்த ஏழைப் பெண்ணிடமா பயம்.

விப்ரர் : [கடுமை கூட] ஆமாம் தேவி! உன் வாக்கை அதன் வன்மையைக் கண்டு வியந்த மனம் இப்போழுதெல்லாம் வடிவை வனப்பை காண முயலுகிறது.

தேவி : ஸ்வாமி நம்மைப் பற்றி நாட்டோர்கள் உயர்வாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விப்ரர் : அதனாற்றாள் சொல்கிறேன் போ என்று.

[அப்போழுது மழையும் காற்றும் இடியும் மின்னலும் ஒரு உன்னதத்தை உருவாக்க முயலுதல் போல் ஒன்றை ஒன்று விஞ்சுகிறது. கண்முடித் துறக்கும் நிலையில் ஒரு ஜலப் ப்ரளயம் சூழ தடுமாற்றம்]

தேவி : இப்போழுது நான் எங்கு செல்வது சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி! ஐயோ தெய்வமே பெண்கள் என்பவர் பீடுயழியவா பிறக்கின்றோம். அடிமைப்படுத்த வந்த நான் அடிமையாகித் தவிக்கின்றேனே ஸ்வாமி குறையின்றிப் பிறந்தவன் நான் ஸ்வாமி மாளிகையும் வாசமும் மஞ்சமும் மகளிரும் என் பணிக்கென்று ஏற்ற முடன் காத்திருக்க தங்களிடம் எதனை நாடிவந்து நான் இந்தப்பாடு படுகின்றேன்.

தேவரீரை அடிமை கொள்ள நினைத்தேன் தவறுதான்

இப்போழுது உங்கட்கு, உங்கள் தேசுக்கு தெய்வீகத் திகழ்வுக்கு அரங்கனின் அருளுக்கு அடிமை செய்ய என்னை அர்பணித்தேன் ஸ்வாமி போ என்று சொல்லி புறம் தள்ளாதீர் அதுவும் இந்தக் கொட்டும் மழையில் எனக்கு போக்கியம் எது ஸ்வாமி போகாதீர்கள் ஸ்வாமி. சிறிது நில்லுங்கள். இந்த ஏழைக்கு இரங்குங்கள்!

[“விப்ரர் தேவியைப் பார்த்துக்கொண்டே பின் செல்ல அவரை தேவி தொடர இந்நிலையில் விப்ரரை அடுத்து மேலிருந்து ஒரு பெரிய மரக்கிளை கீழே விழுகிறது. அதன் மேல் அவர் விழுந்துவிடுகிறார். வந்து கொண்டே இருந்த தேவியும் விப்ரரின்மேல் இயல்பாக விழுந்து விடுகிறாள்]

[இதேவேளை மரக்கிளையைக் கீழே தள்ளிய முரடர் களில் ஒருவன் கீழே குதித்து பார்வைக்கு அஞ்சி ஓட மற்றவனும் ஓடுகிறான்]

[அவர்களைக் கண்காணிக்க முற்பட்ட இளைஞர் இருவரும் அவர்களைத் துரத்துகின்றனர்]

[கள நிலை இப்படி இருக்க ஒரு காவியம் உருவா கிறது.

[உணர்வுகளின் தடுமாற்றத்தால் உந்தப்பட்ட விப்ரளும் தேவியும் தற்றிலையழிந்து கொடியும் கொம்பும் ஆகின்றனர்.]

விப் : தேவி சுதென்ன பேரின்ப நிலை நமக்கு கற்பகக் காவின் அற்புதத்தை காட்டுபவர்கள் யார் மெய்யழிய விழும் உன் மென் நோக்கு இந்த பாபியை ஏன் இத்தனை நாள் திண்டலிஸ்லை.

தேவி : ஸ்வாமி அதையேதான் அடியாளும் எண்ணுகிறேன். நமக்கு என்று சொன்னீர்களே! அது ஒன்று போதும். என் வள்ளலாகிவிட்ட வள்ளலே என் தாய் ரங்க நாச்சியார் அடியாளக்குபிச்சை போட்டுவிட்டாள். இதோ பாருங்கள் ஸ்வாமி என் புனகம் பூரித்துத் ததும்புவதை.

விப் : இந்த ரங்கேச நந்தவனம் விண்ணின் நட்சத்திரங்களை தனதாகக் கொண்டு மின்னுவது போலிக்குகிறதல்லவா தேவி (தழுவுகிறார்கள்)

தேவி : சொல்லுங்கள் ஸ்வாமி! அடியாளின் உயிர் உங்கள் உடமை, சொல்லுங்கள்.

விப் : ஸ்ரீரங்க நாச்சியும் அரங்கனும் நம் இருவரின் கைங்கர்யத் திற்கும் ஆசைப்படுகிறார்கள் போலும்.

தேவி : ஆமாம் ஸ்வாமி ஐயமில்லா உண்மை. அதேபோல் இந்த தாளியின் தாஸத்வம் ஒரு ஒப்பற்ற புருடக்கு தார வார்க்கப்படுகிறது! ஏன், வார்க்கப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லலாமா ஸ்வாமி.

விப் : கண்டிப்பாக ஸ்வப்பனமல்ல இந்த தொடுகடல் சங்கமம் தூய்மைத் தொடர்பு விப்ரனின் துளவத் தொண்டிற்கு

அதன் தெர்டர்புக்கு ஒரு ஆவணக் காப்பு. இறையருளின் இன்னிசை எழுவாசை கதிரே போற் என் உள்ளத்து உறையும் அரங்களின் கட்டளை இதுதான்போலும்! வா தேவி இன்னும் என் அருகில் வா நம் அன்பின் நெருக்கத்தால் இன்னும் இந்த நந்தவனத்தில் புதிய மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கட்டும்! அந்த அரவினணையான நஞ்சணிந்த மஞ்சத்தைவிட்டு இத்த மலர் படுக்கையிலே புரண்டு உலகாளட்டும்! ஹே என் சங்கத்தாயே! ஒரு முரட்டுப் பிள்ளைக்கும் துணை சேர்க்க ஆசைப்படும் தாய் போல் அடியேனை ஆட் கொண்டாயா அம்மா! எதிர் காலம் எங்களை ஏசாமல் பார்த்துக்கொள் தாயே!

தேவி : ஐயனே நம் மனப் புயல் ஓய்ந்தது போல் மழையும் ஓய்ந்து சூழ அமைதி தோய்ந்தது. அருமை அழைக்கிறது. வாருங்கள்! ஈர ஆடையை மாற்றிக் கொள்வோம்!

திரை

காட்சி 10

களநிலை—திருக்கரம்பனூர் தேவ தேவியின் திருமாளிகை ஆசார வாயில்—

விப்ரருக்கும் தேவ தேவிக்கும் வரவேற்பு
தோழிகள்—மற்றையேர்

பாட்டு—பியாகடை ராகம் பாடுவது தோழியர்

பல்லவி: வரவேற்பு இங்கோர் வரவேற்பு மன்மத மண்டப வாசலிலே ஒரு வரவேற்பு

அனு ப.: எங்கள் குலக் கொழுந்து
எழிலான கலையரசி
மங்களச் செல்வியின் ரங்க
மணவாள தாளனுக்கு வரவேற்பு

தொகையறு ராகம் ஆரந்த பைரவி

யாரும் பார்த்து அதிரப்
பொறுமும் முன்னே ஆசார
வாசலிலே ஆரத்தி
கொட்டுங்கடி

[கீழ் வரும் அடிகளில் ராகங்களும் வரும் அதற்கேற்ப தோழி
கள் பாடுதல் ஆடுதல்]

வாடி நீ வசந்தர வாசியடி வீணை
தோடி சுருட்டியுடன் சுப பந்துவராணி
கானடா கல்யாணி கரம்போதி
இலையுடனே ஆடி அழைத்து வா
தர்பாருக்கு

மிருதங்கம் கொண்டு வா மிருநாளினி
சற்றே சாபுவுடன்
ததிங்கிணத்தோம் தட்டு
ஆதி தாளத்திலே அடாண
பல்லவிக்கு அபிநயம் பிடியடி
அழகு சுந்தரி

பைரவியை வாசியடி பைரவி
பிடிமில் பாங்குடனே பிருக்காக்கள்
உதிரட்டுமே
கடிகம் கார்வை இலை
இழைந்தோடே கரகரப்பிரியாவை
கேட்கட்டுமே

நாத சுரத்திலென்ன சங்கதிகள்
நாட்டையா குறிஞ்சியா
நாட்டைக் குறிஞ்சி
ஆலாவனை பண்ணு இத்தோளத்தை
அதிலேயே பாடுங்கடி அம்மாணைய

கூடுங்கடி வந்து கொட்டுங்கடி
கும்மி பள்ளு எல்லாம் தட்டுங்கடி
ஆடுங்கடி ஆநந்தத்தில் அடைந்த
செல்வம் நிலை பெறவே

கஸ்தூரி மஞ்சள் இழையுங்கடி
தேவி கன்னத்திலோரம் தடவுங்கடி
மிக்கூறும் மையலில் மூழ்கிய அந்தணர்
மேலும் மயங்கிக் கிறங்கட்டுமே

மல்லி மணமிகும் இருவாட்சி
மாதவி செண்பகம் மந்தாரை

அள்ளி வா இந்த மலரையெல்லாம்
எங்கள் அழகின் அரசிக்கு சூட்டிடுவோம்
மெல்ல அழைத்துப் போ பள்ளியறை
மேதகு அங்கணர் காத்திருப்பார்
சாரங்கி எடுத்திவள் சாரங்கா வாசிகை
சாந்தியும் மூர்க்கதமும் [அவர்] தந்திடுவார்

[இப்படி கேலியும் கிண்ணரமுமாய் அந்த நாயக நாயகியை யும் ஒரு அலங்கரித்த அறைக்குள் தள்ளினின்றனர் மஞ்சத்தின் மீது கூடை மலர்களை அவர்கள் மீது கொட்டுகின்றனர் அர்த்தமற்ற சிரிப்பு ஆரவாரம் ஓய விப்ரரும் தேவியும் ஒருவராகின்றனர்].

[தேவி ஆட—விப்ரர் பாடுதல்]

கல்யாணி ராகம்—

மடமை நடமாடும் தடமயிலே உள்ள
மருவிட வரும் சுகம் தனி ரகமே—மட
இளமயில் நீ ஆட என் உளம் உனை நாட அதை
இழுத்து நிறுத்த உந்தன் துனை தேடினேன்—மட
இடையாடும் பாங்கிலுந்தன் சடை ஆடுதா
சடை போடும் தானத்தில் நடை ஆடுதா
கடை போடும் விழி சொல்லும் கதை என்னடி
என் கருத்தழியச் செய்துருக்கும் றீலையேனடி—மட
மயக்கு மொழி மிழற்றும் இதழிரண்டும்
மலர் மகரந்தத் தேன் அள்ளித் தந்தாலென்ன
இயக்கம் எனக்கான ஏந்திழையே! நீதரும்
இன்பம் ஒன்றே எனையாரும் அறிகுலையே—மட

[இசையின் விசையால் உந்தப்பட்ட இருவரும் ஈர் உடல் ஓர் உயிர் ஆகுகின்றனர் மஞ்சம் தஞ்சமளிக்கிறது, வசந்தம் ஆலவட்டம் வீசுகிறது]

என்றாலும் தேவியின் தாய் மட்டும் பொறுமிக் கெடண்டிருக்கிறாள்]

களநிலை—ஒரு புறசமயத்தின் போதனை நடந்து கொண்டிருக்கிறது அதன் தொண்டர்கட்கு அரவமற்ற ஆலமரத்தடியில்

இரண்டு முரடர்களை பற்றி இழுத்து வத்த முன்பு பார்த்த இளைஞர் இருவரும் அவர்களை அந்த மரத்தடிக்கு கொணர்ந்து போதனை புரியும் சாமியர்கள் முன் தன்னுகின்றனர்.

ஒரு : [கடுமை மேலிட] வணக்கம் பெரியோர்களே இந்த முரடர்களும் உங்கள் தொண்டர்கள் தானா?

பெரி : ஆமாம்! இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லையே...

இளை : அடு என்று தேடியிருப்பீர்கள் இன்று தான் உண்மையைச் சொன்னார்கள்.

பெரி : இப்படி இழுத்து வரும்படி என்ன செய்து விட்டார்கள் யார் என்று தெரிந்துமா இப்படிச் செய்வது.

இளை : ஆமாம் அதனால் தான் அப்படிச் செய்தோம் இவர்கள் என்ன செய்தகர்கள் என்று கேளுங்கள்.

பெரி : [முரடர்களைப் பார்க்க—அவர்கள் பயந்து போன்ற நடிப்புடன்] நீங்கதானே சொன்னீங்க விப்ர நாராயணரையும் தேவி அம்மாவை ஒண்ணு சேர்க்கணும் என்று...

இளை : மரத்தை வெட்டி மண்டையிலா போடச் சொன்னீர்கள் நல்லவேளை மயிரிழையிலே அவர் தப்பினார், அந்த அரங்கன் அஞர்.

பெரி : ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு நீங்க போங்க நான் இவர்களைக் கண்டிக்கிறேன்.

[இளைஞர்கள் போகின்றனர் மிடுக்குடன்] மற்றும் ஓர் களநிலை அரங்கன் கோவில் ப்ரகாரம் கோவில் பணியாளர்கள் பட்டர், மடப்பள்ளி ஆள்] ஒரு பெண்.

பட்டர் : என்ன மடப்பள்ளி மாமா நாலு நாளா இந்த விப்ர நாராயணரை கோவில் பக்கமே காணலையே. ஏதேதோ பேச்சுக்கள் அடிபடுதே வாஸ்தவம்தானா சும்மா முஞ்சியை திருப்பாம சொல்லும். பாவம் மடப்பள்ளி காரர் வெற்றிலை போடாம இருக்க முடியுமா நீர் ஏன் குறைஞ்சுண்டு முகத்தை திருப்பிக்கிறீர் உம் இப்ப விஷயத்துக்கு வாரும்

மடப் : வேடிக்கை என்ன இதிலே எல்லாருக்கும் உள்ளது தான், இதோ பாரும் பட்டரே நீரும் சின்னப்பிள்ளை தான் விப்ர

நாராயணர் மட்டும் மரமா செடியுா மரத்து. போயிற அந்த தேவ தேவி மாதிரி ஒரு பொண்ணு கிடைச்சா அட்டா கொடுத்து வைக்கனுங்காணும், கரம்பனூர் தாஸிகளுக்கே தனி அந்தஸ்து அழகு தெரியுமோ அவன்வன் பை பையா பவுணை வச்சுண்டு உனக்கா எனக்காணு அலையற நேரத்திலே இந்த மாலைகட்டற முஞ்சிக்கு அடிச்சது யோகம்!

பட் : உம்ம கேட்டதே தப்பாப் போச்சு பாவம் நீர் கரம்பனூர் பக்கம் மானசிகமா பயணம் போரூப்போலே இருக்கு' ம்... என்ன செய்யறது எனக்குக்கூட நம்ப விப்ரனுக்கு இப்படி ஒரு அதிர்ஷ்டமாணு இருக்கு.

மட : அதற்காக நீர் ஒண்ணும் மாஞ்சி போயிராதேயும் மாலை கட்டிக் கொணர்ந்ததற்கு அவருக்கு இந்த அதிர்ஷ்டம்ன்னு அதை வாங்கி தினம் அந்த அரங்கனுக்கு சூட்டினீரே உமக்கு ஒரு அதிர்ஷ்டம் வராமலா போர்கும் ஆங்... அதோ பாகும் உம்ம பூஞ்சிட்டி போவதை.

பட் : எங்கே மோகனுவா (ஒரு பெண்ணைத் தொடரல்) மோகன மோகன கொஞ்சம் நில்லேன்.

மோ : (போயிக்கொண்டே) நிக்கறதாவது உட்காருவதாவது எனக்கு ஏகப்பட்டவேலை

பட் : [வழி மறித்து மோகன மோகன உன்னையேன் நாலு நாளா காணவே இல்லை.

மோ : ஆமாம் வரலை இப்ப அதுக்கு என்ன செய்யணும் உனக் கென்ன நீ கோயில் காளை, திமுதிமுன்னு திரியறே எனக்கு இடுப்பு ஓடியது, அந்தப் பாப்பன் விப்ரன் வந்தாலும் வந்தான் அம்மாயம்மா அந்த தேவி என்னவோ கண்ணா லம் கட்டிக்கிட்டமாதிரி துள்ளுது மஞ்சள் அறைக்கிறதும் மாலிஷ் போடறதும் வெந்நீர் வைக்கறதும் விளாவிக்க கொடுக்கறதும் உம் எப்ப முடியுமோ இந்த சல்லாபம் -- உம்ம் (அலுத்துக் கொள்கிறாள்)

பட் : மோகன மோகன...

மோ : என்னய்யா அடிக்கொருதரம் மோகன,

பட் : [குழைந்து] நீ தான் தினம் தேவியை குளிப்பாட்டறயா

மோ : ஏன் அந்த வேலையை நீ செய்யலாம்னு பார்க்கறீய்யா! விவக்குமாறு பிஞ்சிறும் இன்னும் ஒரு தரம் இப்படி நெளிஞ்சே ஆமாம்.

பட் : கோவிச்சுக்காதே மோகனா...நீ இப்படி தேவிக்குநெருங்கின கைங்கர்யம் பண்ணறதாலதான் சும்மக தளதளன்னு வெட்டி வச்ச பம்புளிமாஸ் பழம்மாதிரி மின்னறே அப்படின்னு சொல்லறேன்.

மோ : எதையாவது சொல்லு. ஆனா இப்ப ஒண்ணும்கிட்ட வந்து எதிர்பார்த்து மூச்சு விடாதே ஆமாம் விப்ரரின் கதை ஒரு வழியா ஆளுத்தான் நம்ம கதை பார்க்கணும்.

பட் : அது எப்போ ஒரு வழியாகுமோ! (பெருமூச்சு)

மோ : சீக்கிரம் ஆயிரும் தேவ தேவியும் விப்ரரும் குடும்பமே நடத்தி குழந்தை குட்டிகளையே பெத்துக்கணுன்னு பார்த்து ஒத்தக் கால்வறிக்கறாங்க, அதுக்கெல்லாம் அந்தப் பண பிசாசு அவங்க அம்மா விட்டு வைப்பாளா போறாக்குறைக்கு இரண்டு முரடனுங்க அப்பப்ப வந்து போறனுங்க. சவாரி வண்டிகள், பல்லக்கு, சூதிரைக் கோமான்னு எவன் எவனோ வந்து பார்த்துப் பார்த்து அம்மாக்காரிட்டே மிரட்டிட்டு பெரு மூச்சு விட்டுட்டுப் போறான். பாவம் பார்ப்பான் என்னடான்னு தாஸி வீடு சாசுவதமன்னு நினைச்சு தன்னையே மறந்து கிடக்கான் என்ன ஆகுமோ ரங்கனுக்குத் தான் வெளிச்சம்

பட் : [பயந்து] மோகனா நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் நம் விப்ரரின் கதி

மோ : ஐதோ கதிதான் போகப் போகப்பாரு நான் வரேன்! நான் கிணத்துத் தண்ணீ வெள்ளம் கொண்டுபோயிடாது சும்மா ஏங்கி அழியாதே என்ன வரட்டுமா [போகிறாள்]

மற்றோர் புறத்தில் சிலர் கூடி பேசுகின்றனர்.

ஒரு : ஏன் ஸ்வாமி நம்ப விப்ர நாராயணரின் கதியைபார்த்தீரா காசாசை பிடித்தலையும் வேசியின் வலையில் போய் விழுந்தானே புத்தி இப்படியா போணும்

அடு : நீர்தான் சும்மா இருக்கிற சங்கை ஊதிக் கெடுத்தீர் இல்லறந்தான் மோட்ச சாதனம் என்று.

மூன் : [காதைப் பொத்திக் கொண்டு] ஓங்க ஓங்கா என்ன அபசாரமிது! வேசியின் மடியிலா மோட்சம் என்னேன். என்ன அபத்த வார்த்தை எப்படி அவனை மீட்கப்

மற் : மீட்பதாவது ஒண்ணாவது வேதம் படித்தவன் வேசியின் அந்தத் தூர்த்தணைத் தொட்டாலே பாபம்-காற்று பட்டால் பாபம்.

அடு : சாதிப் பூஷ்டகம் செய்து தலையை வாங்க வேண்டும்யாரும் அவன் தொடர்பே வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது ஜாக் கிரதை அரசர்கள் கோவில் ஆசாரவாசக் இனி அவனை அனுமதிக்காது.

முன் : சே, சுற்ற கல்வியும் பெற்ற மேதையும் கைங்கர்ய பலனும் இனி மண்டங்குடியை வந்து அடைவது எப்போ?

மற் : மண்டங்குடியாவது மண்ணாவது வாருங்கள் அரசினிடம் போய் சொல்லுவோம்.

சி.கு. : வேண்டாம் வேண்டாம் அரசர் அவ்விருவரையும் நாட்டை நல வழிப் படுத்துகிறார்கள் என்று பெரு மதிப்பு வைத்திருக்கிறார் சமயம் பார்த்திருக்கும் சமண சாக்கியர் கள் நம்மைக் காறி உமிழ்வர்.

வாருங்கள், எப்போழ்தும் போல் தாயாரிடம் அந்த ஸ்ரீரங்க நாச்சியிடம் போய் அழுது தொழுது ப்ரார்த்திப்போம்.

ஆமாம் அவள் தான் விப்ரணைக் காப்பாற்றவேண்டும்

[அனைவரும் போதல்]

—திரை—

காட்சி II

களநிலை—விப்ரரும் தேவியும் மஞ்சத்தே கொஞ்சி இருக்க... தேவியின் தாய் வெளியே பொறுமியபடி பயங்கரமான எண்ணங் களின் உருவாக நடையாடுகிறாள்.

தேவி : ஸ்வாமி அடியாளின் இந்தக் குடிசையும் உபசரிப்புகளும் தேவரீருக்கு அமைவாக உள்ளனவா. இந்தச் சிறுமியின் பேராக வந்த பெருமாளே!

விப் : தேவி என் தவப் பொக்கிஷமே! கொம்புத்தேனை இனிக் கிறதா என்று கேட்கிறாய் மாதவிக் கொடிப்பூவின்

இதழ் ஓரத்தின் வனப்பை எல்லாம் வாசியாக்கிக் கொண்டு நெளிந்து இழையும் இந்த உன் மதுர இதழ்கள் சிந்தும் அமிழ்தம் பருக அடியேன் அறமென்ன செய் தேனோ தெரியவில்லை, என்பரியே

தேவி : இன்னமுதே! காலத்தின் கட்டாயத்தால் ஒடுக்கப்பட்ட இனம் ஸ்வாமி நாங்கள், வேசியும் வேஷமும் ஒன்றென் பார்கள். காலம் நம் கதையைக் கூறும்போழுது ஏற்ற தாழ்வுகளின் இடையீடுதானே அதிகமிருக்கும்.

விப் : தேவி இதென்ன புதுக் கவலை

தேவி : பதட்டமடையாதீர்கள் ஸ்வாமி, பிழை செய்தே வாழும் எங்கள் மரபிற்கும் தேவாரீரால் ஒரு நலம் சூழ்ந்ததே என எண்ணுகின்ற போழுது இந்த வைர மனித தேரை வத்த நவநிறியை வைத்துக் காப்பது எங்கண் எங்கண் என்று இழிகிறேன். மனத்துள் அழுது தவிக்கிறேன். (மயங்கி விப்ரரின் மார்பில் அவடக்கலம் புகுதல்)

விப் : (அவளை வருடியவாறு) எளியேனை அடிமையாக்கிய உன் கலைநவமும் அன்பும் பண்பும் இருக்கும்வரை நமக்கு ஏன் பெண்ணே இந்தக் கலவரம்

தேவி : நாம் இப்போழுது சேற்றில் விழுந்து சிரிக்கிறோம் ஸ்வாமி.

விப் : என்ன சொல்கிறாய் பெண்ணே!

தேவி : ஒரு பேய் என் தாய் உருவில் ஆசையால் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது.

[கதவு நட்ப்படுகிறது]

[தாமதமாகவே சென்று தாழ் நீக்குகிறாள் தேவி]

விப் : என்னடி இரவு பகல் சல்லாபம் ஆண்டிவை வைத்துக் கொண்டு அரசாங்கமா நடத்துகிறாய்!

தேவி : அம்மா அம்மா சத்தம் போடாதே அம்மா

தாய் : மூட்டி வாயை நீ அவனோடு கழித்த இத்தனை நாளை தீவட்டி பிடிக்கிறாள் பாரு. அவனோடு கழித்தால் கூட ஏதேனும் பிரயோஜனம் இருக்கும்.

தேவி : அபசாராம் அம்மா அவரை அப்படியெல்லாம் பேசாதே.

தாய் : விட்டி வழியை இப்போ உள்ளே போய் அந்த பார்ப் பாளை கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுகிறேன்.

தேவி : ஐயோ வேண்டாம் அம்மா! நீ என்னிடமே சொல்லு இப்போ அவர் என்ன செய்யணும்,

தாய் : உம் அப்படி வாவழிக்கு ஒண்ணு அந்த ஆள் மரியாதையா வெளியே போகணும்...

தேவி : [தேம்பி] இல்லேன்னா...

தாய் : இந்ந முறியிலே கை சாத்து போட்டுத் தரணும்...உம் சீக்கிரம்

தேவி : [முறியை வாங்கிப் பார்த்துப் பதறி] அம்மா! இது உனக்கு அடுக்காது அம்மா!

தாய் : நீ ஏண்டி அப்படியே அதிர்ந்து இடிஞ்சு போறே?

தேவி : அவர் உயிரைக் கேட்டாற் கூட தருவார் அம்மா

தாய் : அதைத்தான் நீ எடுத்துக் கொண்டு விட்டாயே யாருக்கு வேணும் ஆண்டியின் உயிர் போடி முதல்லே சொன்னதைச் செய்.

தேவி : இது மகா அபசாரம் அம்மா. விதியோடு வினையாடாதே ரங்கேச நந்தவனம் அவருடைய உடமைதான். என்றாலும் அது அரங்கனுக்கு அர்ப்பணித்தது அம்மா. அதில் அவர் கொட்டியிருக்கும் உழைப்பும் உயர்வும் அரங்கனின் சொந்தம் அம்மா அந்த ஒப்பு உயர்வு உன்னதத்தை உனக்கு எப்படியும்மா சாசனம் செய்து தர முடியும்.

தாய் : நீ தள்ளிப் போடி நான் கேட்கிறேன்.

தேவி : அம்மா! நான் உன் காலிலே விழறேன் அம்மா கொஞ்சம் தயவு செய் அம்மா!

தாய் : அருமையா நடிக்கிறயே என் மகளே. இந்த நடிப்பை எல்லாம் வாசல்ல காத்து கிடக்கான் பாரு சீமானும் கோமானும் அவனுங்க கிட்டகாட்டடி. பட்டணத்தையே சாசனம் பண்ணுவான்!

தேவி : நியாயம் என்று ஒன்றிருக்கிறதே அம்மா!

தாய் : உங்கிட்டயா, அந்தப் பார்ப்பான் கிட்டயா! எதுடி அம்மா நியாயம். நான் பெத்து வளர்த்து சீராட்டி பளிங்கு வாசல் பவளத் தோரணம் போல நிறுத்தியிருக்கும் உன்னை அணு அணுவாக ஆண்டு அனுபவிக்கிறானே சத்திரத்து சோறு மாதிரி அதுவா? எது நியாயம்

தேவி : (துடித்து) அம்மா! அரசர் என்ஃகிட்டகொடுத்த அத்தனை நிவந்தங்களையும் பரிசுகளையும் நீயே எடுத்துக் கொள் அவரை மட்டும் என்னோடு இருக்கவிடு

தாய் : சும்மா குதிக்காதடி என் மகளே நம்ம குலம் கோத்திரம் தெரிஞ்ஃகோ! காலைப் பார்க்க கடிஞ்சு பொன்னு அரையைப் பார்க்க ஆயிரம் பொன்னு ஆளை முழுசாப் பார்க்க கணும்ன்னு அச்சாரமேலட்சம் பொண்ணுன்னு வாழ்றவ நாம! இப்படி இருக்க நீ எங்கிருந்தடி எனக்கு வந்து பிறந்தே! இதோ பாரு இப்ப நீ அனுபவிக்கிறயே மகா னுபவம் இதையெல்லாம் நானும் ஒரு காலத்திலே அனுபவிச்சு மயங்கிகிறங்கினவ தான். நானும் பொழுதும் போச்சுன்னு நானெங்கே நீ எங்கேன்னு போயிடும் தெரிஞ்சுஃகோ சரி அதையெல்லாம் இப்போ நீ புரிஞ்சிக் கிராய் போல இல்லை. முடிஞ்சா இந்த முறியிலே கை சாத்து வாங்கி வா இல்லை முட்டையைக் கட்டச் சொல் ஏதாவது ஒன்று இப்பவே முடிவாகணும் அப்புறம் நீ தாராளமாக கதவை தாழ்போட்டுக்கலாம்.

தேவி : நீ இத்தனை மோசமா நடந்துப்பே என்று நான் நினைக்கலை அம்மா! (உள்ளே போனாள்)

விப் : பதறி தேவி இது என்ன நீர் வாரும் விழியும் நெடுமூச்சும் ஏன் இந்த நிலையழிவு! சோகத்துக்கு காரணம் சொல்லு தேவி.

தேவி : ஸ்வாமி இந்தாருங்கள் இந்த முறியிலே தங்கள் முத்திரை வேண்டுமாம்.

விப் : தேவி என்ன வேடிக்கை இது.

தேவி : விபரீதம் ஸ்வாமி! சற்று முன் நாம் சேற்றில் புரண்டு சிரிப்பதாகச் சொல்லவில்லையா.

விப் : எங்கிருந்தாலும் சிரிப்பு சிரிப்புத் தான்! நான் நம்சிரிப்பில் நலம் ஒன்றைத் தான் காணுகிறேன். விரும்புகிறேன் கொண்டு வா முறியை எத்தனை முத்திரை வேண்டுமானாலும் பதிக்கிறேன். அதுதான் அவர்களின் அவசியம் என்றால் அரங்கனின் ஆணையும் அதுவாகத் தானிருக்கும் (ஒப்பமிடல்) விரைந்து வா என் விடிவே! வியப்பிலிருது. விடுபட ஏதேனும் விந்தையோ வித்தையோ செய்! அமுதைப் பொழிகின்ற அழகே! வா விரைந்து! உன்

அமுத முகம் பார்க்க நான் இங்கு வரவில்லை பெண்ணே! ஒளி காலும் சோலையெல்லாம் எனக்கு அரங்கமாகத் தெரிந்தது ஒரு போழ்து அதை நீதனதாக்கிக் கொண்டாய் என தாதியே போய் வா சீக்கிரம் நாளை உலகிற்கு நம்மையும் அடையாளம் காட்டுவோம் வா!

—நிறை—

காட்சி 12

களநிலை—அரசு அவை பரபரப்பு சூழலின் சோகத்தை அதிகப் படுத்துகிறது. அரசன் அமைச்சன் சமண சாக்கியத் துறவி போதானந்தர் பேதானந்தர் மற்றும் பலர்

அர : நாளோலக்கத்தின் நடப்பு கூறப்படட்டும்

ஓ வா : வணங்கி அரசே அளவுக்கும் அதிகமான பொன் ஈந்து ரங்கேச நத்தவணத்தை தமது சமயத்தின் அவசியம் கருதி தாம் வாங்கியதாக துறவி தயாநந்தர் கூறுகிறார். அதை மதிப்பிட்டு பதிவு செய்து தர ஆவணத்தார் மறுக்கிறார்கள்.

அர : இதென்ன கூற்று. பொன்செலுத்தப்பட்டுவிட்டதல்லவா?

தயா : பேரம் பேசும் பொழுதே பொன்னும் தந்து விட்டோம் ப்ரபு.

அர : பிறகு ஏனிந்த அவசியமற்ற குற்றச்சாட்டு.

அமை : பொறையருள்க வேந்தே, ஆவணத்தார் ஆய்ந்து மதிப்பிட்ட பின்னர் தான் மறுத்திருக்கிறார்கள்.

அர : அது ஏன்

அமை : அதனை தெளிவாக்கவே இந்த அவை கூடி இருக்கிறது.

ஓரு. எ. : அரசே, குறிப்பிட்ட பொருளின் பேரம் முடிந்து பொன்னும் கொடுத்து விட்டபின் அதை பதிவு செய்வது தானே ஆவணத்தாரின் கடமை.

அமை : அரசே நான் தயாநந்தருடன் பேச அனுமதி வேண்டுகிறேன்.

அர : நல்லது அமைச்சரே! உமது பேச்சில் நலம் குழட்டுமி.

அமை : தயா நந்தரே இப்படி வருகிறீரா முதலில் இதற்கு பதில் கூறும் சூறிப்பிட்ட பொருளுக்கு குறிப்பிட்ட விலை இலுக்கும் போழ்து அதிகப் படியாக பொன் ஈந்து அதை வாங்கும் அவசியம் என்ன வந்தது உங்கட்கு.

தயா : அதைத்தான் அமைச்சர் பிரான் தாங்களே அவசியம் கருதி என்று கூறி விட்டீர்களே. அத்துடன் (குழம்பிய மனத்துடன் தடுமாறி) அத்துடன் அவசரமும் சேர்ந்த தால்

அமை : அதிகப்படியான விலைக்கும் ஆயத்தமானீர்கள்! அப்படித் தானே இங்ஙனம் எங்கிருந்தோ வந்த நீங்கள் பொருளா தாரத்தில் நாட்டில் ஒரு புதுக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தினால் நாளை நெறி முறைகளைப் பற்றிய நிலை என்ன!

ஒரு : (எழுந்து) அரசே அமைச்சர் தேவையில்லாமல் குழப்பு கிறார்.

அமை : இல்லை வேந்தே இந்த வழக்கின் வலுக்காணமுயலுகிறேன் நீர் பதில் சொல்லும் தயா நந்தரே ஏன் அதிகப் பொன் கொடுத்தீர்கள்.

தயா : ரொம்ப நாட்களாக ஒரு பிரசாரக் கூடம் கட்ட எண்ணி இருந்தோம்.

அமை : அதற்கு சோழ மண்ணில் வேறு இடமா இல்லை ரங்கேச நந்தவனம் ரங்கனைச் சேர்ந்தது எனத் தெரிந்தும் எப்படி உங்கள் மனம் அதை வாங்கத் துணிந்தது.

தயா : (அரசனை பார்த்து) இதென்ன வேடிக்கை அரசே! முறியிலே விப்ர நாராயணரின் கையெழுத்தல்லவா இலுக்கிறது இதோ பாருங்கள்.

(அரசன் அமைச்சரைப் பார்க்கிறான்)

அமை : எளியேனைப் பொறுத்தருளுங்கள் அரசே நான் இவர் களது திட்டத்தை கூறி விடுகிறேன்.

செம்பியன் குலத் தோன்றலே! வைணவத்தை வீழ்த்த வைணவமே ஆயுதமாகக் கிடைத்தது தான் இவர் கட்கு கொண்டாட்டம் மகிழ்ச்சி.

கொள்கை கோட்பாடு இல்லாத அமைப்புகள் நாட்டில் பரவுவதை கண்டு குமுறி எரிமலையான விப்ரர் இவர்கட்கேயர் கேள்விக் குறியாக நின்றார்.

அவரது வீழ்ச்சி தேவ தேவியின் மடியில் கிடைக்க இவர்கள் செய்த முயற்சி அநந்நம் யாருக்கும் தெரியாது என்று ஆட்டம் ஆடியவர்கள் அகப்பட்டபின் ஸ்திதிக் கிராகள். சூப்பனையும், சுப்பனையும் கொண்டு வாருங்கள் காவலார!

(இரு முரடர்களும் வந்து திரு திரு என விழித்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து உடல நடுங்கல்)

அமை : கூலிக்கு மாரடிக்கும் கூட்டத்தில் இவர்களிருவரும் முதன்மையானவர்கள் வேந்தே ஏன் தயா நந்தரே இதற்கு உம்மிடம் மறுப்பு இல்லையே!

தயா : (பயந்து) நான் ஏதனைச் சொல்வது அரசே?

அர : இந்த முரடர்கள் உமது ஆட்கள் தானே

தயா : நேற்று வரை அப்படி தான் இருந்தார்கள் இன்று அமைச்சர் என்னை செய்தாரோ தெரியவில்லை.

அமை : குழம்பாதீர் தயா நந்தரே! கூலிப்பட்டாளம் என்பது அப்படித்தானிருக்கும்.

வேந்தே! இந்த முரடர்களை வீணாக விசாரிக்க விரும்ப வில்லை ஒரு சான்றுக் காகத்தான் அவர் இழுத்து வரச் செய்தேன் அனுப்பி விடலாமா...

அர : செய்யுங்கள் அமைச்சரே! ஆனால் ரங்கேசந்த வனம் பற்றி ஆய்வு செய்யுங்கள்.

அமை : பெருமானே! இப்போதைய விப்ர நாராயணரின் நிலை மிகப் பரிதாபமானது அதுவே இவர்கட்கு அகமாப்புதேனை கிடைத்த கதை எப்படி பார்த்தாலும் ரங்கேச நந்தவனம் ஏலப் பொருளானது ஏற்புடையதல்ல.

ஒரு : பொன்னைக் கொடுத்து பொருளை வாங்கியவன் அதைப் பற்றிக் கேட்டால் அமைச்சர் ஏதே ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரே

அர : இதற்கு என்ன பதில அமைச்சரே?

அமை : அரசே பேரம் பேசியவர்கள் விப்பரிடம் போயா பேசினார்கள்.

தயா : நன்றாக இருக்கிறது அமைச்சரின் வாதம் பேரம். பொருளுக்கே அன்றி தருபவருக்கோ எறிபவருக்கோ அல்ல.

அமை : தெரிந்துதான் பேசுகிறேன் விந்தகரே! ஒரு அறத்தை முறைப்படுத்தும்போழுது சுற்றுச் சூழல் அதன் தோற்றம் தொடர்புகள் தோற்றுவிடலாகாது அல்லவா? கண்ணில் படுவதே மயக்கமாய்விடும் போழுது காதில் பட்டதை முடிவு செய்வது கடினம். இதை தேர்ந்து அரசு முடிவு செய்ய வேண்டுகிறேன்.

அர : பெரியோர்களே? அமைச்சரின் வாதம் ஆதாரத்துடன் அழகாக இருந்தது. தீட்டும் யாருக்கும் பாதகம் இல்லாமல் இருக்க எண்ணி ரங்கேச நந்தவனத்தை அரசு உடமை கொள்கிறது. அதற்கான உரிய விலை தரப்படும். அதிர்ச்சி அடையாதீர் ஆநந்தர்களே! நீங்கள் அதிகப் பொன் கொடுத்தது உங்கள் செருக்கும் தருக்கும் பங்கிட்டுக் கொள்கிறது. இனியாவது உங்கள் சமயப்பணை அறம் சார்ந்து இருக்கட்டும் அவை கலையலாம்.

ஓ. கா : சோழகுலச் செம்மல்!

பலர் : வாழ்க! வாழ்க!

—நிறை—

காட்சி-13

களநிலை—தேவ தேவியின் திருமாளிகை பாத்திரம்—விப்ரர் நிலைகுலைந்து ஒருபுறம் கிடக்கிறார். உலகின் உயிர்ப்பு கருதி செந்திருவும் அரங்கனும் இரவு நேர மர்ம உலா வருகின்றனர்.

காலம்—பின்னிரவின் துவக்கம்

செந் : (விப்ரரின் நிலை கண்டிரங்கி) என்ன ஸ்வாமி யாரிவன் உருத் தெரியாமல் கிடக்கிறது.

அரங் : நமக்கு திருமாலை கைங்கர்யம் செய்து உகந்த விப்ர நாராயணன்.

செந் : (வியந்து) நமது வனமாலியா இப்படிக்கிடக்கிறான்.

அரங் : ஆமாம் தேவி தெரியவில்லை. நன்றாகப்பார்;

செந் : ஹும் நன்றாக இருக்கிறது. உங்கள் லோகப் பரிபாலனம். தன்னிச்சையாக தங்கள் தடமார்பில் தவழ்ந்து கொண்டு இருந்தவனை இப்படி பூவுலகு அனுப்பி தண்டிக்க என் குற்றம் செய்தான் அவன்.

அரங் : தன்னையும் உனக்கு நிகராக நினைத்து ஏமாந்தான்.

செந் : அப்படி நினைத்ததில் என்ன தவறு ஸ்வாமி.

அரங் : நிலை மறந்தவன் இங்கும், பூவுலகிலும் தன் நிலை மறந்தான். அதற்கான தண்டனை அனுபவிக்கிறான்.

செந் : நல்ல விளக்கம் ஸ்வாமி! உங்களுையே கதி என்பவர்களிடம் நீங்கள் பரிட்சை வைத்துப்பார்ப்பது என்பது உங்களுக்கு வேண்டுமானால் வெல்லம் சாப்பிடுவதுபோல் இருக்கலாம். எங்குப் பிடிக்கவில்லை.

அரங் : நீ தாயல்லவா அதுதான் தகுதி பார்க்க துணிவு இல்லை.

செந் : நீங்கள் இப்படியெல்லாம் பேசுவீர்கள் என நினைந்து தான் நான் அப்போழ்தே எச்சரித்தேன்!

அரங் : எதை தேவி.

செந் : ஒன்றும் அறியாதுபோல் கேட்பதைப்பார்! வனமாலையை அனுப்பும் போழ்தே, அவன் போவதைப்போல் வர வேண்டும் என்று உங்களைப் ப்ரார்த்தித்தேனே அது கூடவா மறந்துவிட்டது.

அரங் : பொருத்தருள தேவி—லோக பரிபாலனம் என்பது சாமான்யமா?

செந் : போதும் நீங்களும் உங்கள் பரிபாலனமும், நான் கேட்கிறேன். வணிகமா செய்கிறீர்கள் உயிர்களின் செயலை அளப்பதற்கு

அரங் : என்ன செய்வது தேவி! செயற்பாட்டைக் கொண்டு உலகை அளந்து ஆளும் எமக்கு கருணை என்பது முக்கிய மல்ல பரிட்சை! நீ உலகை ஒரு குடும்பமாகப் பார்க்கிறாய். அனலை. அதுசரி, நான் அப்படிப் பார்த்தால் ஏமாந்து விடுவேன்.

செந் : நீங்கள் எப்படியும் போங்கள் [அலுத்து] முதலில் வனமாலையை நல்லபடியாக மீண்டும் அணிந்து அழகு பெறுங்கள்.

அரங் : எளியேனை பழிக்குள் தள்ளுவதே உன் தொழிலாகி விட்டது. நீ இப்போழ்துதானே அவனைப் பார்க்கிறாய் லட்சுமி சுடாட்சம் ப்ரகாசிக்காமலா போகும். இனி அவன் நலமே பெருவான்.

செந் : எங்கே பார்க்கலாம் நீங்கள் செய்யப்புகும் நலத்தை.

(இப்படி தேவி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போழ்தே தேவன் ஒரு லைணவ இளைஞனாக உருத்தாங்கி கையில் ஒரு பொன் வட்டிலுடன் இளநகை ததும்ப காட்சி அளிக்கிறார்]

செத் : [நகைத்து] பேஷ் நன்றாயிருக்கிறது வேஷமும் வித்தையும் கையில் என்ன அது பொன்வட்டில் இன்னும் எத்தனை வேஷம் பாக்கியிருக்கிறதே!

அரங் : நம் சுத்தோதகப் பாத்திரம்.

செந் : ஐயையேய அதை வைத்துக் கொண்டு யாரை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்.

அரங் : பதறாதே தேவி.

செந் : பதறாமல் எப்படி இருப்பது உங்கள் முன் குடுமிக்குள் அடையாளம்.

அரங் : இப்போழ்து நான், அதாவது அடியேன் விப்ரநாராயண தாசன். சிஷ்யன் தேவ தேவியின் தாய்க்கு என்னைப் புரிவதற்காக இந்த வேஷம்.

செந் : இதுவே ஒண்ணும் குறைச்சலில்லை. தயவு செய்து உருப் படியாக ஒன்றைச் செய்யுங்கள் (தனக்குள்)

(அரங்கன் போய் கதவை தட்ட தேவதேவியின் தாய் திறக்கிறாள்—“இந்தப் பார்ப்பான் தொலையலையா இன்னம்” என்றபடி]

அரங் : நான் விப்ர நாராயணனில்லை தாயே, அவருடைய சீடன். ரெங்கன் என்பார்கள். இந்த பொன் வட்டிலை தங்களிடம் சேர்த்து அனுமதி பெற்று வரச் சொன்னார்,

தாய் : என்ன பொன்வட்டிலா, எங்கே கொண்டா பார்ப்போம் (திருப்பி திருப்பி பார்த்து) அட திருமண சங்கு சக்கரம் கூட பொறித்திருக்கிறதோ, அட ரொம்ப அழகாயிருக்கு இது எத்தனை லைத்திருக்குறாரோ அந்த மறையலர். ஆசார சீலர் அல்லவா? [மகிழ்ச்சி மிக] அந்தக் காலத்து

பெரியவர் வாங்கி வச்சது, ரங்கள் கோவில் தூண் மாதிரி கனம்: வேலைப்பாடு... நீர் போம் ஸ்வாமி அந்த பாசுவதோத்தமரை உடனே வரச் சொல்லும் [பிறகு தனக்குள் நம்ப பொண்ணு ஒரு திரவியக்குவியலையேன்னு தேடிப் பிடிச்சிருக்கா அது தெரியாம அவசரப்பட்டுட் டோமே, கணக்குப் போட்டுப் பார் த்தா இந்த மாளிகை கொள்ளாத வெள்ளியும் தங்கமும் அந்த பார்ப்பா னிடமிருக்கும் போகலிருக்கே]

அரங் : தாயே இந்த ஒரு வட்டிலைப் பார்த்தே திகைத்தது நின்று விட்டார்களே. போங்கள் நீங்களே போய் அவரை அழைத்தால் இன்னும் ஏதேதோ கிடைக்கும் போங்கள்

[தேவதேவியின் தாய் விரைந்து விப்ரரை எழுப்பி இன்முகம் காட்டி மாளிகைக்குள் அழைத்துச் செல்ல, அரங்கனும் செந்திருவும் நகைத்தபடி மறைகின்றர்]

திரை

காட்சி-14

[களநிலை—அரங்கன் கோவில்-ஆசாரவாயில் பாத்திரங்கள் ஊர் பொது மக்கள்,

அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற ஆவல் அக்கறை கவலை இப்படி கேள்விக்குறியாக அனைவரும் காணப்படுகின்றனர்,

சூழ ஒரு பரபரப்பு சோகம் அவர்களைக் கவ்வ ஒருவரை ஒருவர் பீதியுடன் பார்க்கின்றனர்,

ஒருவர் : என்ன அக்கிரமம் வட்டிலை, அதுவும் பொன் வட்டில் காணவில்லை என்று எளிதாகச் சொல்கிறார்களே!

அடுந் : யாரும் எதுவும் பேசி, அபிப்ராயம் கூறி அனுமானித்து

தவன் சூழப்ப வேண்டாம் எல்லோரும் மன்னரிடம் போவோம் வாருங்கள்.

இன் : ஆமாம் அதுதான் நல்லது வாருங்கள்

[எல்லோரும் வேகமாகப் [போதல்]

ஏறத்தாழ அரண்மனையிலும் இதே நிலை வந்ததவர்கள் வியந்து ஒருபுறம் அமர்கின்றனர்.

உணர்வுப் பெருக்கால் அலையின் மத்தியில் அங்கிமிங்கும் நடைபோடுகிறான் அரசன்.

அமைச்சரும் பெருமக்களும் மன்னனையே பார்க்கின்றனர் நிலையழிந்து

ஒருபெரி (எழுந்து) போர் என்றாக்கிட தாங்கள் இப்படி முனையவர் முறிய சித்தித்தது இல்லையே,

அரசன்: [குமுறி] ஆங், போர் என்ன போர் சோழமண்ணின் வீர விளையாட்டு படைதிரளும் பகிரங்க முரசொலிக்கும் என் மனைவி வந்து வென்றுவா உயிரே வீழ்ச்சி இல்லா கொற்றவனே கொண்டு பகைவர்களின் தலையை பந்தாடுவோம் என்று திலகமிட்டு வாழ்த்தி வழி அனுப்பு வாளே! அது எங்கள் குல தத்துவத்தின் சாரமல்லவா! தலை குனிவு இல்லையே!

பெரி: ஏன் உன் உணர்வு பொங்கிச் சீறுகிறது. இப்படி ஒரு பொழுதும் கண்டதில்லையே! அமைதியுற செயல்பட செயல்பட வேண்டிய தருணமல்லவர் இது,

அர: வல்லத்துக்கிழாரே! ஆம் உம் வயதில் இது போன்ற இழிவை இம்மா மன்றத்தில் சந்தித்துத்து தானிருக்க மாட்டீர்! என்ன செய்வது என் ஆட்சியில் நடந்து விட்டதே அமைச்சர் எங்கே ஒளிந்து கொண்டாரா!

அமை: இதோ முன்னால் நிற்கிறேன் மன்னவா!

அர: [பொறுதி] போம், நீர் போய் எங்கள் குலப் பேரரசி செம்பியன் மாதேவியின் செப்பேடுகளை எடுத்து வாரும்! சூந்தலை தேவியார் கோவில்களில் ஏற்றி வைத்து குத்து விளக்குகளின் கணக்கைக் கொணர்ந்து தாரும்! எங்கள் குலப்பேரரசன் விஜயாலய சோழன் முதல் ராஜேந்திரன் குலோத்துங்கன் வரை வடித்து வைத்த சுற்றளி நிலந்தங்கள் எத்தனை எத்தனை என்பதை அந்த புரத்தில் என் மாதேவியின் மடியிலே தவமும் மழலையிடக்கேட்டுவாரும் அமைச்சரே! அதை நன்றாக பார்த்து தெளிந்த பின்ன ராவது அமைதி என்னை ஆட் கொள்கிறது பார்ப்போம்!

அமை: அரசே கொந்தளிக்கும் கடலாகி விட்டீர்களே! நானுந் தான் அரங்கன் கோவில் செய்தி அறிந்து செய்வதறியாது தவிக்கிறேன்! என்ன செய்ய அலையைப் பாருங்கள்.

அனைவரின் முகத்திலும் ஏதோ ஒன்றை, பெற முடியாத ஒன்றை பறி கொடுத்த நிலை.

அர : (சோகத்தின் உருவாக) அமைச்சரே இப்படி ஒரு இழிவு பழி என் காலத்தில் ஏற்பட நான் என்ன மா பாதகம் செய்தேன்! அரங்கா!

பெரி : சோதனை குழும் போழ்து சோர்வது அழகல்ல உன்னை தனதாக்கி பெறற்கரிய பேறு அளிக்கத்தான் ஈங்கன் கூத்துக் களம் அழைத்திருக்கிறான் வீணை வருந்தாதே காவலரை அனுப்பி கோவில் பணியாளர்களை அழைத்து வந்து முறை செய்வோம்.

அர : வல்லத்துக்கிழாரே எந்த பணியாளரை அழைத்து எப்படி முறைப் படுத்துவது ஒருவரா? இருவரா?

மறை கெழு முதியோர் வளர் தமிழ் உரைப்போர், அர்ச்சனை புரிவோன், ஆராதனை அணுக்கர், மடப்பள்ளி வாசி, வாகனம் சுமப்போர், கட்டியக் கெழுநர், கருவூலத் துயர் இப்படி கணக்கில்லர் பணியாளர் பெரிய கோவில் எனப்பெயர் கொண்ட அப்பெருமானின் இல்லம் இது வரை யாரையும் குற்றவாளியாகக் கண்டதில்லையே! என் ஆட்சியில்.

பெரி : விசனம் வேண்டாம் அரசே, விசாரணையில் உங்கள் வேதனைக்கு விளக்கம் கிடைக்கும். காவலரை அனுப்பி அர்ச்சக பரிகாரகரை அழைத்து வரச் சொல்லுங்கள். அவர்கள் தான் அணுக்கப் பணியாளர் அத்துடன் நேற்று காவல் புரிந்தவனையும் அழைத்து வரச் செய்யுங்கள்.

அர : அமைச்சரே இந்த அவையில் வல்லத்துக் கிழாரே முதறிஞர் அவர் சொற்படி செய்வோம். குறிப்பிட்ட பணியாளர்களை அழைத்து வர நம் அன்பில் இளவலை அனுப்புங்கள்.

[குறிப்பிட்ட அந்த இளைஞன் எழுந்து அவையை வணங்கலும் அங்கொரு ஆராவாரக் கும்பல் நுழையும் சரியாக இருக்கிறது]

வ.கு. : ஒருவன் வணக்கம் அரசே இதை இந்த ராமபட்டர் என்ற இளைஞர் தான் நேற்றைய முறைகாரர் அரங்குக்கு நேற்று கடைசி காலம் பூஜை செய்து கதவு சாத்தியவரும் இவரே

பெரி : "அப்படியா [என்றபடி அருகில் பட்டர் அருகில் வந்து] என்ன பட்டரே அவர் கூறுவது சரிதானா உம் ஏன் [கடுமையாக] ஏன் விழிக்கிறீர் நடந்ததைக் கூறும் யார் இந்தப் பெண் உமக்கு என்ன முறை சொல்லும்.

அ.பெ : ஐயா, ஐயா பெரியவரே அவரை ஒன்றும் செய்து விடாதீர்கள் நான் சொல்லுகிறேன்.

பெரி : சொல்லு சீக்கிரம் உனக்கும் இவருக்கும் என்ன தொடர்பு பொன் வடிவில் எங்கே இருக்கிறது நீயார்?

பெண் : நான் காம்பனூர் தாஸி தேவியம்மா வீட்டிலே வேலை செய்யறேனுங்க. இவரு எனக்கு ரொம்ப பிரியமுங்க அப்பப்போ வந்து பார்ப்பேன் ...அப்புறம் அப்புறம்...

பெரி : அப்புறம் நீங்கள் எப்புறமாவது தொலையுங்கள் முதலில் வட்டிலைப் பற்றி சொல்லு, இல்லை ராஜதண்டனை பற்றி உனக்குத் தெரியுமா?

அ.பெ. : ரொம்ப பயங்கரமா இருக்குங்க நானே சொல்லிடறேன் நானே அதை சொல்லறதுக்காகத் தான் கரம்பனூரி லிருந்து வந்தேன். நீங்கள் இந்ந பட்டர் மேலே சந்தேகப் பட்டு ஏதாவது செய்துட்டா என்ன பண்ணறதுன்னு தான்காலையிலேயே ஓடி வந்தேனுங்க.

பெரி : சரி நீ ரொம்ப நல்ல பெண் தான். வீணாக அரசருக்கு வேலை கொடுக்காமல் என்னிடமே உண்மையைச் சொல்லி விடு

பெண் : ஏன் அரசருக்கு தெரியப்படாதா?

பெரி : என்ன வினையாடுகிறாய் யேய் யாரங்கே இவளை இழித்துப் போய்

பெண் : ஐய்யய்யோ அந்த அசிங்கமெல்லாம் வேண்டாமுங்க சொல்லிடறேன். சொன்னா எங்க ரெண்டு பேரையும் விட்டிருவீங்களா.

பெரி : உனக்கு அரச தண்டனையை நினைவு படுத்துகிறேன் சொல்லு முதலில்.

பெண் : அந்த பொன் வட்டில் தேவியம்மா வீட்டிலே இருக்கு துங்க ஆனா அது தேவியம்மாவுக்கு தெரியாது பெரியம்மா இருக்குங்களே. அந்தப் பணத்தாசை பிசாசு

தேவீ அம்மாவுடைய தாய் அது கைல வச்சுண்டு பைத்தியம் பிடிச்சாப்போல புலம்பிண்டே இருக்குதுங்க உண்மைதானுங்க. நாங்க போலாங்கலா. அதை விப்ர நாராயணன்தான் கொண்டு கொடுத்தாராம் அந்தப் பிசாசு சொல்கிறது. அதையும் சொல்லிட்டேன். பெரியவரே எங்களை போக விடுகிறீர்களா [இரங்கல்]

பெரி : பெண்ணே நீ பெரிய கைகாரியாக இருக்கலாம் அது தாஸி வீட்டுக்கு அவசியம் வட்டில் வேண்டுமானால் அங்கு இருக்கலாம். அதை விப்ரர் கொடுத்ததாகச் சொல்கிறாயே அங்கேதான் எங்கட்கு ஐயம் எழுகிறது, யாரும் நம்ப மாட்டார்கள்.

ஏன். இந்தப் பட்டரே வட்டிலை உன்னிடம்கொடுத்து அதை இரவோடு இரவாக காம்பனூர் கொண்டு சென்று பின் புலனுக்கு அஞ்சி அங்கு ஒளித்து வைத்திருக்கிறாயோ என்னவோ சரி காவலர்களே லிசாரணை முடியும் வரை இவர்களிருவரையும் சிறையில் வைப்புகள் பிறகு பார்ப்போம்.

[காவலன் இழுத்துச் செல்ல அவர்களிருவரும் அரசே அரசே என்று கூவியபடி செல்லல்]

இனி காம்பனூருக்கு ஆள் அனுப்புவர்கள் அரசே உடனே பரியும் பல்லக்கும் விரையச் சொல்லுங்கள்,

அர : அமைச்சரே ஆவன செய்து நீங்களோ காம்பனூர் சென்று இருவரையும் அவசியம்போல் அழைத்து வாருங்கள்.

அரசன் இதைக்கூறும் போழ்தே விரைந்துவந்த சேவகன் "வெற்றி சோழ குலத்துக்கே சொந்தமாகட்டும்" எனக் கூறியபடி வணங்கி "அரசே ஆண்மையில் உள்ள சிறுநூர்களில் வாழும் நம் மக்கள் தங்களைக் காண வந்துள்ளார்கள்" என்கவும்.

அர : அப்படியா மகிழ்ச்சி அவர்களை உடனே உள்ளே அனுப்பு, அமைச்சரே, நீங்களும் சிறிது இடுந்து அவர்களைப் பார்த்துச் செல்லலாம். எதற்காக வத்திருக்கிறார்களோ என்ன சொல்லப் போகிறார்களோ அறிந்து சென்றால் நல்லதல்லவா.

அமை : அப்படியே ஆகட்டும் அரசே, [வணங்கி]

மக்கள் வந்து கொண்டே— "வெற்றி வெற்றி வெற்றி! பல்லாண்டும் வெற்றி சோழ மண்டலத்தையே அலங்கரிக்க இறைவனை வேண்டுகிறோம்"

அர : நல்லது என் அன்பார்ந்த பெருமக்களே நன்றி நீங்கள் இந்த எளியேனை காண வந்தமைக்கு, உங்கள் நலங் கூறுங்கள் முதலில் சிற்றூரின் கண் சிறப்புடன் மலிந்துள்ளனவா ஆன்றோரும் சான்றோர் அந்தண்மையும் காக்கப்படுகின்றனவா, பள்ளிகளில் நம் சிரூர்கள் அன்பாலும் பண்பாலும் ஈர்க்கப்பட்டு இறையகூளைத் தெரிந்து ஒழுக்கமுற கல்வி பயிலுகிறார்களா! நான்கூட அந்தப்பக்கம் முறை காண வந்து வெகு நாட்களாய்விட்டது.

மக் : அதனாற்றான் நாங்களே வந்துவிட்டோம் மன்னா! தாங்கள் வருகை தராததால் சிற்றூர்கள் எல்லாம் வான் மறந்த பயிராக தாய் மறந்த சேயாக காட்சியளிக்கிறது. அரச அலுவலர்களின் ஆணவம் எங்களை அச்சமுறுத்துகிறது, எத்த முறைக்காகச் சென்றாலும் கையூட்டை எதிர்பார்க்கிறார்கள்!

அர : (வெகுண்டு) அமைச்சரே!

அமை : இன்னும் அவர்கள் ஏதோ கூற நினைக்கிறார்கள் அரசே,

அர : அச்சமின்றி கூறுங்கள் அமைத்தையும்.

மக் : ஆமாம் அரசே சொல்லத்தான் வந்திருக்கிறோம். பொறையருள வேண்டும். எங்களை இரண்டாததர மக்களாக நினைக்கும் நகரத்தார்போல அவர்களும். “நாட்டுபுறத்தான்தானே, எங்கின்றனர். கொவிலுக்கு என்று தரப்பட்ட நிலங்களிலிருந்து குத்தகை சரியாக வராததால் வழிபாட்டு நெறிகளை கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. தண்டோராப்போட்டு அரசு அறிவிக்கும் நலன், சொல்லப் போனால் எங்கே யாருக்கு போகிறது என்று தெரியவில்லை. பள்ளிகளில் ஏட்டுச் சுமை அதிகரிக்கும் அளவு எழுத்தறிவு கூடவில்லை. இதை யெல்லாம் நாங்கள் சொல்வதற்கு மீண்டும் பொறையருள் வேண்டுகிறோம்.

அர : இவர்கள் தொகுதி உறுப்பினர் இன்று ஏன் அவைக்கு வரவில்லை.

ஒரு : (எழுந்து) இன்று மாமன்றம் கூடும் நாளில்லை, ஆதலால் பேச்சு, கூட்டம் என்று எங்காவது சென்றிருப்பார்.

மக் : (ஒருவர்) வேடிக்கையா வித்தையா என்று தெரியவில்லை. யார்யாரோ புறச் சமயிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு சாதாரண மக்களை காசாசை காட்டி வசப்படுத்துகிறார்கள். பயமாக இருக்கிறது. சமய நெறி கூறும் சான்றோர்

களை அனுப்புமாறு வேண்டுகிறோம். விப்ர நாராயணர் என்ற வேதியர் ரொம்ப விவரமுள்ளவராக இருக்கிறாராமே! நாங்கள் அவரைப் பார்க்க முடியுமா அரசே!

அர : அவரை நீங்கள் இப்போழுது காண வேண்டாம். நானே அனுப்பி வைக்கிறேன். நீங்கள் செம்பியன் குலத்துக்கு செய்த நன்றி உங்கள் வருகை. தான் உடனே முறை காண முயலுகிறேன். சென்று வாருங்கள், அமைச்சரே பெருமைக்குரிய நமது இம்மக்கட்கு பகலுணவுக்கேற்ப ஆவண செய்யச் சொல்லுங்கள். அப்படியே உம்மையும் அனுமதிக்கிறேன் திருக்கரம்பனூர் சென்று வா;

திரை

காட்சி 15

களநிலை — அரங்கன் கோவில் தெற்கு பிரகாரத்தில் உள்ள ஒரு மண்டபம் பாத்திரங்கள். முக்கியமானவர்கள் என்று இல்லா விட்டாலும் விப்ரரின் பாற் அன்பும் பற்றுதலும் கொண்ட கோவில் தொழிலாளத் தோழர்கள்.

(வந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பெரியவரைப் பார்த்து ஒருவன் பேசல்) என்ன ஸ்வாமி விப்ரரின் கதை எப்படியிருக்கு.

அவர் : கதையோ. கண்ணுவியோ என்ன இழவோ மனுஷன் அயோக்யத்தனம் பண்ணிட்டான். இனிமேல் அவன் எப்படித் தொலைஞ்சால் நமக்கு என்ன [வெறுப்புடன்]

அவன் நீர் தான் ஸ்வாமி அவருக்கு இல்லறத்தைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னது. மோட்ச முக்திகளைப் பற்றி...

அவர் : ரெங்க ரெங்கா மகா அபசாரம். இது இளம்பிள்ளை கூடற பக்கம். வரவே கூடாது என்கிறது சரி. அபத்தக் களஞ்சியமா எதையாவது சொல்லி அசிங்கப்படுத்திடு வேன் மோட்சமும் முக்தியும் தாசியின் மடியிலா கிடைக்கும்ன்னு சொன்னேன். நல்ல பேத்தல்டா அப்பா நான் வரேன். [நழுவுகிறார்]

ஒரு : மற்றொருவனைப் பார்த்து சரியான பார்ப்பான் ஐயா இந்த ஆளு நம்பவே கூடாது இல்லறம் அது இதுன்னு விப்ரணை கிளம்பி விட்டதே இவர் தான்.

ஒரு : இல்லறம்ன்னா என்னப்பா அது!

மற் : உம், இல் என்றால் வீடு அங்கே போனா பெரியவங்க அது வேணும் இது வேணும்னு சொல்றதோடு நில்லாமல் பொண்டாடிகிட்ட படுத்துக்க கூட ஏகாதசி அம்மா வாசைன்று எதையாவது சொல்லி அனுக்கிருங்களை அது அறம்.

அதிந் : பாவம்டா இவன் ரொம்ப நாளா தன்னைப் பற்றி யாரிட்டயாவது சொல்லணும்னு துடிச்சிண்டு இருந்திருக்கான் அதை நேரம் பார்த்து இங்க உளர்ரான்.

இன் : டேய் அவன் நல்லவிளக்கம் சொல்லுண்டா நல்லறம்ன்னா என்னுன்னு கேளேன்.

அவன் : அதுவா, குழைந்தை இப்படி பிரச்சனை இல்லாம உப்பு புளி கவலை இல்லாம கையில் கிடைச்சதை அங்க இங்க கொடுத்துட்டு வந்து அக்கடான்னு விழுந்துகிடக்கிறானே அவன் செய்யறது நல்லறம்.

மற்ற : அந்த அறம் பற்றி இந்த விப்ரனுக்கு ஏண்டா தெரியலை கோவில் பொன் வட்டிலை திருடிக் கொண்டு கொடுக்கிற அளவுக்கு ஒரு சுகாணுபவமா!

ஒரு : அதை அவரை கேட்டால் தெரியும்.

அநெ : சுகாணுபவன்னு, ஈரவாடை தத்தியோன்னமா! பங்குனி உத்திர ப்ரசாதம்டா ஆசைக்கு அன்புக்கு அந்த ரங்கத்துக்கு.

முதல் : எந்த ரங்கத்துக்கு—

ஒரு : இவனைப் பாரடா அந்தப் பய ராமபட்டனுக்கு பார்த்த பெண்ணையே நினைச்சுண்டு பேசுறான்

ஒரு : கிடக்கான் அவனை விடு நீ சொல்லு இப்ப என்ன சொன்னே ஆசைக்கு அன்புக்கு அந்தரங்கத்துக்கு—

அவன் : அதான்டா, ஆசைக்குன்னா மடப்பள்ளியிலே தெரிஞ்சு தெரியாமல் சாப்பறமே அது, ஆத்துலே அம்மா பிரசாதம் நல்லா இருக்குடா இன்னும் கொஞ்சம் போட்டுக்கோ

என்கிறானே அது அன்பு, யாருக்கும் தெரியாம ராத்திரிக் குன்னுவச்சிருந்து பொண்டாட்டி போட சாப்பிட ரோமே.

முதல் : அது அந்தரங்கமாகும். ஆக இல்லறமோ நல்லறமோ சுகானுபவம் என்பது பங்குனி உத்திரப் பரசாதம்.

ஒரு : வந்து கொண்டே— அதுவே என்ன சந்தேகம் உங்கட்கு.

இன் : யாரு தனிக்கார தங்கச்சாமியா சரியான நேரத்திலே வந்து சாபு தட்டுகிறீர் ஐயா, நாங்க விப்ரர் விஷயமா பேசிக் கொண்டிருக்கோம் அது என்னவோ மார்கழி மரசக் குளிரிலே வாசிக்கிற தவல் மாதிரி தாள அட்சரம் தெரியாம தடுமாறுது.

தவில் : தடுமாறினா வாரை இழுத்து பிடிக்க வேண்டியது தானே இந்த பொன் வட்டில் விஷயம் புகிராகத் தானிருக்கிறது இப்படியொரு குற்றத்தை விப்ரர் செய்திருக்கவே முடியாது அதற்கான தைரியமும் அவருக்கு கிடையாது நான் அவரோட பழகினவன் அடிச்ச சொல்லறேன்.

மற்ற : ஆமாம் நீங்க தவில் காரர் எதையுமே அடிச்சதான் சொல்லீர்கள் சரியாவும் இருக்கும்.

தவில் : சரி கிண்டல் இருக்கட்டும், இப்ப விப்ரரின் விஷயத்துக்கு வாங்க.

ஒரு : விஷயம் அரசுக்கு போய் அரசும் கம்பனார் வரை போயிருக்கு. பொன் வட்டிலைப்பற்றிய புலன் துவங்கி யசேசு- அதை யாரு எப்படி எடுத்தார்கள் கொடுத்தார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை.

இந்த ராமபட்டனை இழுத்துண்டு போனார்கள்.

பாவம் இத்தனாண்டு பிள்ளை இவனுக்கு தாசியும் ஆசையுமே தேவைதானா?

அந்தப் பெண்ணோடு இடுப்பில் ஏறித்தான் இவன் அவன் முகத்தைப் பார்க்கணும் அவ்வளவு உயரம்

எதையோ கொடுக்கறான் அந்தப் பொண்ணும் இளிக் கிறது. சன்னதியிலேயே வெட்கங்கெட்ட பயல் பின்னாலேயே ஓடறான் பல்லை காட்டிண்டு.

தெய்வம் விட்டதா பாரு சரியான தண்டனை,

இதுல பிற மதஸ்தர்கட்கு தொடர்பு உண்டாம்.

அவங்களை முதல்ல அவர்கள் இடத்துக்கு போகச் சொல்லணும். இல்லேன்னா நம்ப நாடு சம்பிரதாயம் ஆசாரம் இதுகளை தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதா போயிடும் அவசர அவசியமா செய்ய வேண்டிய காரியமிது.

இப்படி வேடிக்கையும் விபரமுமாகப் பேசிக் கொண்டு இருக்கும் நண்பர்களை திரை விழுந்து மறைக்க.

நாம் அவசர அவசரமாக அரசவை செல்கிறோம்.

அரசனின் அமைதியான சினம் அமைச்சருடன் விப்ரரும் தேவ தேவியும் பரபரப்பாக நடுங்கியபடி வந்து வணங்கல் பொது மக்கள் நெருக்கி அடித்துக்கொண்டு சபை கொள்ளாமல் நின்றல்.

அர : வாங்கும் விப்ரரே, நலமா!

விப் : பழி சுமந்து வந்திருக்கிறேன் வேந்தே; பரிகாசம் செய்யா தீர்கள்.

அர : மண்டங்குடி மறையவரே சோழகுலம் உமக்குச் செய்த துரோகம் என்ன.

விப் : ஐயோ! இப்படி எல்லாம் பேசுவதைவிட என்னைக் கொண்டு விடுங்கள் அரசே! தண்டனைக்கல்ல, பழிக்குத் தான் அஞ்சுகிறேன்!

அர : அதுதான் என் நிலையும், சோழர் வரலாற்றில் துடைக்க முடியாத ஒரு களங்கம் இதன் நாயகர் நீர்.

விப் : போதும் அரசே வெந்து நொந்த மனம் வேல் பாய்ச்சா தீர்கள் அடியேனைப்பற்றி தாங்கள் அறியாததா;

அர : பொன் வட்டில். அதுவும் அரங்கனின் சுத்தோகப் பாத்திரம். உலகு புரந்த விடாய் தீர அவள் அருந்தி ஆநந்தமுற தூய நன்னீரை குறையாமல் தன்கைத்தே கொண்டது.

அமை : ஆம் அரசே

அர : ஆக இவர்களால் அரங்களின் தாகத்திற்கு கூட தண்ணீர் தர முடியாத பாவி யாக்கப்பட்டேன் நான் அப்படித்தானே அந்தணரே எங்கே அந்த தாஸியர் சூலக்கொழுந்து...

தேவி : இதோ இருக்கிறேன் மன்னா! தயவு செய்து சொல்லில் விடம் தடவிக் கொல்லாதீர்கள்.

அர : உரக்கப் பேசும் அளவிற்கு இந்த மா மன்றம் உங்களுக்கு உரிமை தந்திருக்கிறது. இல்லையா!

தேவி : ஐயமில்லை அரசே.

அர : அப்படி இருந்தும் ஒரு ஈனத்தனமான ஊனத்தை அரசின் மேல் சுமத்தி விட்டீர்களே, இது வந்த ஊனம் உங்கட்கா? ஈங்கட்கா? (பொருமி விசனித்தல்)

தேவி : நிச்சயமாக எங்கட்கு தான் அரசே; சிறிது நிலையழியாமல் கேளுங்கள். அமைச்சர் வந்து அழைக்கும் பொழுதுதான் எங்கட்கு பொன் வட்டிலை பற்றி தெரியும்!

அர : அதுவரை நீங்கள் ஒரு உல்லாசக் களத்தை அமைத்துக் கொண்டு விளையாடி இருக்கிறீர்கள் அப்படித் தானே.

தேவி : உண்மைதானரசே வெட்கத்தை விட்டு சொல்கிறேன் பெற்ற பேற்றை இழக்க முடியாத பேதமையிலிருந்தோம்

பெரி : முன் வந்து வேறு எதுவும் உங்கட்கு தெரியாது விப்ரதும் தேவியும் அவரை வணங்கி தெரியாது ஐயா

பெரி : வேந்தே இனி விசாரணை அவசியமில்லை. வட்டில் இருக்கு மிடம் அமைச்சர் அறிந்து கொண்டார். அன்று அவையில் அந்த வேசிப் பெண் சொன்னதே மெய்யாகி விட்டது. அதை யார் கொண்டு கொடுத்தார்கள் அந்தக் குற்றவாளி யார் என்பதை அறியும் வரை இவர்கள் பாதாளச் சிறையில் இருக்கட்டும்.

அர : உண்மைதான் வல்லத்துக்கிழாரே ஆனால் தேவி அம்பு தான். அதை எய்த பொறுப்பிற்கு விப்ரர் தான் ஆளா கிறார். அதனால் அவரை மட்டும் அடைத்து வைப்போம், வீணாக ஏன் ஒரு பெண் பாவம். தவிரவும் அவசிய மில்லாமல் கூற்றம் கமத்தி சோறு போட அரசாங்கம் தண்டச்சத்திரமா என்ன! இரண்டு நாள் கழித்து நாம் சந்திப்போம்.

[என்றபடி அரசன் செல்ல பொதுமக்கள் தெரிந்ததை பேசிக் கொண்டே கலைதல்]

காட்சி 15

களநிலை இருண்ட பாதாளச் சிறை பயங்கரத்தின் ஒரு அடையாளம்.

பாத்திரம் விப்ரர்

விப் : சரியான தண்டனை காராக்கிரக வாசம் சிறிது கூட வெளிச்சம் தெரியவில்லையே! ஐயோ [சுவற்றில் முட்டிக் கொள்கிறார்]

[இப்போழுது அவரது ஆன்மா பேசுகிறது]

ஆன் : வெனிச்சம் வேண்டாமென்று இருள் தேடி வீழ்ந்தவனே இன்னும் இரண்டு தரம் முட்டிக் கொள்.

விப் : யார் யாரது (அழுதபடி தடவிக் கொண்டே)

ஆன் : நிச்சயமாக தாஸி தேவ தேவி இல்லை.

விப் : பின் யார்...ஓ நீயா என்னை நீ கூடவா தெரிந்து கொள்ள வில்லை. என் அகத்தே சதா எரிந்து கொண்டிருந்த விழிப்பே என்னை வழி நடத்தாமல் இத்துணை நாள் எங்கு சென்றிருந்தாய். சீறித் தெரித்து எழும் என்றதிலே உன்னுல்தானே எனக்கு இந்த தண்டனை!

ஆன் : உம், தண்டனை, மறை மறந்த உன்மயக்கத்துக்கு தண்டனை போதாது விப்ரா விதுரனின் ராஜா நீதி கற்றவனே! அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது. எண்ணிப்பார் வேத மறிந்தவன் அதன் வழி நின்று விளைபுரியானாயின் ஏர்காலி விட்டு உழும்படி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி இழுக்கிறது. அதெல்லாம் படித்த நினைவாவது இருக்கிறதா அந்தணரே பாவம் சோழன் நல்லவன் சும்மா விட்டு விட்டான்!

விப் : ஆத்மா என்று உளறிக் கொண்டு அடாதன கூறும் ஏ பேயே உன் சுழுத்தை நெறித்தாலென்ன [அதே பாவத்துடன் வந்து கீழே விழுகிறார்] சொல் நீ இத்தனை நாள் எங்கு போயிருந்தாய்.

ஆன் : கேவலம் மின்னலென தோன்றி மறையும் சிற்றின் பத்திற் காக ஒரு தாஸியைப் போய் என் உயிரே உறவே என்றெல்லாம் அழைத்து மகிழ்ந்தாயே மறந்து விட்டதா நான் வலிய வந்து நின்ற போழுது கூட நீ என்னை பார்க்க வில்லையே!

விப் : உண்மை தான்... பார்க்கத்தானில்லை உன் குரல் கேட்கத் தான் மறுத்தேன்...இது தான் மதியழிக்கும் விதிபோலும் விதி இல்லை மதி இல்லை என்று ஆணவம் போகபவர்கள் கூட வீழ்வது இப்படித தான் எங்கே என்மதிசார்ந்த மனச்சாட்சி வா போய் விடாதே இனியாவது என்னை நெறிப்படுத்து (தறுதல்)

ஆன் : [ஏனனமாகச் சிரித்து] நாளைக்காக காத்திரு நண்பா!

—திரை—

காட்சி 16

களநிலை—இரவு நடுநிசி சோழனின் அந்தப்புரம் சோழனும் அவனது சுந்தரியும் துயில் காணல்,

சோழன் புரண்டு படுக்க பகல் நிகழ்வுகள் ஆட் கொள்கிறது துயில் தூரப் போகிறது.

புரளல் புலம்பாலகிறது மெதுவாக தனக்குள்ளே அரற்றல்,

கனிவு கடுமை துந்த உணர்வுக்களிடையே எழுந்து உட்கார்ந்து விடுகிறான்.

சூழ சூழ்ந்துள்ள பேரொளி கண்டு திகைக்கிறான்.

அரசியையும் எழுப்புகிறான்! ஒளியுனாடு அரங்கனும் அன்னை ரங்கநாயகித் தாயாரும் காட்சி தருகின்றனர்.

அரசு தம்பதியினர் வியப்போடு கரம் குவித்து வணங்குகின்றனர்.

இறை : செம்பியன் குலச்சீரே தெளிவு பெறு. நீ விப்ர நாராயணர் பால் கொண்டுள்ள அன்பால் அறம் செய்வதறியாது அவலப்படுவதை யாம் அறிவோம்.

அந்த பொன் வட்டிலை தேவ தேவியிடம் தந்தது யாமே.

அன்றொரு நாள் மன்றொன்றில் மாறு வேடத்தில் நீயும் அமைச்சம் அவனது சொற் பெருக்கை மாந்திய

போழ்து அவன் இறைவன் தமது உடமைகளை தாமே காப்பான் அரசனைப் போல்” என்றமை நினைவிருக்கிறதா மகனே?

அர : அருளின் இலக்கணமே! கூறுங்கள்! யான் பெற்ற பேறுகணப் பொழுதேனும் தொடரட்டும்! செய்ய வாய் கொப்பளிக்க இந்த சிறியேனிடம் பேசுங்கள்! முறை கூறவந்த முகிலே! தவறேதும் நடந்து விடுமோ என்று தகித்து தவித்துக் கொண்டிருந்த எளியேனை முதலில் காப்பாற்றி விட்டாய் நன்றி இனி விப்ரகும் அவரது ஐயம் திரிபற்ற வாழ்வும் வேத விளக்க விவாசமும் மேன்மையுறச் செய்வேன்.

அரங் : சோழா வாழட்டும் உன் தொன்மையும் அறமும், [மறைதல்]

அர : [கேவி] பெரும! எங்கு சென்றீர் பிணக்குறும் வண்ணம் ஏதேனும் பேசி விட்டேனா! அதற்குள் மறைந்து விட்டீர்களே!

[நிலையடைந்து] சரி, செய்தவத்தின் மேன்மை இவ்வளவு தான் போலும்.

யாரங்கே [அருகிலுள்ள மணியை அடிக்கிறான்]

[காவலர் ஓடி வந்து] ஆணையிடுக அரசே!

அர : அமைச்சர் தளபதிகளை காராக்கிரகம் அழைத்து வாகுங்கள் [சொல்லியபடி] மாதேவி வர நாமே சென்று விப்பரரை பார்ப்போம். அங்கும் ஏதேனும் விந்தை விளைந்திருக்கும் [இருவரும் விரைதல்]

அடுத்து உபகளம் காராகிரகம் படுத்து அயர்ந்து புரண்ட விப்ரர் கீழே விழுகிறார் சட்டென்று எழு கிறார் சூழப் பார்க்கிறார்.

விப் : வெட்கம், குழந்தையைப் போல் கீழே விழுந்திருக்கிறேன். உம் என்றோ விழுந்தாய் விட்டது இனி என்ன நாணம் மானம்! என்ன இது மலர் மஞ்சம், இத்தனை பொழுதும் இவிலா அயர்ந்தேன். அட! சொல்லத் தோற்றாத ஒழுக்கானுபவம் என்னைச் சூழ்கிறதே.

[சுற்றிப் பார்த்து] வியப்பையும் விந்தையையும் விரித்தவர் யாசி இங்கு.

பாதாளச் சிறையிலே பளிங்கின் பேரிராளி

அழகை எழிலை மகிழ்வை குழ தோரணமாக்கி
தொங்க விட்டவர்கள் யார்.

என்ன—காஸ்படும் இடமெல்லாம் மலர் விரிப்பு.

ஐயோ. அதிர்வும் விதிர்வும் இந்தப் பாபியை ஏன்
ஆட்சி செய்கிறது.

மலர்களின் மணமும் வண்ணமும் எனக்கு புளகம்
தரும் போழ்தே பயமும் தருகிறதே.

ஐயனே! அரங்கா இது என்ன சோதனை!

உனக்கு மலரால் தொண்டு செய்த எளியேனுக்கு
மலரால் தண்டனையா!

[முகம் மலர்ந்து] மலரால் மலரான் மா..மலரான்
தாமரையான்! ஆம் தாமரையான் தயவினை மறந்தேன்!
இப்போழ்தே நினைந்தேன் இனி வினை இல்லை வெற்றி
வெற்றி! அம்மா அரங்கத்து நாயகியே அடியேன் துயர்
போதாதா! வாரும் வந்தென்னைக் காரும்!

[அரசனும் அரசியும் சிறைக்கு ஓடி வருதல்]

அரசு : விப்ர நாராயணரே! மண்டங்குடி தந்த மறையாளா!
பொறையருள்க! எளியேனின் பிழைதெரியாமல் நடந்தது.

[கதறியபடி விப்ரரின் கால் பற்றுதல் சாணியுடன்]

விப் : கவலையோ, கதறலோ வேண்டாம் அரசே பாதாளச்
சிறையை நன்றாகப் பாருங்கள்

மலர் தொண்டு செய்தவனுக்கு மலராலேபாதுகாப்பு
அரங்கன் நம் எல்லோரையும் பழியின்றி காப்பாற்றி
விட்டான்.

[தேவ தேவி அவள் தாய் அரசு சார்ந்த பெருமக்கள்
அனைவரும் அங்கு கூடல்]

அரசு : ஆம் அந்தணரே! நேற்றிரவு கனவில் அரங்கன் தேவி
யுடன் வந்து உம்மை குற்றமற்றவன் என்றான் இதோ
என் மனையாள் சாட்சி.

அரசி : உன்மை தான் விப்ரரே உம்மால் எங்கட்கு ஒரு உயர்ந்த
பேறு கிட்டியது.

விப் : என்ன சொல்கிறீர்கள் அரசே என் ஐயன் அரங்கன் உங்கள் கணவில் வந்தானா! ஐயோ என் உடல் எல்லாம் தேனாறு கிறதே! அகுளாழிப் பேராளன் இந்த எளியேனை ஏன் புறம் போக வைத்தான்!

என் ஐயனின் வண்ப்பையெல்லாம் வாரி முகர்ந்த சோழ குலத் தோன்றலே!

உன் அறத்திற்கு என் தொண்டு தோற்றதா?

சுடரொளி பயிலும் என் சுவாமி தன் செந்நாமிழற்றி எளியேனை குற்றமற்றவன் என்று கூறினாரா.

அரசி : அது மட்டுமல்ல-பொன் வட்டிலை தேவியின் தாயிடத்தில் கொடுத்தாரும் அவர் தானும்.

விப் : (அமுது அரற்றி) அப்படியா! அரசே! இப்படி நீங்கள் எல்லாம் என் அரங்கனைக் காண என்ன தவம் செய்தீர்கள் சொல்லுங்கள் அரசே! சொல்லுங்கள் அந்த அளப்பரும் சோதியைக் காண எளியேன் என்ன செய்ய வேண்டும்!

கால் பற்றி கதறுகிறேன் அரசே! என் அரங்கனைக் காண நீங்கள் செய்த பேறு முயற்சி பற்றி கூறுங்கள்.

எங்கே தேவ தேவியின் தாய்! அந்த அமுதவாற்றை அவன் எங்கே எப்படி கண்டான்.

(தேவி தாயின் திருவடி பற்றி)

அம்மா தாயே! நீங்களாவது சொல்லுங்கள் தானுண்ட அமிழ்தை தர மறுக்கிறார் அரசர் நீங்களாவது எச்சிலென எறியுங்கள் என் மீது.

அந்த அமுதச் சிதறலாவது எனக்கு என் ஐயனைக் காட்டட்டும்.

அவர் என்ன கூறிக் கொண்டு தங்குளிடம் வந்தார்.

தேவி : தாய் பயத்துடன் விப்ரரே இந்த நாடகத்தைப் பற்றி யெல்லாம் நான் என்ன கண்டேன். முன் குடுமியும் தலையுமா ஒரு பிள்ளையாண்டான் உன் சிஷ்யன் என்று சொல்லி இந்த வட்டிலை என்னிடம் தந்தான் எனக்கு வேறு எதுவும் தெரியாது.

விப் : என்ன முன் குடுமி பிள்ளையாண்டான் எனது சீடனா! அரங்கா! அடியேனை உனக்கு சீடனாக்கி அல்லவா இததுணை நானும் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தேன்! அபகாரம்!

நீ எனது சீடன் தாளி வீட்டிற்கு அனுப்புகிற நல்லஆசான் இந்த விப்ரன்! நன்றாக இருக்கிறது பேராயிரம் கொண்ட வளே! எளியேனுக்கு ஒரு பேறு நன்க எண்ணுது பிழை சுமத்துகிறயே! இது உனக்கே நன்றாக இருக்கிறதா

உனக்கான சிறு தொண்டில் மயங்கிய அடியேன் வண்ணங்களை மாற்றியமைத்து மாலைகட்டி உனக்கு அணிவிக்கச் செய்து பார்த்து மகிழ்ந்து பரவசமுற வேண்டும் என்று சில போழ்து இருமாந்ததுண்டு.

அந்த அகம் அழிய இப்படி ஒரு தண்டனை என்றால் எளியேனுல் தாங்க முடியுமா? ஸ்வாமிவாரும் என் மாசு கற்ற வாரும்.

அரங்கத்து நாச்சியே, உம் ஆளனை அழைத்து வாரும் அம்மா என் தாயே! அரங்கா! ப்ரபு! விப்ரனை விழுங்கிய விடுகதை அலிழ விளக்கம் விடை தாரும் என் வள்ளலே!

(உணர்ச்சி வசப்பட்டு மூர்ச்சையாகிறார்)

களநிலை—செய்வதறியாது அனைவரும் திகைக்கின்ற வேலை கார் வனத்தை பிளப்பது போன்று ஒரு மின்னல் பளிச்சிட கண்களை கசக்கியபடி எல்லோரும் பார்க்கின்றனர்

அரங்கன் தன் நாச்சியுடன் காட்சி தருகிறான்.

அரங் : விப்ரா எழுந்திரு உன் விசனத்திற்கு விடிவு வந்துவிட்டது என்னைப் பார்.

விப் : (துடித்து துள்ளி எழுந்து) ஐயனே அரங்கத்து மேவிய பேரொளியே எளியேனின் பிழை இல்லாமல் பிழைக்கு விடிவு வந்து விட்டதா! கோடி முறை வணங்குகிறேன் கொண்டலே! யாது கருதி இந்தச் சூது.

அரங் ; உன் மேன்மை கருதியும் உன்னை தன் நிலைப்படுத்தவும் இப்படி ஒரு விளையாட்டு, வந்த வேலையை மறந்து விட்டாயே,

விப் : துயர் தாள வில்லை ப்ரபோ பொறுத்தருளவேண்டுகிறேன் சிற்றின்ப விளையாட்டை சீ என்று தள்ளிய விப்ரன் உம முன் நிற்கிறேன் சினம தணிக என் சீரே சினம் தணிக!

அரங் : நாச்சியும்—நல்லது விப்ரா

விப் : தாயே உங்களிடமும் தான் ஒன்று கேட்கலாமா!

எளியேனைத் தடுத்தாட்க கொள்ளும் முறையில் ஏன் இத்தனை தகிடுதத்தும்.

அரசன் ஆளுவோன்! தேவரீரைப் போன்று மக்களை நெறிப்படுத்தி மாறாத அன்புடன் செங்கோல் செலுத்த வேண்டியவன் அந்த வகையில் வேந்தன் உம் நிறைக்கு நிகரானவன்! அந்த நிலை மாண்பின் மாட்சி.

அரங் : விப்ரா நாங்கள் அரசனின் கனவில் வந்ததைக் கூறலா இந்தத் தயக்கமும் மயக்கமும் அதுவும் உன் பொருட்டுத் தானே.

விப் : ஆனால் தேவ தேவியின் தாய் தாசி செய்த தவம் என்ன ப்ரபோ! எளியேனை அபசாரகளுக்கி அவளுக்கு ஒரு உபசாரம் செய்து விட்டார்களே! மறை காண மாண்பே! அவள் முன், கேவலம் அடியேனுக்காக திருவாய் மலர்ந்தருளிய எளிமை என்னென்க! வேத சாணகங்களின் விளிம்பிலே நின்று வினையாடும் வித்தகர்கள் கூட காண முடியாத ஒரு வேசியின் வீட்டு வாசலில் இரக்கச் செய்த மாபாதகத்து பரிகாரம் என்ன செய்வேன் ப்ரபுவே! செய்தவத்தின் மேன்மை தேவ தேவியின் தாய்க்கும் உன் டென்றால் அடுத்தடுத்து அவம் புரியும் அடியேனின் கதி என்ன! இந்தப் பாதாளச் சிறையை பாதி யாகப் பிளந்து என்னை விழுங்குமாறு செய்யுங்கள் சுவாமி சரியான தண்டனையாயிருக்கும்! ஐயோ!

அரங் : விப்ரா வேசியின் பேற்றுக்கு உனக்கு விளக்கம் வேண்டும் அது தானே இந்தப் புலம்பல்.

கேள் உனக்கு தன் மகளை தந்தது மட்டும் ஒரு காரணம் அல்ல.

தேவ தேவியின் தாய் வேசியர் குலத்தின் விளக்கு இழிவு இகழ்வு பாராமல் குலத் தொழில் புரியும் எவரும் எனக்கு இன்பமானவர்.

விப்ரா அரச தண்டனையிலிருந்து காக்க வேசியுருவிலும் உதவுவள் என்ற தன் நிர்ஹேது க்ருபை என்பதே நல்லது. குலத் தொழில் என்று கொள்ளல் தேவதேவி கடமை தவறியவள் என்றாகும்,

அவர்களும் கோயில் கைங்கர்ய பரர்களே.

செயற்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்ட எவரையும் நான் விரும்புவேன்.

தாஸியர் குலந்தழைக்க தான் பிரிது என்ற தயவு தாட்சண்யங்களை ஒதுக்கி விட்டு ஓயாமல் உழைக்கும் உத்தம ஸ்திரி அவள் செயற்பாட்டில் நெளிவு சுருவுகளை கண்ட அவள் என்மீதும் பக்தி கொண்ட பெருமைக்கு உரியவள்.

அரங்கர் என அழைத்து எனக்கு ஆராதனம் செய் விட்டுத்தான் அப்புறம் போவாள்,

செயல் சார்ந்த எந்த உயிரையும் நான் நேசிப்பேன் அந்த வகையில் தான் தேவ தேவியின் தாயும் ஏற்றதாழ்வுகளின் இலக்கணம் எனக்கு வேண்டாதது விப்ரா!

செயற்பாடுகளின் தாக்கம் திட்ப நுட்பம் எங்கிருந்தாலும் நான் அங்கிருப்பேன் அதுவே அறம் தருமம்!

விப் : [விம்மி விசித்து] தெரிந்து கொண்டேன் ஸ்வாமி என் குற்றத்தையும் உணர்ந்தேன்! தேவரீரின் குண விசேஷங்களையும் அறிந்தேன்! இனி அருள் கூர்ந்து அடியேனை ஆட்கொள்ளும் வகை கூறுங்கள் ப்ரபோ! பூவுலக வாசம் எளியேனை புரட்டி எடுத்தது போதும்.

அண்ணை : [சிரித்துக் கொண்டே] வானுலக வாழ்வு இன்னும் மோசம் மைந்தா வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாத தால் எங்கு நோக்கினும் ஒரே லெறுமை உழைப்பையே காணாத ஒரு உனமத்தம் அதனால் தானே நாங்கள் இப்படி கோவில் குளம் என்று (வாடகை) போக்கிரத்தில் இருக்கிறோம்;

அரங் : ஆமாம் விப்ரா அலுத்துக் கொள்ளாதே பூவுலக வாழ்வு பொன் போன்றது!

இருக்க வேண்டிய நாட்கள் இங்கு இனிதாக இருந்து தேவ தேவியுடன் எமக்கு துளவத் தொண்டு செய்.

தெவிட்டாத உன், தேனூறும் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடல்களைப் போல் செந்தமிழால் மாலை கட்டி எமக்கு குட்டு.

அதுவே நீ மறந்த மறை வாழ்வை மலர்த்தட்டும்.

சோழன் அன்றொரு நாள் சொன்னது போல்
தொண்டரடிப்பொடி எனும் பெயர் உன்னை
தொடரட்டும்.

தொண்டர் தம் திருவடித்துகள் அணிந்து தூய்மை
பெற்றிலங்கி தொண்டினைத் தொடங்கு.

வைணவத்தின் மரபும் வரலாறும் உன்னை ஒரு வைர
வடமாக அணிந்து கொள்ளட்டும்

அரசே விடை தரலாமா (மறைதல்)

எல்லோர் முகத்திலும் இன்பத்தை மாந்திய இறு
மாப்பு—பூரிப்பு புளகம்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்முறுவல் பூக்க விடை
பெறுகின்றனர்.

தேவ தேவி தொடர தொண்டரடிப்பொடி இசையி
லாழ்கிறார்.

பச்சை மாமலை போல் மேனி

பவள வாய் சுமலச் செங்கண்

அச்சுதா அமரரேற ஆயர்தம்

கொந்முதே என்னும்

இச்சுவை தவிர யான் போய்

இந்திர லோக மாளும்

அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்

அரங்கமா நகருளானே!

இப்படி சொற் பூக்களால் மாலை கட்டத் துவங்கிய ஆழ்
வார் நாற்பத்தி ஐந்து பாடல்களியற்றி திருமலை
எனும் ஓர் அற்புத ஆரத்தை அரங்கனுக்கு சூட்ட நாமும்
மகிழுகிறோம்.

பாத்திரங்களின் பெயர் விளக்கம்

தேவி—ஸ்ரீதேவி தாயார்
 இறை—இறைவன்
 நார—நாததன்
 இந்தி—இந்திரன்
 வந்த—வந்தவர்கள்
 பிரம்மன்—பிரம்மன்
 ஒருவன்—ஒருவன்
 மற்ற—மற்றவன்
 அடுத்—அடுத்தவன்
 முதல்—முதல்வன்
 கூ. எ—கூடி எல்லோரும்
 ஒரு—ஒருவர்
 விப்—விப்ரர்
 அடி—அடியவர்கள்
 ஒ. வா. — ஒலை வாசிப்பவன்
 புல—புலவர்
 அர—அரசன்
 தேவி—தேவதேவி
 ப. தூ. —பல்லக்கு தூக்கி
 தமக்—தமக்கை
 பெரி—பெரியவர்
 அவர்—அவர்
 ஒ. பெரி—ஒரு பெரிவர்
 அமை—அமைச்சர்
 ஒ. வித்—ஒரு வித்தகர்

ஒ. ச—ஒரு சமயி
 மக்—மக்கள்
 ஒ. பு. ச. —ஒரு புறச் சமயி
 உ. க. — உபக ளம்
 அ. ப. — அனுபல்லவி
 பெரி—பெரியவர்
 இளை—இளைஞர்
 பட்டர்—பட்டர்
 மடப்—மடப்பள்ளி
 மோ—மோகன
 சி. கு. — சிலகுரல்
 தாய்—தேவதேவி தாயார்
 தயா—தயா நந்தர்
 ஒ. கா—ஒரு காவலன்
 பலர்—பலர்
 செந்—செந்திசு
 அரங்—அரங்கன்
 வ. கு.—வந்த கும்பல்
 அ. பெண்—அந்த பெண்
 பெண்—பெண்
 மக்—மக்கள்
 தனில்—தனில்காரர்
 ஆன்—ஆன்மா
 அரசி—அரசி

